C. 612
925

CFormalitates Antonij sirecti summi ac preclari Parisien. theologi de mente Joannis duns Scoti ordinis fratrum minorum doctoris subtilissimi cum nouis additionibus ... cordantis magistri Mauritij ... pro... ... diem margine decora... ... nouiter impressi...

...rionis trinus ...io deitas distincta: sec... nus ...st deus: et pius est/post ...ps nihil.

MVSEVM BRITAN NICVM

CVenun... ...ub interlig... rico J...

3

Ut reliquos flores placido rosa vincit odore
Sic hec arma teres/cunctos excellit honore
O regina rosam/promit dum lucifer ortum
Colligo/sic specie serues atq; illius odorem

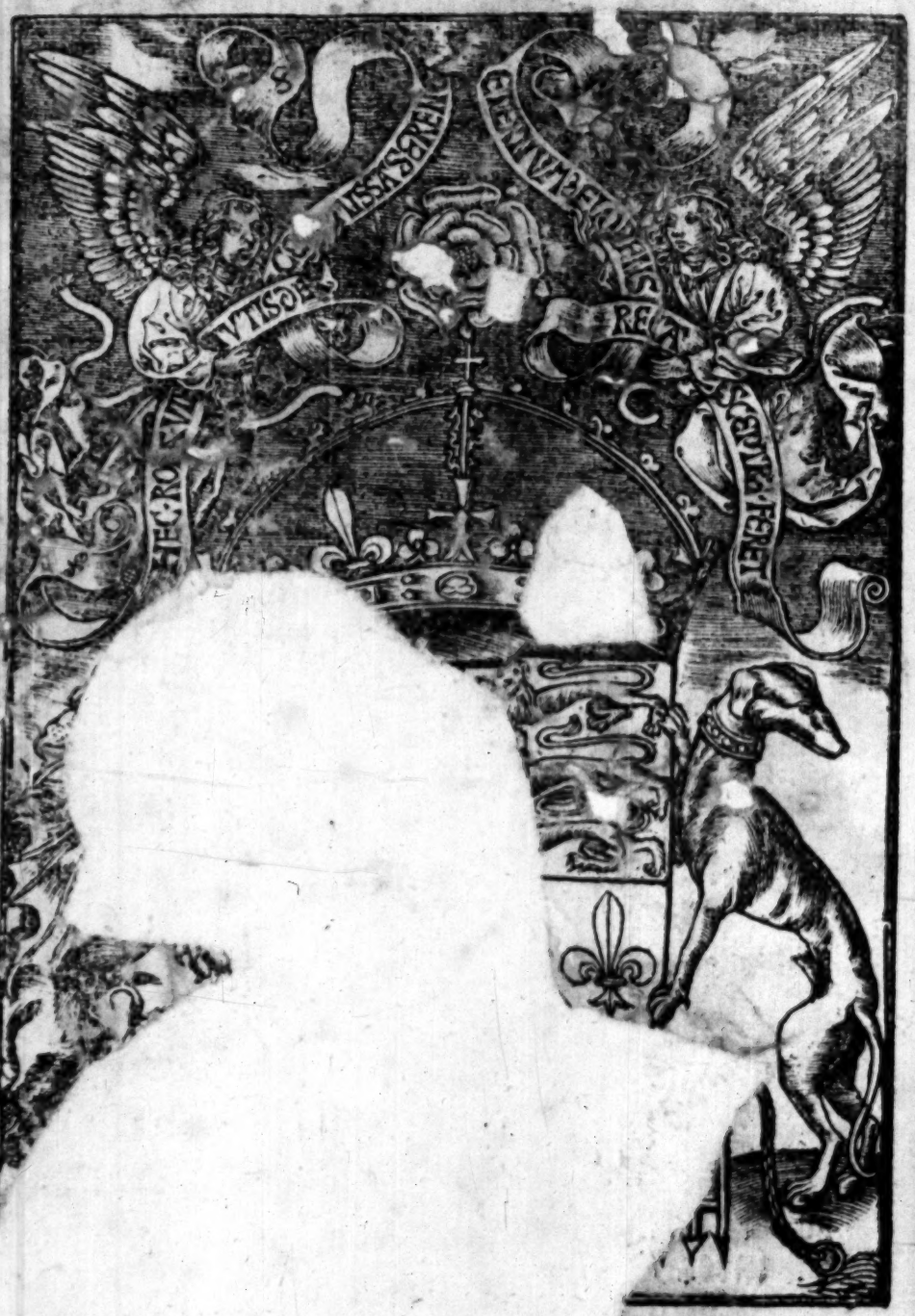

¶Mauritius de portu hybernas ordinis minorum. Reuerendo. D. Antonio Pizamani Patritio Ueneto: ac sancte romane ecclesie protonotario: artium et theologie interpreti sapientissimo. S. P. D.

QUam superioribus diebus in Forum Julij me contulissem inuisendi gra Dñici Grimani Cardinalis dignissimi atq; Aquigien Patriarche ibi tunc morantis trahentis: viri et ingenio: et philosophie studijs maxime admirandi. Cuius vt summe: ac cumulatissime fortunam auxēt: tolluntq; dignitates: ita varie: multipliceq; animum ornant cumulantq; discipline. Accedit singularis humanitas: morūq; mansuetudo: ac probitas admixta grauitate quanta et maximas dignitates deceat: et neminem a consortio alloquioq; deterreat: aut abigat: sed alliciat potius: et quasi irritet. Nō enim accersita: aut a rebus sumpta sed natiua: ac ppria. Cū igitur et tu illic adesses: quippe qui nunq; ab administratione: curaq; rerū dñi: vel momēto temporis discelli patiare: non abre tunc esse existimaui illosipsos dies: quos vobiscum agerem studijs impartiri: vt vel ederē aliquid: vl colligerem vel certe emendarē: quod per impressorie artis viros prodiret in lucem: quando quicquid boni appellatione censeatur: quatenus tale sit commune sese offerre ac prebere omnibus scirē quo ad fieri posset. Q re agitāti hec mihi occurrit forte fortuna libellus formalitatum inscriptus A. Sirecti summi ac preclari Parisien. theologi ex Scoti scita atq; opinione compo[illegible] quem passim lectitant hac tempestate fere omnes. Cum autem animaduerterem mendosissima esse exemplaria ac deprauatissimos codices decreui ita prorsus emendare atq; emaculare omnia diligenter: vt in pristinā dignitatē: integritatemq; libe restitueret: quod spero me [illegible] cutū. Q vero ille subti. doc[illegible] tari studuit: aquum [illegible] diligētiam: vt quicquid [illegible] Scoti dictis ac ration[illegible] nos sparsa: disiect[illegible] contulimus: atq; in [illegible] mus vnde ea sumpta [illegible] tur. Quin et quas dicūt [illegible] uersiasq; breuibus signau[illegible] etiam atq; authoritates cōtuli teribus formalitatum scriptorū ta demum ab eo proposita tutari ac defendere pro virili conati sumus. Premisimus preterea nonnulla que totius operis instituto non parum collatura videbantur: atq; hec omnia breuibus tū ne libellus modum excederet: aut prolixitate fastidiū pareret: tum quis ante nos Antonius trōbeta copiosissime omnia hec est complexus: cui nimirum in huiuscemodi rebus contēplandis primas partes censeo esse deferēdas. Addidi huic libello opusculum aliud theologi non ignobilis: ac Scoti precipue imitatoris Stephani Burlifer. qui cū pleraq; aduersus formalitatū auctores: potissimum Antonīū Strectū disserat: haud facile [illegible] firmanda: diluendaue ēstum attinet. [illegible] multitudinem identitatum ac distinctionū: placuit hoc quoq; loco illius occurrere argumentationibus: propugnare q; ac defensare cola placita queq; plurimū consensu niterentur: idq; verisimili quodā ac probabili argumētādi genere. Nam veteres ac maiores omnes proculdubio sunt vt laudem primis ita reuerentia quadam ac veneratione prosequendi: vbi res ipse non refragentur aut veritas reclamet.

Utrūq; vero opus pari castigationis atq; annotationis munere illustrauim⁹. Quas ego lucubratiunculas tue potissimum reuerendō. d. inscribere ac dicare ēstitui: maiora aliq; ādo aussurus. Cui enī potius dicentur literaria monimenta: q; his qui a tene[illegible] annis: ita litteris ac bonis artibus sint [illegible] triti: vt eo tantū alimento ac cibo [illegible] dici potest) creuisse videantur: quiq; eo virtutis ac doctrine iam peruenerint vbi stare cogantur: quasi receptui canere: cū vlterius pgredi [illegible] valeat hūanus animus. Accedit op[illegible] opus ipsum tā tibi conuenire videtur. [illegible] Venerue Mercurioq; ingenij dotes: quib[illegible] aiunt poete Quippe qui eo ai acumine [illegible] sagacitate mētis excellas: vt quod de aquilarū pullis dici solet: lucē solis non reformidantibus si veri legitimiq; sint eius volueris filij: alūniq; id tibi potissimum accōmodetur: qui et diuinā ipsam animi [illegible] vis dictu [illegible] mentis oculis ita introspicere ea videas: q̄ nullis fortasse animis appareant: vt [illegible] possit celestis aure ac [illegible] tibi non minimam parere [illegible] propter formalitatem meo quidē iudicio vnde [illegible] ando (vt inquit Homerus verbio vsurpatū frequēter) Semper [illegible] deus similē agit deus ille. Accipe igitur hilari queso ac letoq; vultu vt soles cetera hec quoq; Mauritii primitias ex Scoti penetralibus: atq; adytis: depromptas: collectasq; ac si qñ

ocium supererit: vacabitq; a familiaribus negocijs: ceterisq; curis: quibus nonnunq; occupatissimus distineris: pleges elementa hec: sine quibus (si verū fateri velimus) nemo in speculatiuis disceptationibus facilis vnq; aut expeditus esse poterit.

¶ Vale: Me vero tue. d. deditissimum atq; iamprudem addictum' ama ac protege.

PRo amplioꝛi declaratione terminoꝛum in sequenti tractatu formalitatum hec pauca que sequuntur ad cōem vtilitatem legentiū stimulo charitatis impulsus cōmunicare decreui. Omnes enim formalizantes cōmuniter tantū in concreto consueuerunt notificare idētitates et distinctiones: et licet possint ex doctrina Ar. excusari qui etiā plerumq; sic exprimit relationes: et hoc propter earū minimam entitatem q facilitatem docendi: ingenioſi nihilominus est inuestigare profundus quo potest rerum quiditates et essentialem intellectum: quare descriptiones notabiles identitatum q distinctionum in abstracto acceptarum vt potero explicabo: et multiplicitatem earum breuibus notabo.

¶ Nota igit primo q distinctio est duplex vna cōmunis: et est alietas seu diuersitas extremoꝛū siue conuenientiū in aliquo quiditatiue siue non: et hec predicatur de omni distinctione. Alia est ꝓpria de qua sumitur formaliste cōmuniter q est alietas non identitas extremoꝛum in aliquo conuenientium ex natura rei vel per actū collatiuum intellectus vel alterius potentie sibiꝫmicem comparatoꝛ: et hec dīuiditur in realem et rationis: extēsiue accipiendo distinctionē realem: que vlteriꝰ diuiditur in distinctionē ex natura rei q [illegible] cē. q. Distinctio rationis est alietas seu diuersitas extremoꝛ per operationem collatiuā intellectus vel alterius potentie sibiꝫmicē comparatoꝛum q in aliquo conueniētium Ita q circūscripto vel posito [illegible] tur vel ponitur talis di[illegible]

¶ Idētitas rationi[illegible] presupponit distinct[illegible] scz conueniunt extre[illegible] nem: et est non alie[illegible] quo conueniētium p[illegible] rationis inuicem com[illegible]

¶ Idētitas vero ratio[illegible] distinctioni rationis: de qua io[illegible] maliste ꝓmuniter: est non alietas quiditatis aut formalitatis vel e[illegible] a seipsa cōcepta per actum rationis extrema non sunt duo nisi per consi[illegible] tionem rationis. Solet igitur dici q identitas ratiōis est absolutissima et habet fundamentū proximū et remotum: et est simpliciter identitas et scōm quid diuersitas: que oia declarabit igenioſus lector: q quō ad ipsam requiritur alietas: q salua cōpossibilitatem identitatis et distinctionis rationis vt nosti.

¶ Distinctio ex natura rei tantum est alietas seu diuersitas extremoꝛum in aliquo conuenientium ex natura rei sibiꝫmicem comparatoꝛū originata ex propꝛijs rationibus formalibus extremoꝛū et non actu collatiuo alicuius potentie. Uel aliter potest sic notificari.

¶ Distinctio ex natura rei cum precisione est alietas inter quoꝰ extrema distincta potest fundari contradictio seclusa quacūq; operatione intellectus. Unde aduerte q est duplex distinctio ex natura rei: vna tanq; genus ad omnes sequentes: alia tanq; species ab alijs distincta. Ideo in sua notificatione adiunxi ly tm̄ vel cū precisione.

¶ Idētitas ex natura rei: alia est presupposita distinctioni tali in qua. scz conueniunt extrema distincta ex natura rei: et est non alietas extremoꝛum in aliquo conueniētiū ex natura rei de qbꝰ sub rōne q conueniunt nullo modo: predicata contradictoria possint formari: originata ex propꝛijs rationibus formalibus extremoꝛū et non actu collatiuo alicuius potētie. Alia est opposita distinctioni ex natura rei et est non [illegible] tas alicuius quiditatis vel entitatis a [illegible] ex natura rei de qua absolute acce[illegible] [illegible] lo modo possint predicata cōtradi[illegible] formari. Considera quomodo distinguitur ab idētitate rationis. Quidam enī dicunt q talis identitas est rationis. Sed aduerte tunc quomodo esset opposita distinctioni ex natura rei. Ideo dic alteꝛ. Dicunt nāq; quidam q apparenter q omnis identitas eiusdē ad se est tantum rationis Ideo refert dicere aliquid esse idem ex na[illegible] rei vel realit[illegible] et dicere identitatem [illegible] Quere Sco. [illegible] meta. c. de relatione. Pro[illegible] ctionis ex natura rei alijs [illegible] ab eis: vide in fili Sco. [illegible] differētia. et. c. de qualit[illegible] [illegible] ingenioſus lector [illegible] rat expergefactus. [illegible] est alietas vel diuer[illegible] [illegible] quiditatē q modum [illegible] vel inter modū et alterū modū [illegible] vel alterius quiditatis: cum alijs [illegible] bus additis supꝛa in descriptione distinctionis ex natura rei.

¶ Identitas modalis alia est presupposita distinctioni tali: & est nō alietas modorum in aliquo conuenientium ex natura rei sibiinuicem comparatorum. Alia vero opposita distinctioni modali: et est nō alietas alicuius modi a seipso: & secūdum aliquos est rationis tantū: sed tu omnia bene ponderabis. Et dicta debēt intelligi de modis realibus et non intentionalibus: vt patet. Aduerte q licet ab omnibus modis possit abstrahi conceptus qualitatiuus modi in communi: non tamen sequitur q non sint primo diuersi quiditatiue: qr sicut est status in cōceptibilibus quiditatiuus. Ita in qualitatiuis vt habet Sco. in Theorematibus. Vide ꝓsequenter qualiter differunt distinctio modalis et ex natura rei. Quere formalistas antiquiores et semper Scotū imitare.

¶ Distictio formalis est alietas seu diuersitas quiditatum in aliquo conueniētium ex natura rei sibiinuicem comparatorum quaruꝫ neutra includit aliam quiditatiue et per se primo modo. Unde aduerte q hic describitur distinctio formalis dicta a formalitate tertio modo: de qua infra parte secunda secūdi articuli principalis. Si igitur vis accipere ipsam a formalitate secūdo modo adde vt sis ad propositum. Est etiā descriptio distinctionis formalis mutue seu adequate. vt patet.

¶ Identitas formalis vno modo sic describitur. Est non alietas alicuius quiditatis ex natura rei a seipsa: que a quibusdam dicitur rationis. sed considera vt prius.

¶ Identitas formalis quam distinctio talis presupponit: est non alietas quiditatuꝫ ex natura rei conueniētium in aliquo quiditatiue.

¶ Identitas formalis quam distinctio talis destruit: est non alietas quiditatū: quarum vna ex natura rei aliam includit quiditatiue. Ubi patet q formalitas semper accipit in tertia acceptione infra vt prius.

¶ Distinctio realis est alietas vel diuersitas entium habentium [illegible] litatem formaliter posituat[illegible] tem vnica existēs seu diuersa. realitas pro realitate existenti[illegible] stentie. non autem essentie: que sidera. Dicitur autem in descri[illegible] bentiū aliam & aliam realitatem subiectum et propriam passionem. liter positiuam. dicitur propter primu[illegible] nes et huiusmodi actu existentem. dicitur ppter quiditates diuersas: vnica exīs. & dicitur propter personas in diuinis vnde ponderabit curiosus lector diuersitatē realitatis et existentie: et quomodo potest accipi vt quid vel vt modus vel denoiatiue et quiditatiue vt alij modi et passiones et differentie et huiusmodi. Et qualiter vno modo includit ens quiditatiue: et alio modo non: et ita de alijs. vide Sco. singularissime. 4. metaphy. et alibi et applica vbiq; Instantias vero ꝓsequenter adducat & soluat ingeniosus lector. Nota etiam q alia est distinctio realis mutua & adequata vt inter materiam & formam: vel duo individua eiusdem speciei: alia non mutua nec adequata vt inter totum essentiale et partes. vt infra tangetur. Sed ponderabis instantias pro et econtra de hac mutuitate.

¶ Identitas realis quam distinctio talis presupponit est non alietas extremorum existentium in aliquo communi: et hec est realis et non rationis.

¶ Identitas realis opposita distictioni tali vno modo sic notificatur Est non alietas alicuius entitatis actualiter existentis ad seipsam actualiter existentem: & dicitur esse rationis. Alio modo sic describatur. Est non alietas extremorum ex natura rei habentium. nam et eandem realitatem formaliter positiuam actu existentem vnica existentia seu diuersis: et ista est realis: vt patet speculanti.

¶ Distinctio essentialis est alietas vel diuersitas extremorum ex natura rei actu separatorum vel saltem actu separabilium et separatim conseruabilium in aliquo cōuenientium. Et est duplex. scilicet mutua vt inter sortem et Platonem. Alia nō mutua: vt inter totum est partes: secundum quosdam. Sed tu considera instantias et adde et restringe vt nosti.

¶ Identitas essentialis presuppositа distinctioni tali: est nō alietas extremoꝝ ex natura rei actu non separatorum: nec separabilium: nec separatim conseruabilium in aliquo conuenientium: vbi pondera differentiā huius a reali. Quere vbiq; p. t. & ſ. et alios nos nosti pro et cōtra.

[illegible] essentialis opposita di[illegible] est rationis secundum [illegible] alietas alicuius enti[illegible] natura rei ab alia actu [illegible] et separatim con[illegible] realis & est non alietas [illegible] atura rei actu non sepa[illegible] nec sep[illegible] rabilium nec separatim [illegible] abilium.

¶ Distinctio se totis subiectiue est alietas cuius extrema ex natura rei in nullo individuo: aut subiecto: aut supposito reperiūtur: et alia est individualis: vt in creaturis

Additiones Maurini:

alia personalis vel suppositalis vt in diuinis ꝙ in aliquib⁹ creaturis. Hec descriptio est intelligenda secundū modum assignandi distinctionē se totis subiectiue: vt infra habetur. si primum modum sustinere volueris faciliter alio modo describere eam poteris.

¶ Identitas se totis subiectiue presupposita distinctioni tali est nō alietas cuius extrema et si in aliquo conueniāt: in nullo tamen subiecto vel individuo aut supposito reperiuntur: que omnia bene masticando considera.

¶ Identitas vero opposita distinctioni tali alia est rationis secundum quosdam. Et est non alietas eiusdē extremi ad se in aliquo individuo aut subiecto aut supposito ex natura rei reperti. Alia est realis. Et est non alietas extremorum que ex natura rei sunt in eodem existente vel subsistente. Que omnia vt dixi intelliguntur secundus communem assignationem.

¶ Distinctio se totis obiectiue est alietas extremorum in nullo communi quiditatiuo ex natura rei conuenientium.

¶ Identitas presupposita distinctioni tali: est non alietas extremoꝝ ex natura rei conuenientiū aut quiditatiue aut denolatiue aut vniuoce aut saltem in vniuoco

¶ Identitas vero opposita alia est rationis secundū aliquos: et est non alietas alicuius extremi ad seipsuꝫ cui nihil est ex natura rei commune illi conueniens quiditatiue. Alia est realis: ꝙ est non alietas extremorum conuenientium in aliquo vno conceptu quiditatiuo. Adde tu ad hec plura castigando et limitando ad mentem Scoti omnia dirigēdo. Nam he descriptiones cōmunes sunt ad plures vias formalizantium. inferius iuxta littteram notabo limitationes et locs doctrine scotice.

Articuli.

¶ Fozmalitates moderniozes de mẽte clarissimi doctozis subtilis Scoti in flozẽtissimo Parisien si gymnasio zpilate p excellentẽ sacre Theologie pfessozẽ magrm Antoniũ Directi puincie Turonie ozdinis minoz feliciter incipiunt.

Ponderabit in p̃mis hic lectoz qd̃ presupnit ꝛ qd̃ q̃rit questio: ꝛ ppter qd̃ mouetur et terminos exponat ex his q̃ infra sequuntur. ꝛ ex dictis Franmay. ꝛ Petri thome: ꝛ alioz fozmalizãtiũ et precipue Sco. ꝛ tãgat op. ãtiq̃z .1. phi. qui cogũt negare distictionẽ entiũ fz exñtiam. ꝛ quõ ista .4. sẽ hñt p modũ maius ꝛ minꝰ cõis. s. distõ vel differẽtia. diuersitas vl̃ alietas. seperatio vel diuisio. ꝛ nõ idẽtitas. ꝛ q̃ hic est sermo de distinctione ꝓpe ꝛ nõ cõiter accepta. vt supza notaui. q̃ tñ et idẽtitas ei opposita p̃t accipi vl̃ stricte vt sunt solꝰ subẽ: vel extẽsiue: vt sunt ois entis sub divisiõctione vt 19. di. p̀. ꝛ. 6. di. 4. ꝛ. 5 me. ꝛ alibi sepe habz Sco. declarari ẽt poterit titulus tracta. ꝛ 4. eiꝰ cause notari. ꝛ qz h̃ cõia sunt omitto ea. sufficiẽt eni eiꝰ p̃t poni hoc divisiõctũ. idẽ vl̃ distinctũ. vel ẽs in ordie ad ista vel formalitas vl̃ aliõ hꝰ vt nosti. Quare ẽt notanꝫ potius formalitates q̃ realitates vel hiꝰ. poterit lectoz curiosus tãgere ꝛ alia plura p introductiõe iuniorꝫ. Notari etiã potest scriptores famosiores formalitatũ ꝛ an Arꝫ. ꝛ alĩ phi fecerint mentionẽ de eis et vbi. ꝛ qualiter. ꝛc.

Circa fozmalitates doc. sub. Sco. Querit vtrũ illa q̃ distinguunt fozmaliter distinguãtur realiter. Et arguit q̃ sic. Et accipio duas fozmalitates: ꝛ sint a. ꝛ b. vel igitur a. et b. sunt alique res vel nulle res. Si sint alique res. igitur que fozmaliter distinguuntur realiter distinguunt. Si sint nulle res. igit erũt nihil. qz qõ oio nulla res est nihil est p btm Aug. de doctrina xp̃iana. Et etiã pbat rõne qz res ꝛ ens q̃uertuntur. vt pz .4. meta. quare qõ nulla res est nullũ ens est. et sic erit nihil. igit. ꝛc. Li. 1. c. 1. t. c. 2. ꝛ. 4. et inde.

¶ P. illa q̃ distinguũtur ex natura rei sũt distincta realiter. pz de vtute vocabuli. Nihil eni aliud videt esse distictio ex natura rei q̃ distinctio realis: nec ecõtra. sed illa q̃ distinguũtur fozmaliter distinguũtur ex natura rei igit. ꝛc. pbatio minoris: qz distinctio p fozmalitates: vel est extra actũ intellectꝰ: vel nõ. sed ex zparatione intellectꝰ. pz p oẽs q̃ ponũt istas fozmalitates. Si scõm vz. q̃ distictio p fozmalitates sit opus siue p operatiõnẽ intellectꝰ: tũc erit distictio rõis. qõ est zta fozmalizãtes. Si est extra actũ intellectꝰ. igit erit ex nã rei. ꝛ p zñs realis qõ est ꝓpositũ. ¶ P. sicut se hz res subiecti ad fozmalitatez subiecti. ita se hz res ꝓprie passionis ad fozmalitatẽ ꝓprie passionis. ergo p locũ a trãsmutata ꝓpoztiõe. Sicut se hz res subiecti ad rẽ ꝓprie passionis. ita fozmalitas subiecti ad fozmalitatẽ ꝓprie passionis: sed res subiecti est eadẽ cũ re ꝓpe passionis. vt pz p te: q̃ dicis: q̃ sunt idẽ essentialiter ꝛ realiter. ergo fozmalitas subiecti est eadẽ cũ fozmalitate ꝓpe passionis: ꝛ sic nõ distinguũtur ꝛ zñs nõ distin-

gu[illegible] fozma[illegible] subsãtia est ẽa r[illegible]s. sed foz[illegible] subsãtia. igit fozm[illegible] alicas [illegible] qz pz de se. qz est p[illegible] [illegible] inoz pz qz fozmali[illegible] [illegible] eit q̃ qd [illegible]e. vt pz per istos. sed [illegible] dẽ cũ re [illegible] est. pz .7. meta. igit q̃ qd est [illegible] ẽ subsãtia. Et vltra quecũq; p vtrã rẽ dis[illegible] ur realiter distiguũ tur: sed q̃ fozmaliter distiguũtur p vtrã rẽ distinguunt. ergo quecũq; fozmaliter distinguunt realiter distinguunt. T. c. 20. 21. ꝛ. 41.

¶ P. q̃cũq; hñt diuersas diffinitiones distinguunt realiter vel rõne. pz. qz dif Nota q̃ qdaz thõiste moderniozes coacti

sunt ponere quatuor ḡña distinctionū. vz. rationis: formalis: realis: et essētialis. que quotiens dicantur ⁊ quales sint. quere in Herueo ⁊ Capriolo ⁊ alijs vt no sti. Nā cuz oia vero consonāt ex 1. ethi. necesse erat vt veritati scotice etiaz ipsis aduersarij conuicti consentiant.

T. cō. 56. de ge. A. l. realia.

finitiões diuerse siue dñe in eisdem posite videntur sufficere ad distictionē realē vel rationis: sed illa que distiguūtur formalitates hñt diuersas diffinitiões. vt pz per istos. igitur ⁊c. ¶ P. si illa que distiguūtur formaliter essēt idē realiter tūc ab vno et eodē sumerētur vnitas ⁊ pl'alitas: qđ vē inconueniēs. Assumptū tñ pzobat: quia per te ab vno ⁊ eodē in quo est vnitas rei et esse sūt pluralitas formalitatū. et sic ab vno et eodem sumetur vnitas et pluralitas: sed hoc est falsum vt dictū est. ⁊ vt pz. 2. de generatione. idem inq̄tum idē non est natū facere nisi idē. ¶ P. accipio formalitatē subiecti ⁊ sit a. ⁊ accipio formalitatē passionis et sit b. tūc quero vel a ⁊ b. habēt aliq̄d cōe vel nihil cōe. Si nihil cōe ergo a ⁊ b se totis distinguūtur: sed que se totis distinguūtur realiter distinguūtur. ergo a et b realiter distinguūtur: sed per istos illa sunt eadem realiter. ergo illa que in nullo sunt eadē realiter vt nō sūt eadem realiter erūt eadē realiter qđ manifestā includit cōtradictionē. Si detur q̄ a ⁊ b hñt aliq̄d cōe. vel est reale vel rationis. si sit ens reale. ergo illa sunt entia realiter. ⁊ sic facient distingui realiter illa quorū sunt formalitates. l. subiectū et ppzia passionem Si aūt sit ens rationis. igit̄ ille formalitates erūt entia rationis. ⁊ sic facient illa quorum sunt formalitates distingui nō sēm rationē: qđ est ꝓtra eos: qz dicunt q̄ distictio per formalitates est maioz q̄ distinctio rōnis. ¶ P. q̄cūq̄z distinguuntur quiditatiue distinguūtur realiter ⁊ essentialiter pz. qz quiditas res et essentia: dē sunt: sed que distinguūtur formaliter distinguūtur quiditatiue. pz. quia per istos: formalitas nihil aliud est q̄ rei quidita[illegible]. ergo que distinguūtur formaliter distiguūtur realiter ⁊ essentialiter: qđ est propositum ¶ P. arguit Herueus bzito ordinis predicatorū et dicit has rōnes demōstrare. nulla ppzia passio pzotenditur vltra suū ppz̄ū et adeq̄tū subiectū: sed distinct[illegible] ergo nō ꝓtendit [illegible] tra ens: [illegible] vel rōnis. vt pz. 5. meta. [illegible] lis vel rōnis: ⁊ sic nulla [illegible] distinctionē res lē ⁊ [illegible] nctionē formalitatū [illegible] actionē ex nā rei nili [illegible] nodozū. et sic habeo [illegible] inferri distinctionē realē. ¶ P. q[illegible] distiguūtur nūero distiguūtur realr. pz. qz q̄ sūt realiter distincta nō includit cōtradictionē vnū ee sine alio. ⁊ per ꝯs realē distiguūt: sed q̄ distiguūt formaliter distiguū

4. 5. et. 10. meta. T. cō. 14. sed expressius habetur ad finez. 6. metaphy.

nūeraliter. ꝓbatio. qz q̄ distinguunt fozmaliꝫ distinguunt q̄ditatiue. vt pz ꝙ illos. z q̄ distinguūt quiditatiue distinguūt specifice. pz. qz q̄ditas ꝑuenit rē in esse specifico: sed q̄ distinguunt specie distinguūt nūero. vt pz. 1. thop. z. f. meta. z ēt quia distinctio specifica est maioꝛ q̄ distinctio nūeralis: z maioꝛ distictio arguit minozē scōm oēs: sed quecūq; nūero distinguūt realiter distinguūtur. igit de ꝓimo ad vltimū. q̄ fozmaliter distinguūtur realiter distinguunt: qđ est ꝓpositū. ¶ P. arguit sic Fran. de marchia ad idē. Illa q̄ hñt realiter z eēntialiꝫ diuersas fozmas realiꝫ z eēntialiꝫ distinguūt. pz clare ex intētiōe phi. 9. meta. Fozma distinguit z sepat: sed que distinguunt fozmaliter distinguunt per fozmā: vt pz de virtute vocabuli. ergo que distinguunt fozmaliter realiter distinguunt z eēntialiꝫ. ¶ P. nili illa q̄ fozmaliꝫ distinguunt distinguerent realiter: tūc fozmalitas nō esset ꝓncipiū sufficiēs distinguēdi aliq̄ realiter. pz de se. Iz hoc est falsū. pz. qz ꝙ pīnitatē i diuinis q̄ est q̄dā fōalitas. pē in diuinis distinguit ab eēntia fōaliꝫ z a filio in diuinis realiꝫ. ergo realiter z eēntialiꝫ. Et confirmāt oēs iste rōes sic. Quis dēia rōnis facit cōpōnē rōis. ergo quis diſtō seu dēia ex nā rei facit cōpōnē ex nā rei. Iz i diuinis vl̄ in simplicī simplici. nulla est cōpō. ergo ibi nulla ē distō ex nā rei. nec per cōns fozmalis. Alie multe rōnes fozmant ab istis de q̄bus ꝙ nūc supsedeo: qz istis intellectis z solutis alie facilr intelligent z soluētur

¶ In oppositū arguit ex q̄ntuplici auctē. z ꝓmo ex auctē logicali sic: qz dicit Ax. in q̄dicamētis quod idē caloꝛ nūero q̄ est de ꝓma spē q̄litat: vt ē disꝑsō z est de. z. vt est passio: Iz certū est ꝙ idē caloꝛ vnꝰ nūero est realiter et essentialiter idē. Et tñ facit diuersas spēs: vel ponit sub diuersis spēbꝰ. ergo opoꝛtet ꝓnere diuersas fozmalitates ꝙ quas facit diuersas spēs vl̄ ꝙ quas repugnat sub diuersis speciebus. Et sic cū idētitate rei reali stabit: imo necio oꝛ ꝓnere diuersas fozmalitates. ¶ Scōo ꝓbat idē auctoꝛitate nāli. Dicit. n. philoso. z. phyticoꝛ. ꝙ actio z passio cū idē significēt realiter in nūero: hūt tñ ꝙ q̄d erat alterū z alterū distincta sed distinctio ꝙ qđ q̄d erat arguit distinctionē fozmalitatū. ergo cū eadē re essentialiter stabit diuersitas fozmalitatū. ¶ Tertio arguitur auctē mozali. Dicit enī phūs in ethicis ꝙ virtꝰ z iustitia sunt eadē res: Iz tñ sūt distincta scōm rōnē q̄ditatiuā: sed distingui ꝙ rōnē q̄ditatiuā est distingui fozmaliꝫ. ergo cum idētitate reali stat pluralitas fozmalitatū. iste tres auctoꝛitates ꝓcludūt ꝓpz

c. 5. z inde. T. c. 12. et inde.

T. c. 11. z inde. sed expressius in. 7. t. c. 49 habetur.

Ois fere argumenta accepit ex Frācis. in suis fozmalitatibus et super. shias. ca. de qualitate.

Tāge illud. 5. de ala t. c. 9. Aliud est magnitudo et magnitudinis esse. ꝛc. Adde alias plures auctoritates scripturarū lectorum z phoꝛ hic.

Ad hec videat Sco. 2. 26. q. 33. di. vtrumq; ꝓmi et alibi.

2 nota.

T. c. 21. z inde.

5. ethi. z alibi quere.

hoc iō dicit qz aliter sco. ⁊ Fran. exponūt phm in locis vreliba tis et aliter Thōs et alij de via cōi vt patet intuenti.

aduersariū. Iz nō ꝙcludāt cōtra scotistā vel cōtra marronistā. ¶ Quarto argē aūcte metaphisicali Dicit ei phūs. 4. meta. t. c. 3. q ens ⁊ vnū sūt vna nā. ⁊ hoc idē ðt. 4. tho. c. ꝓmo distincta ꝛōne q̄ditatiua. 1. ⁊ p ꝙs sūt eadē realr et distincta formalr ergo cū identitate eēntie ⁊ eēntie. rei ⁊ rei. nāe et nāe. stabit distō q̄ditatiua et formalis. ¶ Et si dicat: nō soluendo sed euadēdo: sicut cōsueuerūt: q phūs capit ibi ens et vnū vt distincta scōm rōnē. i. per intellectū. Cōtra magis distinguit ens ab vno q̄ ens ab ente: sed ens ab ente distinguitur per intellectū. ergo opz q sumat maioz distinctio ibi q̄ distinctio scōm intellectū: ⁊ per ꝙs sumet rō ꝓpria rōne q̄ditatiua et nō ꝓpria ratione itellect⁹: que rō vel distinctio q̄ditatiua est maioz q̄ rō vl distinctio intellect⁹. ¶ Quinto ꝓbat idē aūcte theologica: qz certū est q eēntia diuina a supposito puta a pre ⁊ filio nō est alia eēntialr ⁊ realr. qz si hoc tā eēt pr̄alitas rerū in diuis. qđ est hereticū. ⁊ tñ ꝙcedit q ibi est diuersitas formal. pz. qz pr̄ ðz ad alterū. s. ad filiū ⁊ filius ad pr̄em: ⁊ tñ eēntia nō ðz ad aliud: qz qđ ad aliud ðz scōm btm Aug. de tri. li. 7. c. ꝓmo nō est eēntia: ⁊ ðz intelligi formalit. ergo cū identitate rei stabit distō formalitatū.

Quere sco. in ꝓnt̄z. c. de qualitate ⁊ vbi ibi notaui. ⁊ in. q. meta. ⁊ 3. sen. i materia de virtutibus ⁊ 13. q. 4. Considera instātiā h ⁊ fortifica argumentū ꝙtra ponētes gradus in distōne per intellectum fabricata. Recurrēdo ad subm et passionē et realitatē meta. scie. ⁊ p ꝙs vnus ab ente formaliter ex natura rei distōne. plura alia hinc inde meditādo ꝓ ⁊ cōtra. Jūiorū introductiōis grā h tange plura theo. instruen.

s. absolutarū vl essentialiū qz de rebus relatiuis est cōcedēdū ꝓpter quod patet nec ē hereticum sed eius oppositum.

Tange instan. ex. 17 q. quol. ⁊. 45. di. p. cōtra hāc dictionē ⁊ dicit cōsequēt disputādo de ratione ⁊ distōne rationis.

Pōdera ly vltas ⁊ lita qđ di. de realitate. i. Pondera ly ipsas. 5. d. 2. ⁊ 14. di. 3. applicando de cognitione angelorū ⁊ xpi ⁊ alia plura addēde speciebus.

Pōdera ly supus et inferius ad differentiam accidētalis denoiationis. vel reductionis radicalis.

Probabiliter tñ dici potest q dionū entis

Respondeo. In ista questione sic ꝓcedā. Primo aliqs diuisiones ꝓponā. Scdo numerū cuiuslibet distinctionis ⁊ identitatis aperiā. Tertio dabo modū inuestigandi ⁊ inferendi vnā distinctionē ⁊ identitatē ex alia. ¶ Quātū ad ꝓmū dico q ens diuiditur in ens reale et i ens rōnis. ⁊ ista est diuisio eq̄ noci analogi in sua analogata eq̄uocata. ¶ Ens reale est qđ hz esse lecitula q̄cūq; opatiōe itellect⁹ siue q̄cūq; actu collatiuo cuiuscūq; potētie siue intellectus siue volūtatis siue cuiuscūq; alteri⁹ potentie. et sic ens reale p̄dicatur q̄ditatiue de deo et de decē p̄dicamētis. Ens vero rōnis capit tribus modis scōm Sco. ꝓma di. 4. sniaz q̄stio scda. ¶ Primo mō p illo qđ hz esse in ania subiectiue vt spēs act⁹ et habit⁹. ¶ Scdo mō obiectiue. sicut vtia sunt in ala per spēs a rebus cūctas vel a deo impzessas. ¶ Tertio mō p ꝙpatiōe passiua qua per itellectū vnū obiectū cognitū ad aliud obiectū cognitū cōpat. Ens rōnis duob⁹ ꝓmis modis nō distinguit ꝙtra ens reale accipiēdo ens reale sicut capiebat i predēti diuisiōe: sed ens rōnis tertio mō captū nullomō cōtinet nec continet sub se ens reale. tāq; superius suū inferi⁹. Ultra dico q ens reale ꝓma sui diuisiōe diuidit̄ per ens q̄tum

Tange instātiā contra hāc equiuocationē ex. 3. q. quolibeti. ⁊ 24. atq; 29. di. p. reportationū sco. et dic ꝓpr. Recipit ordo ad duplicē ꝓmitatez entis vt est oim inte⁹ 3. di. p. q. 5. vide ea q nōui sup. 5. q. huj⁹ in porphi.

Circa has diones entis sit cautus lector: qz nō pōt de facili poni ordo in eis ⁊ subdiuisiones vt in arbōe p̄dica. sed aliqđ mēbrū vnius continet ⁊ continetur interdum a mēbris alteri⁹ particulariter saltim. vt patet discurrendo et mazie cōparādo respectiuū ad ens q̄tū Aduerte etiā q magna altercatio possz esse de ordine haruz diuisionū: q̄ vz prior et que posterior.

Pōdera etiam ly pri

alia per ḋditates vt in substātiā et accīs alia exprīesse per modos: vt per q̄tū ꝛ nō q̄tū. et alia vaḳ per passiões vt per vnū ꝛ multa: ꝛ ex p̄ñti ordo earū satis notus esse potest. Nā ḋditas est intimior quiditati q̄ modꝰ et modꝰ q̄ passio vt alibi prolixius notauī: qꝛ hic pauca sapienti notabo.

Vide sco. 1. di. 2. q. 3. ꝛ 11. ꝛ 13. q. q̄libeti pro illa dione relatiōis ꝛ intrīsecā in extrīsecā

Tāge instātiā de qñ ꝛ dic ꝛsequēter.

s. q tñ cōtigeret si esset fundamētū vt patet in alīs sed patiḳ instātiā lz nō ad ꝓpositum.

Sed melius in. 10. gña immediate. vt hz scotus. 5. meta. Excusek tñ vel rōne brevitatꝭ vel circūlocutiōis cū dicit i substātiā ꝛ accidens.

Vide sco. in predicabilibus. c. de ꝓprio ꝛ accidēte ꝛ di. 2. p. pte 2. q. 1. in solutione. 2. principalis. ꝛ di. 17. eiusd. q. vl. atq; di. 16

et nō q̄tū scōm Sco. 5. q. quolibet. Ens q̄tum per finitū ꝛ infinitū: absolutū ꝛ respectiuū. Omne. n. ens dꝛ formaliter absolutū qđ nō est formaliter ad aliud: sicut est deus et oia attributa in diuinis et tria gña gñalissima tñ. s. substātia. quātitas. qualitas ꝛc. Ens vero respectiuū dꝛ illō qđ formaliter est ad aliud. sicut sunt in diuis ꝓprietates notionales et relationes cōes. ꝛ ista septē p̄dicamenta s. ad aliq̄d. actio. passio. q̄n. vbi. situs. ꝛ habitꝰ. Et istarū relationū que dā dicūtur intrinsecus aduenientes sicut sūt oēs relationes de p̄dicamento ad aliquid. alie vero sunt relationes extrinsecus aduenientes. vt sunt ille relatiões de sex vltimis p̄dicamentis. Dicitur aūt relatio intrinsecus aduenies q̄ necessario ponit positis fundamēto et termino. sicut est p̄ñitas filiatio sīlitudo. iplicat ei ꝛtradictionē ponere duo alba quin sit sīlitudo etiā per diuinā potentiā scōm Sco. 2. et. 3. sniarū ꝛ in multis alīs locis. Sed relatio extrīsecus aduenies est q̄ nō necessario sequit extrema posita in actu. ita q per aliquā potentiā fundamentū ꝛ terminꝰ p̄ñt poni: ꝛ tñ nō erit relatio. vt pz de relatiōe agētis ad passuz: possibile est. n. ponē ignē et stuppā ꝛ tñ nō erit relatio. vt patet de relatiōe agētis ad passum. possibile est enī ponere ignē et stuppā et tñ non erit cōbustio. Et si dicaḳ q ignis non est primū fundamētū cōbustiōis: sed appꝛximatio agētis ad passum. lz hoc sit fallum: quia illa appꝛximatio nō denotaḳ agēs vl patiēs: tñ adhuc p̄ñt esse cōbustiuū ꝛ ꝛbustibile appꝛoxiata vt patuit de tribus pueris in camino ignis ardētis. Daniel. 3. ꝛ nō erit ꝛbustio. et sic pz q tales relatiões sunt extrinsecus aduenientes. Dico vltra q ens diuidiḳ in substātiā ꝛ accīs. ꝛ loquoꝛ de ente finito ꝛ creato. Juxta qđ nota q substātia capiḳ trib⁹ modis. Uno mō substātia dꝛ qđ est a se ad se ꝛ p se vt est deus. ꝛ sic nō capiḳ hic substātia qz clarū est q deus non est ens creatū nec finitū. Alio mō dꝛ substātia q̄ est per se ꝛ ad se sed nō a se vt est substātia pfecta p̄dicamēti substātie incipiēdo a gñe gñalissimo vsq; ad indiuidua inclusiue. Tertio mō dꝛ substātia q̄ nec est per se nec a se sz in alio. qz est ps substātie pfectē ꝛ ꝛplete sicut sunt formē substātiales. Et dico q sunt in alio sicut ps essentialis vl integralis substātie est in substātia

¶ Secūdo nota q circa vltimā diuisionē nuper dictā. ly accidēs. pōt capi dupliciter. Uno mō ꝓprio omni illo qđ cōuenit alicui et nō est de diffinitiōe quiditatiua eiꝰ: et sic ꝓpria passio est accidēs suo subiecto: ꝛ oē accidēs cōe est accidēs suo subiecto

ma diuisione et ꝫ f. atq; notabiles ly. s. gnā absoluta. ꝛ quare dicit formaliter ad aliud in descriptiōe absoluti. q̄re Sco. 1. di. 2. q. 5. ꝛ 3. di. 1. 5. q.

Adō plura de notōalibus ꝛ relatiōibꝰ cōibus in di. 5. et alīs q̄ ibi ponuntur ꝫ se lector.

Relationū q̄dā intrinsecus q̄dā extrinseci

Tange cōre. hic falsitatē op. oim imaginantiū.

Quere dist. 1. 2. ꝛ di. 1. ꝛ. 8. 3. ꝛ. 42. p. et 7. q. quolibeti idē tangit et alibi sepe. Sub diuisiones plurimas entis rōnis in tertia acceptiōe sumpti cōsidera apud grāmaticū logicū et rhetoricū. sed quia intētio huiꝰ erat de formalitatibꝰ ex natura rei vñ nomē imponiḳ li. tanq; a fine ex. 2. de aia. Jō vt meta. inseq̄t ens reale ꝛ eius subdiuisiones. s. nec ad se quoq; modo. Uide in p̄ñz. c. de subā pdz et expositores ꝛ ma-

vtriusq; primi.ꝛ in 2. di.1.q.5.ad finē.ꝛ in 3.di.7. et alibi sepe ad propositū ꝛ spālit 6.me.q.3.ad vltiorē equiuocationē.

In porphi.ꝛ.1.thop. Ponderaly semper: ꝛ tāge instā.ad hoc 3.ar.4.ꝛ pncipalis ꝛ dic 2ñr.
Uide in Sco.3.di.p. q.5.ar.3.ꝛ alibi ibidē

Qꝛ ens imaginabile sc3 cū predicatiōe est impossibile ꝛ ideo nō est iprobatio obiua nec subtiua vbi plura addō.

Quere copiose illa in Sco.7.di.p.ꝛ vbi.3. et.7.d.2.ꝛ.12.di.2.q 1.ꝛ i.q.9.meta.ꝛ alibi plerūq; et specialr super.5.meta.c.d ente ꝛ.c.de potētia ꝛ alibi ipho ꝛ 2mētatore Qr3 phs posuit denoiatiua alia ab vniuocis et equiuocis.
Dic q; considerat illa logice in predicamentis ꝛ J.in habitudine ad suba esse vniuocū vniuoce dcm.ꝛ suo⁹ denoiatiue sed meta.extrēa absolute 2siderare pōt l3 3 diffō data ibi ad bonū itellectū posset applicari ad denoiatia nō ppter hoc fuit supfluus Az. alia plura adde ponderādo.

et oñe inferius suo superiozi. Et ita fozte posset cōcedi q; pzopzie passiones entis accidunt enti ꝛ cuilibet inferiozi ad ens capiendo isto modo accidens. Secūdo modo accipiꝫ accidens pzo illo qd accidentaliter perficit illud qd existit in se pfectum nec necessario cōsequiꝫ ipm: sed ineſt ei contingenter ꝛ sic sumiꝫ qñ dicit q; accns est qd adest et abest.ꝛc. ¶ Cōsequēter dico q; res aliqñ venit de ratus.ta.tum.quod est firmus.a.um.ꝛ ista est semper cum existentia actuali. Alio modo dicitur res a reoꝛ/ris.ꝛc.quod est opinoꝛ/ris. Et sic oñe quod est tā in esse obiectiuo: licē oēs res mūdi ab eterno fuerunt: q; in esse imaginabili pōt dici res Et isto scdo modo accipiendo rem potest dici q; oia creata ꝛ oia creabilia ante mūdi cōstitutionē essent res: ꝛ q; soꝛ.ꝛ Plo distinguebātur realiter. et sic de aliis. Predictā diuisionē ponit Sco.3. di.pmi sen. ¶ Consequenter dico q; ens diuidit in ens simpliciter ꝛ in ens scōm quid. siue in ens in potētia subiectiua ꝛ in ens i potētia obiectiua et ista diuisio est eadē cū predēte: dēpto eo qd addebat in scdo mēbro: q; in esse imaginabili. ꝛ non capio hic ens scōm qd vt sub se cōtinet entia rōnis siue relatiōis rōnis ꝛ ficticia. sed vt cōtinet sub se precise illud cui non repugnat verū esse exīstie. Et sic dico q; ens vt est subiectū metaphysice et adequatū obiectū intellectꝰ nr̄i.dꝛ vniuoce de ente simplr̄ ꝛ de ente scōm qd. saltē ad illa est vniuocū pdicatū. ¶ Pzo q notandū q; scōm Sco.di.7 p.sen.qō.3.ꝛ di.3.eiusdē.qō.3. Dēia est inter esse vniuocū pdicatū ꝛ vniuoce pdicari. Uniuocū enim predicat vlr qñ ꝛceptus illius qd predicatur est in se vnus ex nā rei. si sit res pme intētionis. Et hoc mō albū dcm de ligno ꝛ lapide est predicatū vniuocū: ꝛ vlr ois predicatio accntis de subiecto Et q; oppositū illud dꝛ equiuocū qd predicat nō scōm vnitatē ꝛceptꝰ. Et sic inter vniuocū ꝛ equiuocū nō est mediū. pz clare ex rōnibꝰ ipsoꝝ. Uniuoca enim dicūt quoꝝ nomē est cōe ꝛ rō substātie est eadē. Equiuoca vero quoꝝ nomē est cōe ꝛ rō substātie nō est eadē. mō hēc eādē rōnē ꝛ nō hēc eandē rōnē. cū sint ꝛtradictoꝛia: nullo mō pñt cōpati mediū. Ex quo infero q; oē analogū vel est equiuocū vel vniuocū. Uniuoce vō predicari est qñ rō seu diffō pdicati includit in rōne seu diffōne subiecti: ꝛ hoc ḋditatie: sic q; nō predicat vt albū de lapide: nec vlr vt qōcūq; accns de subiecto: siue ppziū: siue cōe: nec vt inferius de superiozi: nec vt genꝰ de dēia: nec vt dēia de ghe: nec vt modus intrinsecus de eo cuꝰ est modus intrinsecus

rime Sco.q.3.ꝛ.4.

Ens tm̄ ratū dupliciter solet accipi. vide vbi.J.ꝛ.36.di.p.ꝛ vbi ibi notani.

Tāge mltā circa hāc diuisionē ꝛ an mēbra coincidūt.ꝛ an sit distractia.ꝛ an diuū pdicatur de diuidentibus et alia multa vt scis et qd cozrñdeat conceptui entis in re et alia subtilia meditare.
Contra illi qd est fm quid tale et illi qd est simplr̄ ꝛ.29.di.p. dic 2ñr disputādo de fm quid.
Quere J añpdicamētis sco.ꝛ alibi sepe in logicalibus ꝛ meta. Hoc modo denoiatiuum nō est me. vt hz doc. vbi in lra notani

Tange instan. hic arguendo p locū a casibus vt nosti ꝛ dic 2ñr plura addēdo p ꝛ 3.

Tange instātiam ex 1.elē. Sco.9.q. soluēdo.1.pricipale. et dic consequēter bene cōsiderando.

sed vt solas cōceptus q̄ditatiuus ⁊ qualitatiuus pertinētes ad p̄mū modū dicēdi per se p̄dicātur.

¶ Alterius aduertēdū q̄ duplex est vniuocatio: vt ad pñs spectat. l. vniuocatio trāscendēs ⁊ vniuocatio limitata. Vniuocatio limitata est respectu alicuius p̄dicati potētis p̄dicari de multis scōm habitudinē alicui⁹ vniuersaliū a porphirio assignatorū: ⁊ isto modo ens non p̄dicat vniuoce de entib⁹ sicut dicit porphiri⁹. Sicq̄ ei oia entia vocet equiuoce inquit nūcupabit ⁊ non vniuoce.

¶ Vniuocatio trāscendēs est vnitas alicuius cōceptus ex nā rei potentis de multis gñib⁹ gñalissimis p̄dicari: vel de vno gñal'. ⁊ de aliquo q̄ nō est in p̄dicamēto. Exēplū p̄mi vt ens: bonū: verū: relatio: absolutū ⁊c. dñr vniuoca vniuocatiōe trāscēdenti. Exēplū scōi: vt iustitia: sapia: dñr vniuoca vniuocatiōe trāscēdēti: nec req̄rit ad hoc q̄ aliq̄ p̄dicatū sit transcēdēs q̄ p̄dicetur de omnib⁹ p̄dicamētis: sed sufficit q̄ de aliquo p̄dicamēto vel de aliquo repōibili: ⁊ q̄ non sit per se in gñe: sicut est sapia: iustitia. et sic de aliis. sic Sco. 8. di. p. sen. q. 3. ¶ Aduertēdū vlteri⁹ q̄ ens capit dupl'r vno mō trāscēdēter: alio mō trāscēdētialiter. Ens transcendētissime captū est equiuocū quacūq̄ equiuocatiōe. q̄z vt sic capitur ens: est cōe ad ens reale: ⁊ ens rōnis: ⁊ clarū est q̄ vt sic non dicit aliquē conceptū vnū: q̄z vel ille ꝛceptus esset seclusa ope intellectus vel non. si sic. ergo aliq̄d q̄ esset p̄ter opus intellectus includeretur quiditatiue in illo q̄ nō esset p̄ter opus itellectus: cuiusmodi est ens rationis. Si nō esset p̄ter op⁹ itellect⁹: sed per op⁹ intellect⁹. ergo aliq̄d q̄ est per op⁹ intellect⁹ includeret q̄ditatiue in illo q̄ esset p̄ter op⁹ itellt⁹: q̄ vē fallum. ⁊ sic relinquit q̄ ens vt sic tantū nō est vniuocū. ¶ Predicta rō facit mihi fidē ⁊ credo illā esse insolubilē: ꝛ Fran. de mayronis nitatur eā soluere: sed iudicio meo non soluit. ¶ Ens vō trāscēdēter captū est ens cōe ad deū ⁊ creatu rā q̄ō assignat p̄mū obiectū nr̄i itellect⁹ ex nā potētie. ⁊ p̄mū obiectū volūtatis. ⁊ p̄mū subiectum metaphysice. ⁊ vt sic est vniuocū ad ōe illō q̄ est seclusa ope itellect⁹ collatiuo. ⁊ sic est vniuocū ad dēias vltimas ⁊ ad p̄pias passiones ⁊ bzeuiter ad oia positiua vt dictū est. ¶ Verū est tn̄ q̄ nō p̄dicat vniuoce de vltimis differentiis ⁊ p̄priis passionibus suis: sed tantū de deo ⁊ decē p̄dicamentis. Et de mā ⁊ forma scōm Scotū in. 3. dist. p̄mi sententiaꝝ. q̄. 3. Et posset addi etiam q̄ p̄dicatur vniuoce de illis que directe mediāt inter ipsum et decem p̄dicaments: cuiusmodi sunt

Quere ea q̄ nōui sup. 4. q. aliōntorū sco. et ibm. 3. di. p. q. 3. ⁊ sup. 4. meta. ⁊ sup lib. de ala ad hec. c. de spē.

Extēde vlterius hāc vniuocationē vt nosti.

s. vel de aliquo alicuius gñalissimi. vt patet de sapia et sic de alīs.
Pōs. tn̄ instā. vbiq̄ Exēplū de gñalissio et requisitis ad rōnē eius et nō requisitis.

s. ⁊ de aliquo q̄ sit extra predicamentum

Vide bonetū ⁊ alios imaginātes ens esse vniuocū enti reali et rōnis. et pondera dicta Sco. 3. q. quolibeti. ar. 1. et in. 1. reportationū. di. 24. ⁊. 29.

s. litata et trāscēdēti. vt logica phyca ⁊ meta. ⁊ nō excludit ppē hoc analogia vt supe rius dixit.

Tāge istan. de actu intelligēdi ⁊ lapide i ente et dic q̄ñr dispu. de ope intellect⁹.
Quere di. 42. p. conflatus. sed in prologo eiusdez. q. 10. hoc sr. fere habet. F.

Tange hic plura de obo intellect⁹ et equiuocatiōe entis vt nosti. vide. q. 4. aliōntorū. ⁊. q. 15. li. elēcorū sco. ⁊. 3. di. p. ⁊. 14. q. quolibeti. ⁊ sup li. de anima. ⁊ in. q. metaphysice. et alibi plerūq̄.

Tange instan. ex. 12. di. 2. cōtra hoc q̄ dicit de mā ⁊ forma. q. 1. et dic q̄ sequēter.

Qualr ergo valz ar. etꝰ contra alios de inherentia. 7. meta. q. 1. vbi ifert qꝫ eſſet genus ad. 9. gñal. ſi iclu dereꝫ eſſentialiter in eis ita dcā hic ad relationē ſi eſt me. Dic qꝫ arguit ad hominē ꝛ cum fortevel aliter vt noſti bene ponderando.

Ubi ſupra.

Quē Ar. 9. meta. ad finem. ꝛ. 3. de anima. t. c. 26. ꝛ Aui. Jdē de quidtate ſub cōcipi et non de actu cōcipiendi. q̄re ſco. i theorematibus et alibi de multiplici acceptiōe conceptus. Uide ſco. ſup li. de aia de imālitate intellectꝰ. q̄re Bonauenturā et alios antiquos ſr. 2. ſen. di. 3. et alibi.

Quere. 1. thopi. c. 12. Tange quadruplicē dr̄iā harū cōpōnū vt noſti. Uide Jo. cano. et alios. Tollit inſtā. q̄ fra nōui de cōſideratiōe perſonarum ꝛ ſic de alijs et ibi multa adde.

abſolutū relatio ꝛc̄. Et ſcōm has diuiſiōes tu potes ſaluare oēs auctoꝛitates militātes cōtra vnuocationē ent. ¶ Notādū vlteriꝰ qꝫ ens diuidit i ens ſimplex et copoſitū. Simplex aūt dicit multis. Pꝛimo modo dꝛ ſimplex qđ non eſt cōpoſitū nec cōponibile, et iſto modo ſolus deꝰ dicitur ſimplex: qz eſt ſumme ſimplex. Summe eni ſimplex dicitur qđ nō eſt cōpoſitū nec cōponibile. Et iſto modo omne aliud a deo diceretur compoſitū vt cōpoſitio opponitur ſimplicitati iſto mō ſumpte. Secūdo modo dicit ſimplex qđ nō habet conceptū quiditatiuū ꝛ quantatiuū: et iſto modo dicit ſimplex qđ habet conceptū ſimpliciter ſimplicem ſicut ſunt ens ꝛ paſſiones entis: modi intrinſeci ꝛ omnes differentie vltime: quia habent conceptū ſimpliciter ſimplicem. ¶ Cōceptus aūt ſimpliciter ſimplex eſt ille qui non eſt reſolubilis in alios conceptus ſimplices quoꝛum quilibet poſſet actu ſimplici diſtincte cognoſci. qui ſcōm Scotū vel totaliter ſcitur vel totaliter ignoꝛatur. quia nō habet aliquid ſcōm qđ poſſet cōcipi et aliqđ ſcōm qꝫ poſſit ignoꝛari. Et iſti ſimplicitati opponitur cōſtitutio rei ex cōceptu determinabili et determinatiuo: et loquoꝛ ſemper de conceptu obiectiuo ꝛ non qualitatiuo: quoꝛū differētia alias patebit. Tertio modo aliquid dicitur ſimplex: qz non eſt compoſitū ex re et re. cuiuſmodi ſunt oia accñtia. mā pꝛima. foꝛma ſubſtantialis. angelus vel anima licet tamen aliqui dicant angelū et animam habere mām et foꝛmam: qđ non credo verum loquēdo de materia et foꝛma phiſicali. ſed bene cōponūtur ex genere et differētia ſiue ex realitate potētiali ꝛ realitate actuali: q̄ cōpō nō debet dici ꝓpꝛie cōpō rei et rei: ſed magis realitatis et realitatis ſcōm Sco. in. 3. di. ꝛ in. 8. di. p. ſen. Et iſti ſimplicitati opponitur ꝛpoſitio māe ꝛ foꝛme. Quarto modo aliquid dicitur ſimplex: quia non eſt mixtū: et ſic celū: ſcōm veritatē: et quatuoꝛ elemēta licet ſint cōpoſita ex mā et foꝛma: ſūt tñ ſimplicia id eſt non mixta: et iſti ſimplicitati opponitur mixtū. Ex p̄dictis pꝛ qꝫ ex quatuoꝛ modis iaz dictis pōt aliqđ dici ꝛpolitū vel ꝛſtitutū: vt pꝛ ꝛſideranti. ¶ Aduerte tñ qꝫ duplex ē cōpō. Lcū his ꝛ ex his vñ ſola cōſtituta dicūt ꝛpolita ꝛpōne ex his: iz cōſtituētia poſſint dici cōpoſita cōpōne cū his ſicut mā et foꝛma: ſubiectū ꝛ accñs: ꝛ accipio cōſtitutionē limitatā: et ſic dico qꝫ omne ens mūdi creatum eſt cōpoſitū ex re et re vel ꝛpōne ex his vel ꝛpōne cū his. extēdē do etiā ꝛpōnē ad ꝛpōnē eſſētialē q̄ eſt māe cum foꝛma: et ad cōpoſitionem accidēta

Tange plura pro et contra circa illa media q̄ ponit inter ens ꝛ. 10. gña vel deum ꝛ creaturā forte ꝛ ens Uide. 2. 3. ꝛ. 8. diſ. p. ꝛ 3. di. 2. pte. 1. ꝛ in theorematibus ſco. et alibi ad propoſitum copioſe.

Conſidera an deꝰ ſit ſiplex iſto mō et alie pfcōnes ſimplicit ꝛ ſi ſic quare ergo predicatur potius in quid ēsde do q̄ de dr̄ntys vltimis. ſi nō vr̄ ergo aliqđ aliud ſimpliciꝰ deo. et dic ꝓ̄nr plura bene maſticando.

Inſtantia. 7. ꝛ. 8. meta. in ſcoto dic ꝓ̄nr.

Qō. 5.

Quere plures cōſideratiōes phoꝛ hic vt noſti. Uide in de ce. ꝛ m. et inde ſubā orbis ꝛ. 12. metaphyce copioſe.

lē q̄ est accñtis cū subiecto. vñ lz angelus: accñtia: mā ꝑma: ꝛ forma substantialis. nō sint ꝙposite cō pōne ex his: pñt tñ dici ꝙposita ꝙpōne cū his Remanet ergo solus deꝰ nō ꝙpositꝰ nec cōponibilis aliq̄ cōpōne. ¶ Rursus ens diuidit in ens nēcīū et in ens ꝙtigēs. Añ illud ōz necessariū qđ nō ꝑt nō esse. Cōtingēs ño qđ pōt esse vel nō esse. Inuenio tū duplex necessariū et duplex ꝙtingens. l. cōplexū ꝛ incōplexū. Necessariū ꝙplexū est quod nō pōt nō esse verū: sicut sunt ꝓpositiones ꝑimi modi ꝛ secundi ꝛ sic de aliis. Contingēs vero cōplexū est qđ potest esse q̄nq̄ verū et q̄nq̄ falsū: sicut sunt ꝙpōnes de mā ꝙtingenti. Necessariuꝫ aūt incōplexū est qđ nō potest nō esse. ꝛ hoc dupliciter. vel quantū ad eē simpliciter: ꝛ sic solus deꝰ ōz necessariū q̄ a se est: ꝛ ꝙ oppositū illud ōz contingēs simplr loquēdo: qđ est ab alio ꝛ pōt esse et et nō esse. Necessariū ño scđm qđ. scđm qđ est illud qđ nō pōt nō esse ꝗ tū ad esse scđm qđ. sicut sūt oēs res mūdi que sunt ꝓssibiles. habuerūt exī ab eterno esse cognitū: et in aliquo ꝑiozi nāe ante determinationē diuine voluntatis: et per ꝙs necessario sunt in tali esse: q̄ qđ ꝑcedit determinationē diuine volūtatis est nēcīū: nec aliq̄d ōz ꝙtingēs vt opponit̄ illi necessitati. ¶ Ens vlterius diuidit in ens indepēdens ꝛ in ens dependēs. Ens independēs est deꝰ: q̄ a nullo est: nec in gñe cāe efficientis: nec mālis nec formalis: nec finalis: vt ingeniose multū deducit Sco. 2. di. ꝑmi sniaꝫ. ꝛ. 8. einl dem. Ens vero dependēs est quod ab alio est in aliquo gñe cause. Cū igit̄ oīa alia a deo sint in genere cāe efficiētis. sequit̄ ꝙ dependēt. Sed dices si oīa dependēt vt tu dicis: cū dependētia sit relatio sequeret̄ ꝙ saltē oīa alia a deo essent ad aliq̄d: qđ videt̄ incōueniēs ꝛ ꝙtra philo. 4. meta. ¶ Rñdet̄ ꝙ argumētū ꝙcludit ꝙ oīa alia a deo sunt ad aliquid denoiatiue: q̄ in oī ente fundat̄ respectꝰ et fectiuitatis seu dependētie: illud ꝙcedo. Nec hoc negaret philosophꝰ: sed nō ꝓbat ꝙ oīa sunt ad aliq̄d formaliter ꝛ q̄ditatiue: sic voluit negare philosophꝰ oīa esse ad aliq̄d. Sed tu dices: iste respectꝰ fundatꝰ in creatura ad deū terminatꝰ: vel est res distincta a creatura: vl nō: si nō. ergo oīa sunt ad aliq̄d eēntialr ꝛ q̄ditatiue: vt videt̄. si sic. ergo creatura: puta hō vl angelus poterit esse sine tali respectu: ꝛ sic nō dependebit ad deū. ꝓbat̄. 2. ꝑma q̄ lz posteriꝰ distinctū realiter aliq̄ nō possit eē sine suo ꝑiozi: tū ~~vel est~~ ꝑius sic distinctū pōt eē sine suo posteriozi. 3. ꝑma ꝓbat̄. q̄ effectꝰ formalis nō pōt esse sine sua cā formali ēt ꝙ diuinā po-

Uide. 5. ꝛ. 26. di. ꝑmi in sco. et alibi sepe.

Quere sup li. perye menias ꝛ ꝓoꝫ ꝛ alibi

Quere i sco. ꝛ. 8. ꝛ. 39 di. ꝑ. ꝛ. 1. ꝛ. 2. q. di. ꝑ. 2 et in Auic. et alibi.

Uide ēt. 35. ꝛ. 36. di. ꝑ. et vbi ibi notaui.

Contra. quot modis dicitur vnū oppositorum. dic ꝙnter.

Idē hēt in. t. de ꝑmo principio copiose.

T. cō. 26. ꝛ inde.

Uide sco. i. 2. di. 1. q. 5 soluendo principalia ꝛ. 3. di. ꝑ. q. 5.

prima ꝙna.

5.

Instātia de persona constātia ex essentia et ꝓprietate dic ꝙnr. ꝙ loquitur de limitata constitutione.

Tange multa hic de volūtate dei et eius determinatione vel rerū contingentiavt alibi notaui vt scis. q. 1. 2. et vltima.

fiat ad alio

ad ꝙma

ad ꝙma

ad ꝙma

Uide sco.2.dist.p.q.1 ar.1.p.pncipal' pclu. 2.t.1.di.2.q.5.i argumēto post oppositū. et in.t.de primo principio.
Idē habet.i.dist.5.q. 1.t.q.15.quolibeti.

tentiā:qz cālitas cause mālis ⁊ formalis dicūt imperfectionē:⁊ sic semper tali dependentia creatura non esset dependens. Dico breuiter conformiter ad Sco.prima di.scđi sniarum.q talis dependentia est eadē realiter cū creatura:et vlr omnis relatio sine qua vel sine cuius termino fundamētum nō potest esse:talis relatio identificatur realiter cum suo fundamento. Clarū est q creatura nō potest esse nisi dependeat et nisi deus sit.ergo creatura est realiter sua dependentia. Et similiter dico de dependentia totius cōpositi essentialis ad suas partes:⁊ de dependentia qua relatio dependet a fundamento. Ex hoc infero q capiēdo hoc modo dependentiā nulla creatura absoluta dependet ab alia.cum etiā in genere cause efficientis creaturā absolutā possit deus seipso creare et conseruare. ¶ Deide notandū q scđm Bonetū in predicamentis:ens diuiditur in vnum ⁊ multa.et etiā scđm phm vnum:vt in predicto loco dicit Bonetus:dicitur quiqz modis. ¶ Primo modo dicitur vnū vnitate transcēdenti.⁊ sic oia de quibus ens transcendēter dicitur vnuoce sūt vnū ista vnitate. ¶ Scđo modo dicitur vnū vnitate generica generalissima:⁊ sic oia vnius predicamēti sunt vnum ista vnitate. ¶ Tertio modo dicitur vnū vnitate speciei subalterne:et sic ōnia dicūtur vnū ista vnitate que sub eadē specie subalterna continentur. ¶ Quarto mō dicitur vnū vnitate spēi spālissime:⁊ sic oia individua eiusdē speciei specialissime sūt vnū ista vnitate. ¶ Quinto modo dicitur vnū vnitate numerali.vnor q̄to vnitas est superioz tāto est minoz scđm doctrinā Sco.in multis locis.vnde maioz vnitas per bonā consequētiā infert minozē:sed non minoz maiorem:iz stet cū ea.multa vero capitur tot modis quot vnuz:vt clare patet practicāti:qz tot modis dicitur vnum oppositorū quot modis dicit et reliquum:et hec de primo articulo.

f.pro dependentia a causis extrinsecis.
Pōdera ly absoluta.
5.t.10.metaphysice
Possent hic applicari diuisiones vnius copiose ex.5.metaph.

Tange hic de fundamento vel subo radicali harū vnitatū et varietate earum ab identitatibus corrfidentibus ⁊ an sint reales an rōnis vt nosti.i.

5.meta.t.c.12.

Instantia de modis identitatū.dic ꝓmr vt infra notabo.
Aliqui ponunt distōnē modalē.8.iter distī.sofalē ⁊ realem.⁊ hoc capiēdo distōnē cōiter:sed ꝓprie capiendo illā ponūt tātū 6.omittēdo distōnē modalē ⁊ se totis obiectiue. Alij ponunt 4. Alij ponunt tm̄.3. mōs distōnū q̄re pro ⁊ cōtra.sed pro nunc sustineat iste modus dicendi qz cōis est.a

Quantū ad secundū articulum sunt septē partiales articuli declarandi. ¶ In primo videbitur qđ est identitas rōnis et eius distinctio. ¶ In secundo quid est idētitas et natura rei ⁊ eius distinctio ¶ In tertio qđ est identitas formalis ⁊ eius distinctio. ¶ In quarto qđ est idētitas realis ⁊ eius distinctio. ¶ In quinto qđ est identitas essentialis et eius distinctio. ¶ In sexto quid est identitas subiectiua et eius distinctio. ¶ In septio qđ est identitas obiectiua et eius distinctio.

Cō.5ª

1.thopicoꝝ.c.12.

b

quicqđ dicat ille bonus vir qui dilatauit mirabiliter fimbrias nouiter burlifer formalitates glosando alios fatuos appellans videat ne et ipe stultus esse mereat i ꝓscia ficta.
Uel absolutus potꝫ ꝓsidera. Uide.5.me. q.2.cōclusiōe.2.

Secunda pars.

¶ Iuxta ꝓmū articulum sunt alia quedam notāda. ¶ Ꝓmo notādum est q intellectꝰ est duplex. ſ. agēs cuiꝰ est oia facere. Et intellectꝰ passiuꝰ seu ꝓssibilis cuiꝰ est oia fieri. vt ait Aristo. tertio de aīa. ⁊ dico q isti duo intellectꝰ sunt due fozmalitates in aīa que ex nā rei distinguunt: iz cū aīa sint idē realr. ¶ Notandū scdo q duplex est actus intellectꝰ. ſ. rectꝰ ⁊ collatiuꝰ. actus rectꝰ appellat quo intellectꝰ fert ſup aliquā rē absolute. vt qñ intellectus intelligit rosā. Actus vo collatiuus appellat q intellectꝰ rē intellectā ꝓparat ad seipsam vel ad aliā. ¶ Notādū tertio q rō capitur multis modis. Ꝓmo modo ꝓ diffinitione sicut in diffinitione vnīocoꝝ ⁊ equiuocoꝝ capit Et vz diffō rō: qz est indicatiua obiecti intellectꝰ vel rōnis. Scdo mō ꝓ ipa vi vel ꝓtētia rōcinatiua: siue sit intellectꝰ: siue volūtas: q amat creaturā ꝓpter deū: siue sit vtus imaginatiua: q discurrit circa particularia. Tertio mō capit ꝓ discursu rōnis a ꝑmissis ad ꝯclusionē: q vz actus collatiuus. Quarto mō fōa vz rō: qz est rō cognoscēdi ꝓpositū ⁊ mām. cognoscit nāq mā ꝓ analogiā ad fozmā. 1. phyſi. De multiplici acceptiōe huiꝰ nois fozma videbit in sequētibꝰ. ¶ Istis ꝓsuppositis pono duas ꝯclusiones. Ꝓma est q illa sunt idē vel eadē rōne q hnt eūdē ꝯceptū oio indistictū a pte rei. ⁊ ēt indistinctū ex pte intellectꝰ. vt hō est idē sibiipsi. ⁊ oia entia tertii modi ꝙeitat: ⁊ sic de aliis Scda ꝯclusio illa distinguunt rōne q distinguūt ꝓ actū collatiuū intellectꝰ ꝑcile. Ex q sequit ꝓmo q in oi ꝓpōne mūdi in q ēt ꝑdicat idē de seipso. subiectū ⁊ ꝑdicatū: distinguunt rōne: qz sic ꝯtradictio fundata in entibus ex nā rei. ita ꝯtradictio fundata in entibus rōnis ꝯcludit distōnē rōnis. ¶ Scdo sequit q inter entia realia ⁊ rōnis vt iter aīal ⁊ genꝰ. sit rr int entia rōnis int se vt iter genꝰ ⁊ spēm est distō rōnis: qz nō fit nisi ex sola collatione intellectus: ⁊ accipio distōnē rōnis q est a ꝑte rōcinante ⁊ nō ꝓ distōne rōnis q est a nā rōciabili. Ex hoc ꝓz q distō rōis ē respectꝰ rōnis ꝓ actū collatiuū a ꝑte rōcināte causatꝰ. Sic ꝓz q illi q rndēt ad istō argumētū: ee entia dina est cōicabilis. pēnitas est incōicabilis. ergo eēntia dina ⁊ pēnitas distinguunt alr q rōne rndēt nāq q argumentū ꝯcludit q distinguunt plusq rōne rōcināte: iz nō plusq rōe rōciabili: ꝓz inq q nō est disputatio nisi ad vocē: qz nec it: illigūt vim vocabuli distōnis ex nā rei: qz qñ illi vocāt distōnē rōnis rei rōcinabilis fozmaliz antes

T. c. 18. Quē in Sco. in q̄li. q. 15. plura ad ꝓpositum et in. q. collōnum. et sup lib. de anima.

Tange hic plura de nūo ⁊ dīna actuū intellectus.

Capit Scot. plerūq actū reflexū ꝓ collō. Uide. 1. et. 6. thop. et 4. ⁊. 5. ⁊. 7. meta. q̄re boe. in ꝑm. c. de equo. optime. iz instātiā tā ge ex dictis Sco. ibidem. ⁊ dic ꝓpr logice et metaphy.

Uide Sco. 1 q̄li. q. 17 et in ꝓmo. di. 45. ⁊ in 4. di. 1.

Quere i topicis i diffinitiōe arg. apō boetium et alibi.

Uide ea q̄ notaui sup per. 3. q. predicabiliū Sco. et alibi de multiplici acceptione rationis et quid sit.

Tex. cō. 69.

Quē. 2. phy. ⁊. 5. meta. ca. de causa ⁊ alibi Jdeo solet dici q est absolutissima: iz qualiter. ꝙsidera. vīō sco. 5. metaphy. q. 12.

Caute hic ꝓcedat lector ne videat ꝯclusio scda repugnare ꝓme est difficilis passus. Uide Sco. 1. di. 2. q. 4. et alibi sepe.

Cōtradictio alia realis alia rationis.

. ſ. in esse cognito ꝙsidera ⁊ nō in esse materiali l' eēntie vt sic ꝓpone latitudinē i dientium rationis.

Cōsidera an distō rerū in eē cognito sit rōnis. quere in sili sco. in quoli. q 13. arti. 2. ⁊ applica hic q̄re Okaz in quoli. ⁊ alibi vt nosti. ⁊ alios notales nō imitando tñ: qz deliranr ꝓbosi sophiste.

Quid sit vtraq ratio ponderanda vt scis ⁊ ptz ex multiplicitate rationis supra dicte.

Tāge h plura de idētitate ⁊ vnitate ⁊ an dicant positie an certe negatie si idētitas dicat precise nō alietatē facili⁹ euades h plura dubia. si ꝓo aliquid ꝓter hoc po-

Uide sco. di. 35. ⁊. 36. di. 1. ꝓ illo dubio de distinctione rerū i eē cognito plura addendo ꝓ et ꝯtra: vt nosti ingenioſe.

nat difficilius soluun tur. vide. ſ. in descriptionibus in abstractis assignatis plura ad hec ingeniose lector.

vocāt distōnē ex nā rei. ⁊ sic nō capio in 2clusione mea distōnē rōnis q̄ est p̄cise ⁊ solū a pō rōcināte. ¶ Sed q̄ ista distō rōnis sit ficticia ꝓbat ab aduersariis nēis dupl'r. ꝑmo sic. Dis distō nō vana soꝛtit robur ⁊ esse ex aliq̄ re. ergo ista distō rōnis vel soꝛtitur robur a re: ⁊ sic est realis: ⁊ non rōnis tm̄: vt vsus ē isto vocabulo rōnis. vel si nō: soꝛtit robur a re. ergo ē ficticia. Sc̄o arguit ad idē sic ⁊ est quasi 2firmatio argumēti: q2 intellect⁹ intelligens rē aliter q̄ sit est falsus: q2 si intelligāt rē distinctā vel rē esse distinctā ⁊ nō sit distō a parte rei intellect⁹ falso intelligit. igit. ⁊c. ¶ Rn̄deo ad ista q̄ distō rōnis soꝛtit robur a re. i. a nō repugnātia rei ad sic vel sic 2cipi. Ex hoc sequit q̄ talis distinctio nō est pura fictio. ¶ Ad sc̄om q̄ō est 2firmatio. dico q̄ intelligere rē aliter q̄ sit capit dupliciter. ¶ Uno mō intelligēdo ipsā nō eo mō quo est: nō tm̄ q̄ intelligat sub mō sibi repugnāte: vt intelligēdo lineā q̄ vnit mās sensili nō intelligendo hmōi mām nō repugnat linee. ¶ Alio mō intelligēdo rē mō repugnāti sue nāe: vt intelligēdo deū esse coꝛpoꝛeū. Dico ergo q̄ ille q̄ intelligit rē aliter q̄ est sc̄o mō fallitur: nō aūt p̄mo mō. sic in ꝓplīto qñ intelligunt distincta sc̄om rōnē absq̄ habitudine ad aliq̄ sc̄om rē distincta nō erit talis alietas. ¶ Foꝛte dicet aliq̄s negādo istā distō nē esse aliā a distōne ex nā rei: q2 illa q̄ distinguūtur rōne distinguunt ex nā rei. Cōtra hoc arguit sic. si hoc esset verū sequeret tunc q̄ illa q̄ eēnt ea dē ex nā rei eēnt distincta ex nā rei. p̄z: q2 foꝛmo istā ꝓpōnē eadē ex nā rei sunt eadē ex nā rei ibi est distō rōnis. vt p̄ius dictū est. q2 idē positū in subiecto distinguitur a seipso posito in p̄dicato rōne. Sed sequitur per te q̄ ista distinguūtur ex natura rei. ergo illa que sunt eadē ex natura rei sunt distincta ex natura rei: quod claudit contra dictionē. Et hec de p̄imo partiali articulo huius secundi articuli p̄incipalis.

Cōsidera an alio mō accipit robur a re vt scis. vide in sūm super poꝛphirio. ca. de accidente et alibi.

Vide Sco. in. 3. di. 3. ⁊ 14. ⁊ 1. 4. di. 50. q. ſi. ꝑz. 2. phy. tex. cō. 18.

Applica ad hommē hoc argumētum hic de distōne rōnis. Et dic 2ūter ꝓbē ponderando.

Quē bonetū. 3. metaphy. nōbiliter ad ꝓpositum hic per totū et specialiter de hac distinctione ex natura rei cum p̄cisione sumpta. et alios foꝛmaliſtas vt nosti.

Quantum ad secundū articulum qui est de identitate ex nā rei: ⁊ ei⁹ distinctione sunt aliqua notāda. ¶ Primo est notādum q̄ res ⁊ ens ōtū ad pñs ꝓspectat 2sideraī dupliciter. Primo mō ꝓ oī positiuo q̄ est ex natura rei ⁊ē extra nihil: ⁊ isto mō modi intrinseci ⁊ dēie vltime dicunt ens vel res. Alio mō magis stricte ꝓ illo qō ē p̄cise ens vl' res ādditatiē. ⁊ sic ens vl' res ōz p̄cise dc̄i de deo vl' creatura de absoluto ⁊ respectiuo: ⁊ de illis q̄ sūt in recta linea p̄dicamētali. ⁊ de mā ⁊ foꝛa vt dictū est ſupius ex

ſ. capio distinctionem rationis.

Aug⁹. 83. q. q. 32. idē elice ex pñtſ. c. de trīa et. 4. meta. t. c. 27. ⁊ 6 meta. t. 1. peryar. ⁊ alibi plerūq̄.

hic applica illam famosam distinctionē3 de duplici abstractione. vz. p̄cisiua ⁊ diuisiua.

Quere copiose Sco. in quoli. q. 3. ar. 1. hāc distōnem in sūm de tractantem.

Tāge hic quid est esse in aliquo ex natu=

intētione. Sco. ꝛ isto mō nec passiones entis: nec modi intrinseci: nec dīe vltime dicuntur res vel ens: ꝫ solū dñr aliqd rei ꝛ nō res. Scdo mō capiē do rē. Pzo istis assignat vna regula gñalis. Lqñ cūqz aliq̄ ita se hñt q vnū est ens vel res ꝓprie ac cipiendo rē: ꝛ aliud est aliqd rei eius p̄cise. nō sūt oīb⁹ modis idem. Ista regula pz per istud ꝑ cipium cōe: qñ aliq̄ sic se hñt q aliqd ꝛpetit vni ex nā rei q non cōpetit alteri: talia distinguuntur ꝛ si nō realr saltē aliq̄ alia distōe: et sic non sūt oīb⁹ modis idē. ¶ Scdo notādū q in diuinis q̄dzupla est dīa non identitatis. ¶ Pzima est inter qui ditatem seu essentiam et modum intrinsecum: et etiam inter ipsos modos intrinsecos. ¶ Secun da est inter attributa. s. inter sciam ꝛ sapientiam similr inter intellectū ꝛ voluntatem si kas est at tributa nominari: qz. 26. di. pzimi sententiarum Dicit doctoz q intellectus et voluntas non sunt pzopzie attributa sicut bonitas et iusticia. Silr inter volitionem ꝛ intellectionem. ¶ Tertia est inter notiones id est inter spirare et dicere: quia dicere est respectus patris ad filium: ꝛ spirare pa tris ꝛ filii ad spm̄ sanctum. ¶ Quarta est inter es sentiam ꝛ relationes: et etiā inter essentiā ꝛ attri buta. Et possit addi q̄nta que est inter cōstituti aa ꝛ constituentia. ¶ Tertio notandum est q ac cipiendo ista ꝓprie. s. substantiā naturā essētiā q̄ ditatē seu formalitatē: habēt ordinē inter se. nā omnis essentia est q̄ditas seu formalitas: sed non econtra: vt pz in dīnis. et omnis nā est essentia et non econuerso: qz multe sunt spēs que sunt essen tie cum diffiniantur: ꝛ tamen non sunt natura cū non sint pzincipiū ꝑductiuū alicuius formē ab solute: vt sunt respectus: et o ꝫ is substātia est nā ꝫ non econuerso: qz q̄litas est natura: ꝛ tñ nō ē substā tia ꝓpe accipiēdo substātiā. Circa qō ē notādū q q̄ditas sumpta cū modo dē ꝓprie eēntia: denuda ta a modo dē q̄ditas. ¶ Quarto ē notandum q formalitas capit trib⁹ modis. ꝑmo mō large: ꝛ tc sic diffinit. Formalitas ē aliqd repertū in re: ex nā rei: qd nō oz semp intellz mouere: dūmō possit terminare. dr: reptū in re: ꝓp figmenta. dicitur: ex nā rei: ꝓp rōnes rōnis. dē q non sp oz mouere i tellz dūmō possit terminare: ꝓp rōnes reales q̄ dñr formalitates: tñ intellectū mouere non p̄sit. cum idem sit mouere intellectū ꝛ cāre ptialit intellectionē q spēz sui mō dictū est nūc q relatiōes nō sūt ꝑductiue alic⁹ formē absolute. gre ꝛc. Et isto mō capiendo formalitatē oē illud qd est ē extra ni hil dē formalitas: cui⁹ sūt modi intrinseci dīe vltime

ra rei ꝛ quid formal ter ꝓpter ꝛtentiosos quere notāter i Sco di. 45. p̄. reportatio nū. q. 2. pondera etiā hic q totuz q duplex est distinctio ex natu ra rei simpliciter vz. et p̄m quid. de q̄bus et earū conditionib⁹ quere. 1. reportatio nū Sco. di. 33. singula rissime.

Adde ex. 1. q. plo. re portionū plura hic.

Aduerte hic q̄d sit at ributū ꝛ q̄tiēs accipi tur. gre Sco. 26. di. 1. ꝛ. 1. q. q̄li. ꝛ i. 1. ꝑla. ff di. 8. q. fi. optie. Silr tange q̄d notio ꝛ q̄t ꝛ que. quere Sco. 1. re portationū di. 29. q. 3. optie. ꝛ. 1. q. quoli.

Uide i Sco. 1. q. quoli. et. 35. di. p̄. reportio nū aliqua ad idem.

Ponderaly ꝓpzie. Tange hic plura de abstractiōib⁹ vt scis

Tāge instātiā hic ex dictis doc. 1. quoli. q. 16. arti. 3. vbi vult q ois eēntia est natura ptz solutio qz loquit extensiue de natura vt hz in silī. 2. q. plo. soluēdo rōnes phoz.

Uide. ff. m. 1. ꝑla. di. 6. q. 4. ad hec.

Considera an loquit p̄cise de exīntia an in dīnter de oi mō intri seco. si p̄mo nō vī in stantia illa art. 4. mi nⁱ pzincipali cōsidera.

Si q̄ditas sub modo est essentia in diuinis sunt plures q̄ditates sub ꝓpzijs modis in via Sco. igit plures eēntie. si loqt de mō q̄ est exīntia facilis est solutio. qz vnica est i diuinis sic et eēntia. si vo intelligat indīn

Quere Anto. and. 4. meta. q. de formalitā te negationis. ꝛ Bo netum ꝛ Franciscū et alios.

Tāge hic plā de oto

ter. dic q vna est eẽntia radicalis licet fõte ples formales. vel negãdũ est q sint ḋditates sed tantum formalitates eiusdẽ quiditatis. vel dic aliter si scis.

Uidetur ergo q modus intrinsecus non est realitas obiectiua. Similiter nõ mouet neq terminat actus intellectũ. quare male dictũ est q est formalitas ꝓmo modo. Dic q cũ alio terminat sed nõ se. vel q ꝑ se saltẽ in cognitione abstractiua. et tẽ nedum realitas sed etiam formalitas vt ab ea ꝓscindit terminat. considera.

Hoc modo forma vl differẽtia maxime finalis dicitur rei subã vel eẽntia vel qõ ḋd est seu quiditas vide sco. 7. meta. q. 22. d. 3 et. 11. di. 4. et alibi. ¶ Essentiale vel quiditatiũ est in plusq̃ dictũ in quid. quere in theorematibus et in q. de differẽtia super porphyrium. q adde plura bñ ponderãdo

et sic de aliis q sic formalitas est cõis ad realitatẽ et ḋditatẽ. Scõdo mõ capit formalitas ꝓpie: et sic formalitas ꝺr de oi eo qõ ẽ ens ḋditatiue. q de oi eo qõ est aliq̃d entis ꝓterq̃ de modis intrinsecis. et isto° formalitas quertit cũ realitate obiectiua nec cõioz est ea q realitas obiectiua q formalitas isto mõ sunt cõiozes ḋditate. q sic accipiem⁹ formalitatẽ cũ loquemur de distõne formali. Tertio modo capit formalitas strictissime ꝓ illo qõ predicat quiditatiue de aliq̃ vel de q aliq̃d ḋditatiue predicat. q isto mõ formalitas est min⁹ cõis q realitas: q quertit cũ ḋditate. Et q dẽt idiuiduales dicant formalitates capiẽdo formalitatẽ duob⁹ primis modis: nõ tñ sũt formalitates capiẽdo tertio modo. q ista diuisio est necessaria cuibet formalizãti. ¶ Et qz ibi tactũ est de ḋditate. iccirco notã dũ q ḋditiuũ ꝺr ler modis. ¶ Primo mõ eẽntiatiue. q sic illud ꝺr ḋditatiuũ qõ dicẽ totã eẽntiã alicuiꝰ. q sic spẽs spãlissima ꝺr esse ḋditatiuũ. cũ scõz Porphiriũ dicat totã eẽntiã indiuiduoꝝ. Nolo tñ dicere quin indiuiduũ includat intrinsece differentiã indiuidualẽ vltra nãm specificã: q volo sic intelligere q spẽs dicit totã eẽntiã idiuiduoꝝ: ita q idiuidua nullũ predicatũ ḋditatiuũ addũt vltra predicata cõia nature specifice ḋditatiue q eẽntialiter in ea inclusa. ¶ Scõdo modo aliq̃d ꝺr quiditatiuũ qstitutiue. q sic illud ꝺr quiditatiuũ quod intrinsece qstituit aliquam rẽ vt materia q forma physicaliter: genus et dẽia metaphysicaliter loquẽdo. ¶ Tertio mõ ꝺr aliq̃d ḋditatiuũ specificatiue: q sic illud ꝺr ḋditatiuũ qõ vltimo ponit rẽ in eẽ specifico. sicut est dẽia specifica. ¶ Quarto mõ ꝺr quiditatiuũ repñtatiue: q sic illud qõ est repñtatiuũ alicuius essentie: siue sit actus intelligẽdi siue spẽs intelligibilis ꝺr ḋditatiuũ isto mõ. ¶ Quinto mõ ꝺr ḋditatiuũ indicatiue q sic illud ꝺr ḋditatiuũ qõ eẽntiã idicat vt dictõ. ¶ Sexto mõ ꝺr ḋditatiuũ predicatiue. q appropriate: q sic illud precise qõ ꝑdicat in q̃d ꝺr ḋditatiuũ. Et pl set addi septim⁹ modus. q impropriꝰ. q aliq̃d ꝺr ḋditatiuũ qlecutiue. q isto mõ ꝓpe passiões qñtes eẽntiã possent dici ḋditatiue. ¶ His notatis pono duas qclusiones. ¶ Prima est ista illa sũt idẽ ex natura rei. de q̃bus duo ꝑdicata opposita secluso ope intellectus collatiuo ꝟificari nõ pñt. vt hõ est hõ. ꝺr. est ꝺr. ¶ Secunda cõclusio. illa distinguunt ex nã rei siue modalr de q̃bus seu iter quorum extrema duo cõtradictoria secluso opere intellectꝰ verificari pssunt: sic se hñt dictõ q dictũ: qz secluso opere intellectꝰ dictõ est saltem con

intellectus. vide sco. 3. di. 2. q. finali.

Cõsidera an modi intrinseci sint formalitates isto ꝓmo mõ q̃re. 8. di. ꝑ. q. 6. q. quo libeti Sco.

Formalitas ḳcio modo est rõ obalis in re ex natura rei potens terminare intellectuz lz non necessario mouet inclusa in aliq̃ ḋditatie vel includit aliq̃d ḋditatie. et est idẽ q rõ fokalis entis realis diuisi i deũ q creaturam.

Uide ea que notani sup. 9. q. predicabilitũ sco. copiose ad propositũ q vide sco. 3. di. 2. 6. et alibi.

sic salua qõ ẽ eaꝺ eẽntialiter subo et aliter vt nosti.

Prima qclusio.

Secunda conclusio. Tãge hic de distõne diffinitionis a diffinito plura. q̃re Sco. 2. di. ꝑ. q. 2. q sup li. posterio. vt nosti. q ali-

A.l.ꝙ nō de toto phi-
co:sed affir.ꝑt sane in
telli.

stitutiua:diffinitū vero nō.totū etiā et partes lo
quendo de toto metaphylico ꝙ de toto phylico:qz
certū est ꝙ scōm viā doctoꝛis totum phylicū ꝙ sue
partes distinguūtur realr et plusꝯ ex natura rei.
Totū aūt metaphylicū qō nō cōponitur ex re et
re:sed ex realitate et realitate distinguīt ex natu
ra rei pꝛecise a suis partibꝫ sic ꝙ non realr. Totū
eni seclusa ope intellectus ōz cōstitutū. ptes non.
Constitutū aūt ꝙ nō cōstitutū cōtradicūt. Simi-
liter superius pꝛeter opus intellectꝰ est multipli
cabile in plura.inferius vero nō.multiplicabile ꝙ
nō multiplicabile cōtradicūt. Sic etiā in diuinis
distinguūtur essentia diuina et relatio puta pa-
ternitas qō ꝓbat Sco.2.di.ꝑ.sniaꝝ.qz essētia di
uina est cōmunicabilis tribus plonis.pnitas no.
pn cōicat essentiā filio per gnōnam.et tñ non cōi-
cat sibi paternitatē.ergo opoꝛtet ꝙ sit aliq distō
ante oēm actū intellectus collatiuū inter essentiā
diuinā et paternitatē. Sitr argueꝛet ꝙ pn et filius cōicant essentiā spūi sctō:et tñ nō cōicant sibi
suas notiones.l.pnitatē ꝙ filiationem. Nolo ta-
men dicere ꝙ essentia diuina nō distinguitur plusꝯ
ex natura rei a relationibus in diuinis:qz etiā di
stinguūtur fozmaliter vt dicetur postea. Hac eti
am distōne distinguitur modus intrinsecus ab eo
cuius est modus sicut finitas ab humanitate:infi
nitas a diuinitate.

Introducatur hic di
sputatio sequēs ma-
gistri Stephani bur
lyfer ꝙ cui voluerit le
ctoꝛ adhereat:sed qz
vt diri iste nūerus di
stōnū famose apō sco
tistas acceptatur de
fendak ꝙ solūāt mo-
tia illius pꝛeclari vi-
ri vt infra notabo in
margie eiusdē dispu
tationis bꝛeuibus su
perfluas glosas quo
rundā in dcām disp
tationē pꝛo ꝙ contra
tps et cartā inaniter
cōsumentiū cōtra cō
scientiā:tancꝯ inutiles omittātur et ad
fontē scoticū vbicꝯ re
curratur.vt pꝛesum-
tuosi ypocrite cū sa-
thana pꝛe suo rescin
dantur.
Magis sapit ꝙ capi-
tatur positie ꝯ negati-
ue.
Nō ly ꝓprie:sed tan
ge instan.ex.6.q.qli-
libe.sco.ꝙ dic ꝑhr.
Aliq enumerāt hec
cietatē sed nō de mē
te sco.vt vī ex.3.dist.
2.q.6.sed tu bñ ōnia
pondera.
Oꝑ.lādulphi:ꝫ alia
via magis vī de mē
te sco.vbicꝯ et spāliē.
q.6.qli.ꝙ.ꝛi.di.ꝑ.re-
portationum.q.2.q̄-

Est aūt modus intrinsecus secūdū

Sco.8.di.ꝑ.q.4.sen.q̄ addit alteri nō variat rō
nē fozmalē cōstituti per ipsum vel remotus ab il
lo.i.qui de se nullā rōnē fozmalē dicit. Modꝰ eni
intrinsecus est incōceptibilis per se:qz nō cōcipiē
nisi cū illo cuius est modus. Et dicūt aliqui ꝙ ōz
modus intrinsecus ex eo qz nō intrat rōnem foz-
malem illius cuius est modus intrinsecus.nec ōz
ꝓprie cōcedi ꝙ distinguitur a tali re fozmaliter.
Modi intrinseci in diuinis scōm aliquos sunt in
finitas.necessitas.eternitas ꝙ exīstia.ꝫ esse existe
re videak esse de conceptu fozmali dei ꝙ quidita-
tiue.in ꝑmo modo dicēdi per se de deo ꝑdicek se-
cundū doctoꝛē in scḋa di.ꝑ. In creaturis sūt mo-
di intrinseci actus ꝙ potētia cōtingentia.intensio
et remissio.exīstia.et sic de aliis. Isti modi oppo-
nūtur inter se:qz vnus alteri sicꝛ t infinitū finito
cōtigēs necessario.ꝙ sic de aliis. ¶ Dēs isti modi
intrinseci nec intrant quiditatē nec differunt ab
ea fozmaliter positiue:sed bene negatiue: hoc est
ꝙ non sunt de rōne fozmali ipsius quiditatis quo
rū sunt modi intrinseci.et tales modi reducūtur

Parte.2.q.1.

bi.et vbicꝯ cōtemne
garrulosos notales ꝙ
obstlatos thomistas.
de multiplici accepti
one diffinitiōis ꝙ diffi-
niti et quō hic sumi
tur tange.

Tange numerū ordi
nem et sufficientiam
modoꝝ intrinsecoꝝ
hic.quere in sco.q.1.
plo.reportatio.et in
Fran.di.8.ꝑ.ꝓsta. et
alibi.et in boneto de
fozmalistis q̄s nosti.
Tāge instantias de
exīstētia si in diuinis
est de essentiali cōcep-
tu adducendo ea q̄
notaui.1.q.ex illis re
gulis.qualr t ordo ꝙ
et quicq̄d natum est
esse de essētia ꝙ.dic
qō nō est eiusdē ratio
nis quo ad ꝑmū et
ꝙ tñ in diuinis ꝯ in
est.quo ad scōz vl'ali
ter cogitādo
s.tūc posita ypothesi
Uide.q.3.5.ꝙ.6.ꝙ ali
bi.vt scis:ꝫ caute tñ
qz hoc nō videk asse-
rere:sed oppo.potꝰ
si tñ aliā viā cū lādul
pho teneō.dic ꝙ ma-

re tota ista digressio licet sit subtilis nō tñ necia: sed ois bñ ponderabis q; vtraq; via securi teneri pōt.

Que. Bonetū. 3. metaphy. ad oppositū ⁊ propositū et alios vt nosti.

ad illud genus in creaturis cui⁹ est sua quiditas. Hādulphus tñ in suo ṗmo in ṗologo tenet oppositū cū quo multi tenēt q; modus intrinsecus est idē formaliṫ cū illo cui⁹ est mod⁹ intrinsec⁹. vz. cōstituꝫ p ipm. ⁊ explificat de infinitate q̄ est mod⁹ intrinsec⁹ dei et est de q̄ditate seu de rōne q̄ditatiua ipi⁹ dei. hoc etiā vī tenere doctoꝛ i q̄li. qꝛ ex eo q; na diuia est infinita est nā diuina cū nā diuina qꝛ alia est finita. ⁊ ista est creaturarū. alia āt infinita ⁊ ista est nā diuia. ¶ Sꝛ q̄rendū est: q̄ ergo est dīa inṫ modū intrinsecu ⁊ dīam cū vtrūq; sit de rōne q̄ditatiua sui ⁊stituti Dico q; maxia est dīa ¶ Ṗimo q̄n dīa dicit realitatē actualē q̄litatiua q ṗsupponit realitatē potētialē quā cōtrahat et sic vbicuq; est dīa ṗpe accipiēdo dīam ibi est ꝛpō realitatis potentialis ⁊ realitatis actualis: q̄ ꝛpō sufficit ad hoc q; aliq̄d sit p se reponibile: in p dicamēto. no sic est āt de mō intrinseco sc̄ōm Sco. di. 8. p. imaginaṫ. n. Sco. et subtiliter q; ens dicit ꝛceptū q̄ditatiuū dictū de deo ⁊ creatura in q̄d q̄ cōtrahit p aliqs ꝛceptus dicētes q̄le: ꝛ nec iste cepti⁹ dicēs q̄d ꝛ ꝛcept⁹ gñis: nec illi coceptus dicētes q̄le sūt cōcept⁹ dīax: qꝛ ille cōceptus q̄ditatiuus est cōis ad finitū et infinitū: q̄lis cōitas nō pōt esse in cōceptu gñis: cū talis cōcept⁹ sit necessario limitaṫ. Jsti āt cocept⁹ cōtrahētes dicūt modū intrinsecū ipius ꝛtracti. et nō aliquā realitatē ṗficientē illā. dīe āt nō dicūt modū itrin. realitatis alicui⁹ gñis: qꝛ in quocuq; gradu intelligaṫ alialitas nō ṗpt hoc inuenit rōnalitas vel irrationalitas esse mod⁹ intrinsec⁹ aialitatis: ꝛ adhuc iteliṫ aialitas in tali gradu ṗfectibilis a rōnalitate ⁊ irrōnalitate. Sed q̄res quō pōt cōceptus cōis deo ⁊ creature realis accipi nisi ab aliq̄ realitate eiusdē gñis: ⁊ tūc videt q; sit ꝑtis ad istā realitatē a qua accipit cōcept⁹ distiguēs: ⁊ tūc videt esse idē iudiciū de ente ⁊ modis intrinsecis ipm ꝛtrahētib⁹ sicut de ꝛceptu gñis ⁊ dīarū. ergo si cocept⁹ gñis ⁊ dīe necessario faciāt ꝛpōnē aliquā in isto i quo sūt. Siṫ videbit dicēdū de ente ⁊ de suis modis intrinsecis ipm cōtrahētib⁹. Cōfirmaṫ qꝛ sicut due ꝑtes ꝛueniūt in realitate gñis ⁊ differūt p dīas: ita etiā de⁹ ⁊ creatura ꝛueniūt q̄ditatiue in ente ⁊ differūt per modos intrinsecos. ¶ Rñdeo vī scōz doctoꝛē ꝑdictū: q̄n inteliṫ aliqua realitas cū suo modo intrinseco ille coceptus nō est ita simpliṫ simplex q̄n possit ꝛcipi illa realitas absq; mō isto: sed tūc est coceptus ipfectus illius rei. pōt etiā ꝛcipi cū illo mō: ⁊ tūc est ꝑfect⁹ cōcept⁹ illi⁹ rei. Exēplū si esset albedo in. 8. gradu intēsionis. quantūcūq; net infinitas formaliter q; nō est eadē formaliṫ essentie lꝫ econtra essentia sit formaliter eadē sibi sed an resultat ꝛceptus per se vnus ex vtroq; cōsidera sicut infiniti de persona ⁊ ꝓprietate.

De hoc. 3. di. p. q. 3. notanter doc. tangit.

8. di. p. vbi supra solūcēdo. 1. ṗncipale. vide idē. 2. di. p. q. 2. hic sequit q; cōceptus diuinitatis nō sit simpliciter simplex.

Quereplura ad ꝓpositū in theorematibus sco. ⁊ ex. q. 7. meta. eiusdē et alibi sepe.

Cōsidera an modus ita ṗficiat q̄ditatem.

Cōsidera multiplicatē formalitatis superius assignataṫ ꝓponēdo vī negando modū aliā formalitatē ab eo cuius est importare.

Ergo mod⁹ ṗficit⁹ dīa. Cōsidera bñ ꝓ erādo ꝓ ꝓ

esset simplex oio in re. posset tñ cõcipi sub rõne albedinis tante: ⁊ tũc pfecte cõciperet cõceptu adequato ipi rei: vel posset cõcipi ꝑfecte sub rõne albedinis: ⁊ tũc cõciperet ꝛceptu ipfectõ ⁊ deficiente a pfectiõe rei. Cõcept⁹ ãt ipfect⁹ posset esse cõis albedini illi ⁊ alii. ⁊ ꝛceptus pfect⁹ ꝑp⁹ esset. reqrit ergo distictio iter illud a quo ꝛcipit ꝛcept⁹ cõis ⁊ iter illõ a quo ꝛcipit ꝛcept⁹ ꝑp⁹ in deo ⁊ creatura: nõ quidẽ distictio realitatis ⁊ realitatis: sz distictio realitatis ⁊ modi ꝑpii itrinseci eiusdẽ: q̃ distictio sufficit ad hñdũ ꝛceptũ pfectũ ⁊ impfectũ de eodẽ. quoꝝ ipfectus sit cõis ⁊ perfect⁹ sit ꝑp⁹ sed cõcept⁹ gñis ⁊ dr̃ie reqrũt necessario distõnẽ realitatũ nõ tm̃ eiusdẽ realitatis pfecte ⁊ ipfecte cõcepte. Istõ põt declarari sic: si ponam⁹ aliquez intellectũ pfecte moueri a coloze ad intelligẽdũ realitatẽ colozis ⁊ realitatẽ dr̃ie: quãtũcunq; habeat pfectũ ꝛceptũ adequatũ ꝑme realitati a qua accipit ꝛcept⁹ gñis. nõ tm̃ habet in hoc ꝛceptũ realitatis a quo accipit dr̃ia nec econ. sed hz ibi duo obiecta fozmalia que nata sũt terminare distinctos ꝛceptus ꝑpzios. Si ãt esset tm̃ distictio in re sicut realitatis: ⁊ sui modi itrinseci: nõ posset intellect⁹ ꝛceptũ ꝑpũ hẽre illi⁹ modi intrinseci ⁊ nõ rei sed i illo ꝛceptu pfecto hẽret vnũ obiectũ adequatũ illi. ſ. rem sub mõ. Et si dicas: saltẽ ꝛcept⁹ cõis est indeterminatus ⁊ põlis ad spãlẽ ꝛceptũ. vt realitas ad realitatẽ: vel saltẽ ꝛceptus entis cõis nõ erit infinitus: quia nullum infinitum est põle ad aliq̃d. Cõcedo q̃ cõcept⁹ ille cõis deo et creature. nec de se est finitus nec infinitus: qz si esset infinitus de se: nõ esset de se cõis deo ⁊ creature. finito ⁊ infinito. Si etiã esset de se finitus: ita q̃ de se includeret finitatẽ: tũc nõ cõpeteret infinito. ⁊ ratio istoꝝ duoꝝ dictoꝝ est: qz qõ̃ conuenit alicui superiozi de se: vt est differẽs ad oia sua inferioza cõuenit oibus suis inferiozib⁹. itelligẽdo qõ̃ illõ̃ predicatũ conueniat superiozi sic differẽti hñti suppõnẽ plonalẽ: sed dz iste ꝛcept⁹ dicit differẽs ad finitũ ⁊ infinitũ. ⁊ iõ põt ꝛcedi q̃ est finitus negatiue. i. nõ ponẽs infinitatẽ. ⁊ vt sic est determiabilis per istos modos intrisecos. q̃ sunt finitas ⁊ infinitas. Sed si arguas: ergo realitas a qua accipit est finita nõ sequit. nõ enĩ accipit ab aliqua realitate vt ꝛcept⁹ adequat⁹ realitati siue vt pfectus ꝛceptus illi realitati adeq̃t⁹. sz dimin⁹ vl̃ ipfect⁹. in tm̃ etiã q̃ si ista realitas a qua accipit videret ꝑfecte ⁊ ituitiue: tunc ibi nõ hẽret distincte distincta obiecta fozmalia. ſ. realitatẽ ⁊ modũ: sed idẽ obiectũ fozmale. tm̃ intelligẽs intellectiõe abstractiua

Cõtra mod⁹ est fozmalitas ꝑmo modo dcã dic ꝑnter ponderãdo vt notani hic ⁊ alibi plura.

Caste declara ly determiabilis. vide notanter in theorematibus scoti.

Caste declara ly realitatis. ⁊ hozũ terminozũ in hac disgressione. ſ. cõceptus realitas determiabilitas ⁊ perfectibilitas ⁊ hꝰ varietatẽ ponderabis bene.

Tange hic plura de realitatib⁹ dr̃ie ⁊ generis ⁊ dr̃ia eaꝝ. qre in. q. 7. meta. ⁊ i theorematib⁹. ⁊ in. q. logicalibus sco.

Tange etiã instãtiã hic qz p⁹ dixit q̃ modus dicit cõceptũ q̃litatiũ. ⁊ in. ī. paꝝ p⁹ hoc. iõ vr̃ dicẽ. vr̃ igit male dicere in lr̃a et cõtradicere. dic cõsequẽter recurrẽdo ad obiectũ adequatũ ⁊ nõ adequatũ ꝑmarium ⁊ secundariũ ꝑ se primo per se nõ ꝑmo et similiter ex parte actus ad reflexiz rectum ⁊ discursiuũ et hꝰ. sz oia dñi ꝑsidera loqtur etiaz forte de cognitione perfecta ⁊ intuitiua.

Adde plura in simili de modis intelligendi vt alibi hz ⁊ notasti.

Cõsidera an idrũter vtrũq; an ꝑci. quiditatem.

ꝑpter imperfectionẽ illius intellectionis põt habere vnũ ꝓzo obiecto fozmali licet nõ habeat alterũ. hec Sco. vbi supza. ⁊ sic patet q; ly mod⁹ intrinsecus scõm istũ modũ dicendi ꝓtineat ad rõnẽ quiditatiuã sicut ⁊ dẽia: tñ valde differunt: vt dictũ est. Scõo differũt modus intrinsecus ⁊ dẽia: qz modus intrinsecus variat solũ rõnem quiditatiuã. accipiendo rõnẽ q̃ditatiuã ꝑ cõceptu quiditatiuo illius cui addit siue ztracti per ipm. Dẽia vero variat rõnẽ q̃ditatiuã et fozmalẽ: ⁊ sic intelligit dcm Scoti: q; modus intrinsecus est q̃ additus alteri nõ variat rõnẽ fozmalẽ. Nõ ei dicit q; nõ variat rõnẽ q̃ditatiuã sed fozmalẽ: qz q̃ditatiuã bñ potest variare vt ꝓz de finitate ⁊ infinitate q̃ variãt rõnẽ seu zceptũ q̃ditatiuũ ipsi⁹ entis Que dẽia sit inter rõnẽ q̃ditatiuã solũ ⁊ q̃ditatiuã et fozmalẽ simul: fozte alias dice. solũ istõ dico ꝑ nũc q; rõ quiditatiua ⁊ fozmalis zuenit solũ spẽi siue spã: illime siue subalterne: ⁊ ois ⁊ sola talis ratio dz hẽe genus ⁊ dẽiam ipa cõstituẽtia: vt patet per pozphyziũ in ꝑdicabilibus. Nõ vo q̃ditatiua põt zuenire oib⁹ alus hñtib⁹ zceptũ cõem q̃ditatiuũ ⁊ ꝓpũ q̃litatiuũ. Et sic rõ q̃ditatiua et fozmalis est q̃ dat ꝑ ꝓza q̃ sũt de essentia diffiniti: et sic ꝓz scõa dẽia iter modũ itrinsecũ ⁊ dẽiam

¶ Ex ꝑdctis infero q; q̃ditas ⁊ eius modus intrinsecus ⁊ modi intrinseci adiunicẽ: ⁊ oia q̃ sunt in recta linea ꝑdicamẽtali distiguũtur ex nã rei abinuicẽ Et sit' ens a deo ⁊ creatura ⁊ bzeuiter qõlibz cõstituũ a suo zstitutiuo. oia ei ista distiguũt' secluso ope intellect⁹ ⁊ nõ distõne reali ꝓpe capiẽdo distictionẽ realẽ. ergo aliq̃ distõne media iter distõnẽ rõnis ⁊ realẽ isto mõ sũptã hãc distõnẽ mediã voco ex nã rei. q̃ vt ꝓz ex vi vocabuli nisi a ꝓtcruo negari nõ põt. lz distõnẽ iter modũ ⁊ q̃ditatẽ Fracisc⁹ modalẽ appellauerit tãq; a denoiatiõe imperfectiozi ⁊ ignobiliozi. ¶ Sed cõtra istã distõnẽ ab aduersarius nkis argui' sic. Vel distõ ex natura rei est ꝑter opus intellectus vel per opus intellectus. si solũ per opus intellect⁹ ergo est distõ rõnis solũ per vos: q̃ sic diffinitis distõnem rationis. Si est ꝑter intellectũ. ergo est distinctio realis: quozũ vtrũq; negat' ¶ Dico q; distictio realis põt capi dupl'r. vno mõ large ꝓzo oi distõne q̃ est seclusa ope itellect⁹. Et sic inter distõnẽ rõnis et distõnẽ realẽ nõ est distictio media. ⁊ sic dico q; distictio ex nã rei est realis isto mõ capiẽdo distictionẽ realẽ. Alio mõ capitur distictio realis ꝓpe que est inter rem ⁊ rem. ⁊ sic dico q; inter distõnẽ realem et distictionẽ rationis est distinctio ex na

Ponderã hic per totũ an dẽ ꝓcessus in infi. i his distõnibus qz quero de illa distictione qua aliqua distiguũtur cũ sit in re ex natura rei. ipsa q̃ distinguitur ex natura rei vel ab alia distictiõe vl ab aliquo alio salti. igit alia distõne ⁊ sic in infi.

Vide sco. in. 2. di. 1. q. 5. i solone. q. ꝓte. 1. ad finẽ in sũ. ⁊. 5. meta. q. de relatiõe et alibi sepe.

Qualiter accipit hic res põdera ex sepe dictis. sumit eni ꝓ re sõlitẽ. vel seozsum existentie.

Tãge hic plura ⁊ an sint voluntarie dicta an certe rationi consona examina.

Ca. de spẽ et dñtia.

Quere in formalitatib⁹ suis ⁊. 8. di. ꝑ. cõsta.

Uf ex dcis hic q; distictio ista sit rel'o realis et hoc oñdit franciscꝰ. sed extrema nõ

sunt distincta realr. q vī ꝫ Sco. di. 31. p. 1. q 6. ꝗlibe. dic ꝑñr põde rãdo. quere. 3. di. p. 1 26. eiusdē 1 vbi ꝫ. 1. 2 di. 2. q. 10. 1. 25. eiusd̄ ea que notaui 1 alibi sepe ad hec.

Quere in theorematibus Sco. plura ad propositum.

tura rei media 1 formalis. ex hoc pz q distinctio ex natura rei est respect9 qui ozit ex ppziis rõnibus formalib9 terminoz seculo quocūq; acta p tentie collatiue. Et hec de secūdo articulo huius secundi articuli pzincipalis.

QVantum ad tertium articulū in q̃ videdum est de idētitate 1 distõne formali sūt aliqua notãda.

¶ Pzio notandū est q formalitas venit de forā li 1 forale de forā. Forma autē dz multipliciter.

¶ Uno mō dr̄ pat est altera ps zpliti 1 hic apellat forā ptis.

Uide Sco. in. 3. di. 2. et. 7. et. 8. meta. de hac forma totius vt scis et terminis generationis.

¶ Alio mō põt accipi p forā totius vz. p tota ipa nã abstractiue sampta licet hūanitas dr̄ forma totius nõ p informatione mãe: sz q̃ suppositū est q̃ditatie hõ. forma pmo mō dicta est p se termin9 formalis gñatiõis. sed forā scõo mō dicta est termin9 p se pm9 1 adequat9 ipiusmet generatiõis.

Tãge interpretationem seu ethimologiam vocabuli hui9 forma hic ponderando.

¶ Alio mo dr̄ forā de oi substãtia immãli eo modo q̃ dr̄ 1 intelligētie dñr forē.

¶ Alio mō accipit p forā accñtali.

Quere plonē ꝓcuinz boe. et auctoze. 6. ꝓn cipioꝝ 1 alios vt nosti ad hoc.

¶ Alio mō accipit p q̃cūq; rõe sub q̃ ex nã rei aliq̃d pt zcipi. Et ab ista forā vltio mō sumit formalitas de q̃ hic intēdim9 vñ sz abstraq; forā ꝓpzionalr noiet formalitas nõ thi sic intēdim9 hic de ea. iõ formalitas hic intēta nihil aliud ē q̃ rõ obiectiualis sub q̃ vnãq; res zcipi pt ex nã rei. 1 dr̄ formalitas a forā isto mō pp similitudinē quã hz cū forā pmo mō 1 scõo mō dicta qz sic forā illis duob9 modis capta ē rõ cognoscē di rē cui9 ē: ita ēt forā vl formalitas hoc vltio mō dcã.

Oēs trãsferētes. 1c̄. 6. topicoꝝ. c. 2.

Quia sic vnūquodq; se habet ad esse. 1c̄. 2 meta. t. c. 4.

Ergo modus intrinsecus, est formalitas considera.

¶ Secõo est notãdū q hic dcõ formalr est modalis dictio aduerbialr 1 dcteriatia. 1 sumit q̃nq; modis: vt ait Frãcis. in. p. di. 8.

Ponders quãdo est determinatio inhērētis 1 q̃n inhērēte.

¶ Pzimis tribus modis sumit: vt dic̄ determinationē copule ꝓpõnũ pmi modi dicēdi p se. vt cũ dr̄. pmo mō hõ formalr ē aial. scõo mō hõ formalr ē rõnalis. tcio mō hõ formalr ē aial rõnale.

Quelibet pars diffinitionis est formalis forme/tota vero totius. 7. meta. t. c. 35.

¶ Quarto mō sumit formalr vt notat formã vel dcterminationē alicui9 p dcnoiationē intrisecã ipm denoiantē. vt hõ formalr est risibilis. hõ formalr est albus. 1 sic de aliis

Tūc videtur esse determinatio q̃rti modi perfectatis.

¶ Quito notat actū vl opõnē q̃ vel q̃ qs patit vl agit vl opat vt cū dr̄. ꝓtr9 intellectiõe formalr itelligit. visiõe formalit videt. 1 sic de aliis.

Quē Bonetū. 3. meta. 1 expositoꝝ cõ-

¶ Tertio notãdū q quadzuplex ē ꝓdicatio. pma est q̃ditatiua 1 formalis vt ē pm9 modus dicēdi p se. 1 hec hz q̃ttuoz grad9. pm9 grad9 est q̃n p se supi9 i q̃d ꝓdicabile ꝓdicat de suo p se iferiozi: vt q̃n ens predicat de deo 1 creatura. vel gen9 de sua spa spē vel spēs de suo ꝓpo idiuiduo. 2 grad9 q̃n ꝓdicatū intrisecū dicēs q̃le ꝓdicat de illo cui zuenit in-

mūniter super libros posteriorū ad ppositū hic et maxie. Lincolnien.

Tange exīm de ꝑtito ⁊ speculatiuo vt. q 4. plo. ⁊. 1. me. a. atq; notaui: ⁊ sic de pluribus alijs.

Tange hic plura pro et contra de predicatione diffinitionis et ipsius distinctione a diffinito ⁊ modo predicandi ipsius. ⁊c.

Pondera hic quid sit predicari et quotiēs sumitur ⁊ de veritate ppositionis ⁊ causa ipsi⁹ et multa alia.

Uide exposītores et cōmistas sup. ⁊. posterio. qui disputant an 3⁹. et. 4⁹. modus sint modi inherēdi vl ne. Considera etiam an maiori demōstratione potissima sit in. 4. modo. Et si sic qualiter infert scōm. si est maior pfectatis in secundo q̄ in quarto ⁊ alia plura curiose.

In plus est necessarium q̄ per se. primo posteriorum

Hec probatio ꝓcedit quo ad primā partē dubiā sed sequens ad vtramq; vt ptz ꝑmo posterio. ca. de p se. ⁊ alibi.

crinsece: vt dr̄ia de diffinito: vel mod⁹ intrinsec⁹ de ꝙstituto p ipm: scōz nullā opionē quā supi⁹ recitaui ꝓcedēti articlo. Exīm ꝑmi mēbri h⁹ scdi grad⁹: vt hō ē rōnalis. Exīm scdi: vt de⁹ ē infinit⁹. vl' eēntia dina est infinita. ¶ Notādū tñ q rōnale sumit̄ dupl'r. vno⁹ vt ꝙstituit̄ tāq; ps formalis: nec isto mō dic̄ aptitudinē: sed est dr̄ia vel tenēs modū dr̄ie. Alio mō vt dic̄ aptitudinē rōcinādi: ⁊ sic est ꝑꝑa passio: nec isto mō facit ꝓdicationē q̄ditatiuaz: qz nulla aptitudo ptinet ad primū modū dicēdi p se. Predictā distōnē ponit Frācis sup pr̄. ca. de dr̄ia 3⁹ grad⁹ ē qñ tota rō intrinseca ꝓdicat de suo ꝙstituto. vt qñ diffō ꝓdicat de diffinito: vt hō est aīal rōnale. 4⁹ grad⁹ est qñ idē ꝓdicat de seipso. vt hō est hō. Et capit hic ꝓdicatio q̄ditatiua vt distinguit ⁊tra ꝓdicationē in q̄ ꝓdicat aliq̄d extraneū: qz vt dicit Bonet⁹ hec ꝑꝑ hō est hō nō est ꝑꝑe q̄ditatiua ꝓdicatio: qz nihil idē oīmode est de q̄ditate sui ipius. scz large est q̄ditatiua ꝑut distinguit ⁊tra de notiatiuā: ⁊ isti q̄tuor gradus faciūt ꝑmū modū dicēdi p se. Assignant ēt alii tres ab Av. ꝑmo poste. Et sic scōs mod⁹ dicēdi p se est qñ ꝑꝑa passio predicat de suo subiecto. et iste modus hz duos gradus. ꝑm⁹ est qñ adeq̄ta passio predicat de suo adequato subiecto. ꝑmo. vt hō est risibilis. 2⁹ gradus est qñ passio adequata superiori de p se inferiori ad subiectū ꝓdicat: vt soz. est risibilis. 3⁹ mod⁹ nō est ꝓdicādi scz eēndi. ⁊ isto: nō oīa p se sunt q̄ p se ⁊ nō in alio existūt sic dic̄⁹ ⁊ oēs ꝑme substātie: qz nullo mō sunt in. 4⁹ modus dicēdi p se est qñ effectus formalis ꝓdicat de aliq̄ mediāte sua cā formali. vel qñ act⁹ ꝑfluēs. i. ꝓgrediēs a cā formali dr̄ de effectu formali mediāte cā formali: vel qñ effectus ꝓdicat de suo imediato ꝓncipio ꝓductio. Exīm ꝑmi. vt hō albedine est albus. Exīm scdi. vt albū albedie dilgregat. calidū calore calefacit. Exīm terti. intellectus intelligit/ volūtas vult. ⁊ sic de aliis

¶ Sed hic inlurgūt due difficultates. ꝑma est in quo mō dicēdi p se sunt ꝓpones in q̄bus ꝓdicant p se inferioza de suis superioribus: vel passio inferioris de superiori ad subiectū talis passionis. Dico breuiter ⁊tra multos q tales ꝓdicationes nullo mō sunt p se: scz eni tales indiffinite vel particulares sint necessarie non tñ per se. ꝓbat dupl'r ex intētiōe phi ꝑmo q̄z dicit phūs q ꝓpones p se nō quertunt: q̄d nō dz intelligi q nō quertunt absolute: cū querlio sit adeq̄ta passio ꝓpōnis: saltē categozice. sed dz intelligi q nō quertunt in alias propositiones p se sed sta est p se: hō est aīal. ergo ista nō erit p se. aīal est hō. ⁊ idē est iudiciū de oi-

Uide. 5. meta. t. cō. 23. ad propositū applicando.

Uide. 11. di. 3. q. 5. solutione ꝓncipali.

Ponderaly indiffinite vel particulares. i posterioz ca. de statu principiorum.

bus aliis talibus. Scōo ꝓbat:qz dicit phūs q̄ p se infert de oi.ista q̄ a ꝓpositione p se ad ꝓpōnem de omni est bona ꝛña.ergo si ista esset per se: aial est homo:ista esset bna ꝛña:animal est homo ergo omne animal est homo.ꝛñs est falsum.ergo illud ex quo sequit.vz.q̄ ista sit per se:aial est hō. et idē dico de ista:aial est risibile.ꝛ de oibus talibus.Secūda difficultas.in quo modo dicēdi per sunt iste ꝓpōnes hō alb⁹ est hō alb⁹. hō albus est homo.homo est hō albus.ꝛ sic'es.Rñdeo breuiter q̄ nullo mō sunt per se. Pro cuius declaratione ampliori noto tres regulas optimas que habent a Sco.in ꝑmo di.2.in materia de ꝓpōne p se nota in tertio di. 7.ꝛ.22. ¶ Prima regula est q̄ de ratione in se falsa nihil vere ꝛ affirmatiue predicat.nec ipsa de aliquo predicat.immo nec ipsa de seipsamet. Ista enim non est vera:hō est hō irrationalis.homo irrōnalis est aial.hō irrationalis est hō irrōnalis.nulla illarū est vera.ꝛ sic'e est indicium de oibus aliis. ¶ Scōa regula est q̄ de illo quod est in se ens per accidens nihil per se predicatur nec de aliquo ꝑm p se predicatur.immo nec idē de seipo. Nulla enī istarū est per se.homo q̄tus est homo.ꝛz.est homo q̄tus.ho q̄tus est hō q̄tus. ¶ Tertia regula est.q̄ de ꝛceptu p accidēs siue ꝛcingēti nihil necessario p̄dicatur.nec ipē de aliquo nec idē de seipso. ¶ Exēplū huⁱ regule est. cū hō niger dicat ꝛceptū ꝛcingēter vnū nulla istarū est necēia.hō niger est hō.hō est hō niger.hō niger est hō niger. ¶ Pria r'a sic posset ꝓbaderi:ꝛ bē.qz si ista esset va.hō irrōnalis est hō irrōnalis de q̄ magis vē:tūc ex vo seq̄ret falsū.ꝓbat sic:qz bñ seq̄tur:hō irrōnalis est hō irrōnalis.ergo hō irrōnalis ē hō.a pte in mō ad suū totū. Et vltra ergo hō ē hō irrōnal'p quēsionē.ꝛ vltra. ergo hō ē irrōnal'.ꝛ irrōnale ē hō.ꝛz oia ista sūt r'a q̄ ꝛ ista ꝓpositio ex q̄ oia ista illata sequunt.s.hō irrōnalis est hō irrōnalis.ē falsa:qđ ē ꝓpositū. ¶ Scōa et tertia regula sit' ꝓbant q̄ ꝓbationē tertie.qz si ista eēt necēia vel p se.hō niger est homo niger.ex necēio seq̄ret ꝛcingēs:qđ est falsū vt ꝓbatū est in ꝓtūtis.ꝓbat ih ꝛña. qz bñ sequit hō niger est hō niger.ergo hō niger est hō.a pte in mō ad suū totū.ꝛ vltra quertēdo.ergo hō est hō niger.ꝛ vltra q̄ homo est niger.a parte in mō et ad suū totū.oes iste ꝓpōnes illate sūt ꝛcingētes. ergo ꝛ ista.hō niger ē hō niger.est ꝛcingēs ꝛ q̄ ꝛtūs nō necēia nec p se.ꝛ intelligo p se ꝑmo mō vel icōo mō dicēdi p se et sic manēt regule infallibilit ꝺe.Et si arguat q̄ in istis hō niger est homo niger.hō albus ē homo

Tange instantiā hic ex sco.di.2. p̄.q.2.vbi dicē doc.q̄ pa° inferiorīs demonstrat de superiori. dic q̄ loquitur de demonstratione particulari:vt.1.q prolo.tangit.ꝛ copiose alibi tetigi supquadā.q. eius in porphi.

Tange instantiā hic

Nota q̄ doct.nō habet hoc tertium.

Considera an' dicant conceptus per accūs et contingens. hoc tertiū tacuit doc. vt patet.

Uide supra.7.meta. Sco.q.7. aliqua ad hec pro et contra.

Considera an sequit consequēs prime cōsequētie:qz est determinatio distrahens.

A parte in modo ad suum totum.

Uide p his cōsequētis Scotum.2.di.1. q.2.in solutione principali ad finem qualiter tenent et ratione cuius optime ponderando.

Posset pōderari hic illud p̄.peryar.oē qđ est qđ ē.ꝛc.ꝛ distigui de necessitate simpliciter vl'ꝑm qđ vt sic

Posset obici ꝛ dicta hic ex Scot.3.di..q. 6.vbi dicē doct. q̄ hic

Hoc dicit ad differentiam quarti modi.

est q se ꝑmo modo supficies alba est alba. Dic q aliter sentit. 2. di. 1. q. 2. ꝛ. 7. di. 3. sed cōdabis ipm vt alibi notaui. Duo enim requirunt ad perfectē ꝓpōnis. s. inclusio predicati in subiecto ꝛ vnitas pt extremoꝝ ꝛ sic illa supficies alba est alba. est incōplete pt. qz rōne ꝑme ꝛtradictiōis tm̄ ꝛre doc. nō ꝺicit.

Considera etiam an ista deꝰ est homo. vl verbum est homo. sit formalis ꝛ qualr. vi Sco. 7. di.

albus est ꝑdicatio eiusdē de seipo. ergo tales ꝓpōnes sūt per se nēcie. Dico dē q qñ dicimus q predicatio eiusdē de seipo est p se ꝛ nēcia. intelligendū est de ꝑdicatiōe in qua nō predicat ens q accidens vel nō subiect: ꝛ sic pz rñsio ad difficultatē.

¶ Scōa ꝑdicatio est formalis ꝑdicatio denoiatiua. ꝛ hec hz ꝗttuoꝝ gradus. ꝑmus est qñ dcta predicat de gñe cōtrahibili q eā: vt aial est rōnale. ꝛ qñ modus intrinsecus ꝑdicat de suo ꝛtracto vel ꝛtrahibili: vt cū ꝺz ens ē infinitū: ꝛ sic de aliis. Et si dicas q sic videt ꝛtradictio: qz superiꝰ dictū est scōm quosdā opinionē Landulphi: q qñ modus ꝑdicat de eo cuiꝰ est modus est predicatio quiditatiua. hic dē q est predicatio denoiatiua. igit. ꝛc.

¶ Rñdeo ꝛ dico q nō est ꝛtradictio. qz supius ꝺz q talis ꝑdicatio est ꝗditatiua ſ modus predicat de ꝛstituto q ipm cū sit de eēntia ipsiꝰ scōm Landulphū. hic dico q est ꝑdicatio denoiatiua: qz predicat nō de ꝛstituto ſz de ꝛtrahibili q ipm: sic̄ refert dicere. hō est rōnalis. ꝛ aial est rōnale. cū prima sit ꝗditatia ꝛ scōa denoiatiua. ita ēt refert dicere: deꝰ est infinitꝰ: vel eēntia diuina est infinita. et ens est infinitū. qz dico 2ñr q due ꝓme sūt ꝗditatie. scōa aūt nō sed denoiatia tm̄. Scōs gradꝰ denoiatiue predicatiōis est qñ ꝓpa passio ꝑdicat de suo subiecto. Et iste gradus est scōs modus dicēdi p se. ¶ Et est sciendū q ꝓpa passio cū sit eadē res cū suo subiecto scōm scotū ꝛ suos sequaces est reductiue in illo gñe seu ꝑdicamēto in quo est suū subiectū p se. Tertiꝰ gradus ꝑdicationis denoiatiue ꝛ formalis est qñ effectus formalis denoiatiue ꝑdicat de aliquo mediāte sua causa formali: vt hō nigredine est niger. vel qñ actus profluens a causa formali dē de effectu mediāte cā formali: vel qñ effectus dē de suo immediato ꝓncipio ꝓductiuo. ꝛ iste gradus est ꝗrtus modus dicendi p se. Quartꝰ gradus predicationis denoiatiue formalis est qñ accñs predicat de suo subiecto. ꝛ pōt fieri nouē modis. ꝓsito q petrus sit subiectū in oībus his. dicēdo petrus est bicubitꝰ albus/pī/agens/patiēs/calciatꝰ. ꝛ sic de aliis. ꝛ iste gradus est de q accñs. Tertia predicatio est idētice idētica. ꝛ hec est qñ vtrūq; extremū est formaliter infinitū. vel alterū tm̄ est formaliter infinitum. vel ꝓmissiue. ¶ Exēplū ꝓmi. vt eēntia diuina est bonitas: eēntia diuina est iustitia. ꝛ sic de aliis. Exñ scōi. eēntia dina ē liliatio. eēntia diuina ē pīnitas. ꝛ sic de aliis. Exñ tertii. vt pīnitas ē entitas. hūanitas ē entitas. ꝛ sic de aliis. Ꝑz ꝙ notandū est q iste predicationes si sunt vere de

Ut nigrum nigredine congregat.

Ut voluntas vult.

Põdera qz ꝛgrue ꝺz identice idētica. ꝛ tāge differētiā idētatis in dinis ꝛ in creaturis

Tāge ꝙ diuersos modos dicēdi de hac en

Posset argui q nulla predicatio est formalis nisi primi modi: quia in oi predicatione formali predicatū includit formaliter in subo sed hoc conuenit tantū in primo mō: vt pz ex Sco. 8. di. 1. q. 5. in solutione ꝓnci. vbi declarat quid sit formaliter includi. dic 2ñr.

Posset eni dici q sufficit formalis inhesio predicati: et nō semper requiritur talis eius inclusio. 3. q. 1. et alibi.

Quē Bonetū. 5. metaph. ꝛ. Sco. 8. di. 1. q. 5. quolibeti.

Cōsidera an rōne talis ꝓmissionis an potius rōne trāscēdētie et maxie cōicatis: vt vult. ℔. predicat entitas tali predicatione

titate que sic predicatur ⁊ spēaliter de entitate phica: ⁊ metaphysica. ⁊ sic de aliis.

Di.5.p.q.1.

A.I.significandi.

An de vltiate abstractis aliq̄d per se ⁊ formaliter possit predicari cōsidera bene h. ⁊ quere notales ⁊ varias opinōes doctorū ⁊ adde vt scis pla hic pro ⁊ cōtra.

Nō q̄ ista regᵃ scotica limitat ⁊ impugnat a diuersis ⁊ maxime ab ockaz.5.di.1.⁊ ff. dicit qō hz.11.exceptiōes: quas enumerat.5.di.1.consla. Ez tu dic bñ q̄ tz in predictis positiuis aliā formalitatez ex natura rei a subō importātibus ⁊ de suppositz p̄mo ꝟificabilibus. qō bñ masticabis et neminē timebis.

Vide sco.in.q.9.metaphysice lingu.

bent predicare ꝙcretū de cōcreto: vel abstractum de abstracto ⁊ nō ꝙcretū de abstracto nec abstractū de ꝙcreto. Maxime si talia cōcreta sint adiectiua. Ista enī ꝙdit. essētia diuia est generatio tñ ista nō ꝙdit. essentia diuina generat vl' gñat scōm magīm tniarū.5.di.p̄mi. Sup quo ꝟbo dat a Scoto pulcherrima regula. q̄ qñ subiectū est vltima abstractiōe abstractū ⁊ p̄dicatū ex sua rōne formali nō est aptū natū p̄dicari nisi formaliter: ꝓpositio nō est vera nisi sit in p̄mo mō dicēdi per se: ratio est qz subiectū ⁊ p̄dicatum modos dicēdi oppositos dicūt sibi icōpossibiles. vñ de tali subiecto sic vltimate abstracto nihil pōt ꝟe p̄dicari nisi per se p̄mo mō vel identice. hanc ꝓpositionē declarat Scotus sic. Videmus ei q̄ in substātiis sine in p̄dicamēto substātie est vna abstractio tñ. s. q̄ditatis a supposito ꝓpe nāe: qz substātie nō cūt nate ꝙcernere aliq̄d alteri⁹ nāe. iō p̄ma ibi abstractio maxia est abstrahēdo nām hūauā a suppositis que ꝟe cūt illi⁹ nāe sicut abstrahit cū ꝙcipit hūanitas: non remanet vlteri⁹ alia abstractio. ⁊ ideo istō vt sic ꝙceptū est p̄cise ipsūmet: qz cuilibet alii extraneū est. sicut dicit Aui.5.meta. q̄ eq̄nitas est tñ eq̄nitas ⁊ nihil aliud In accñtib⁹ aūt quanto plura pñt ꝙcernere tāto plures pñt fieri abstractiōes. vñ qz accidētia absoluta concernūt duo. s. suppolita alterius nāe ⁊ indiuidua nāe ꝓpe: licet a suppositis alteri⁹ nāe abstrahāt tñ cōcernūt indiuidua ꝓpe nāe sicut albū concernit lignū ⁊ hoc albū siue hāc albedinē ⁊ illā: ⁊ tō pñt ibi fieri due abstarctiōes. s. accñtis a subiecto. puta albedinis a ligno ⁊ vltra alia. s. quiditatis a supposito vl' singulari. puta albedinis ab hac albedine ⁊ illa que sunt indiuidua sua. Et hāc circūloquimur per albedineitatē: vel per hoc q̄ dicimus q̄ditas albedinis. et ista nō cōcernit aliq̄ō subiectū nec suppositū eiusdē nāe nec alterius: in relationib⁹ etiā: q̄ plura ꝙcernūt: adhuc plures pñt fieri abstractiones. Cōcernit enī relatio suū ꝓpū indiuiduū. fundamentū ⁊ subiectū: et scōm hoc pñt ibi fieri tres abstractiōes. vna relationis a subiecto. scōa relationis a fundamēto. Tertia quiditatis a supposito: ⁊ iste abstractiōes sic se habēt q̄ hz abstractio fiat a posteriozi ⁊ extriseco nō tñ a pziozi ⁊ intriseco. Exē plū hoc cōcretū qō est cā dē de igne quia generat calozē in ligno: sed abstrahēdo a subiecto remanet adhuc cōcretio ad fundamentū. puta si dicat pō cāndi calozē. Caloz enī est pō caulandi calozē: nō tñ ignis est potētia caulādi. Adhuc pōt fieri abstractio vlterioz ad ꝓpū genus. puta si di

Et ponderā argumētū per locū a minori si rōne infinitatis per missiue predicat entitas de humanitate igit ⁊ diuinitas rōne positiue et formalis. Sed pōt dici q̄ nō sequit: qz ista sūt ꝓpositia ⁊ ista nō naturalit et formaliter vel cōsidera altius.

Id est vnius rōnis in qua dantur gradus scōm quosdā.

Vide eas q̄ nōui sñ.13. q.sco.in porphyrium ca.1.⁊.2.

Quere sco.in.2.dis.3. q.1.vbi notat declarat illō dictū Auicē.

Tange dñā singularis seu idiuidui ⁊ suppositi atq̄ persone et dñiam abstractionuz hinc inde.

Pōdera plura hic de abstractionib⁹ relationū ⁊ maxie a fundamēto ⁊ q̄d ꝓpiquius relatiōi an sīz an certe fundamentum ⁊ an possz abstrahi a termino sicut a fūdamēto. ⁊ sinō quomo-

Tãge instãtiã ex declaratiõe sco. in Aui. vbi supra ꝙ dic ꝓñr in 1ª posistando adhuc dantur signa nature ꝙ ita alie abstractiones vt scis.

catur cãlitas: ꝙ tũc nec ignis nec caloꝛ terripit ꝓdicationẽ ipsi⁹: tñ hec cãlitas est cãlitas. Ultima abstractio: qlis est in substãtijs: est per hoc qõ dicimus: ḋitas cãlitatis: ꝙ hec de nullo alio ꝑdicatur Ex ꝑdictis apparet ḋ̃ sit vitia abstractio cuiuslibet rei: qꝛ ḋitatis absolutissime sumpte ab oi eo qõ est quocũq; mõ extra rationẽ ḋitatis: in qua quidẽ abstractiõe nihil aliud inuenit seu itelligit ꝑcise re vl̃ ratiõe nisi qõ est ipsius ḋitatis. Et di cũt quidã q̃ termin⁹ vltimate abstract⁹ in ꝓpõne subiect⁹ includit vnũ sincathegozeuma. puta in: ꝑtũ vel fozmal̃r. ꝓmo mõ: vel quiditatiue vl̃ idẽtice: ꝙ sic de alijs. Circa alĩ terminũ ꝓpõnis doctozis. Q̃ ꝑdica. de quocũq; ꝑdicat̃ nõ põt ꝑdicari nisi fozmaliter. ¶ Notãdũ est q̃ substãtiua nomia pñt dupl̃r ꝑdicari in diuis. qñq; fozmaliter: vt deitas est deitas. qñq; per idẽtitatẽ vt deitas est sapia: sed adiectiua si ꝓdicãt̃ de nẽitate fozmal̃r ꝙ denoiatiue ꝑdicãt̃: ꝙ hoc qꝛ sũt adiectiua. nã ex hoc q̃ adiectiua sũt significãt fozmã ꝑ modũ infozmãtis. Et ideo de nullo vere dñr nisi qõ se hz per modũ ifozmati de quo. vz. fozmal̃r dñr talia sunt nõ tñ adiectiua noia: hz oia participia ꝙ verba. Sẽp. n. in suo mõ signãndi icludũt adiacentiã ꝙ modu fozmalẽ respcũ alicuius talis suppositi: ꝙ ideo ꝑdicãt̃ quali scõm scõm modũ dicẽdi ꝑ se: qõ ergo ꝑdicẽt̃ idẽtice: est ipa ꝑdicari mõ oppõito suo ꝓpo mõ dicẽdi vl̃ ꝑdicãdi. His intellectis ꝓz maioꝛ illa assũpta: qñ subiectũ est abstractũ vltimate. itaq; est abstractũ ab oi qõ est extra rationẽ eius. ꝙ ꝓdicatũ nõ põt ꝑdicari ex ratiõe fozmali nisi fozmaliter ꝙ mõ inhereñtis siue quali inhereñtis. illõ ꝑdicatũ nõ põt vere dici de illo subiecto nisi ꝑ se ꝓmo mõ: qꝛ illõ ꝑdicatũ ꝑcise natum est fozmal̃r ꝑdicari. ió nõ põt saluari vꝛitas ꝓpter idẽtitatẽ tm: qꝛ subiectũ est vltima ꝙ summa abstractiõe abstractũ: ió nõ põt stare ꝑ aliquo qualitercũq; alio a se: hz ꝓcise ꝓ se fozmal̃r. Et ió oportꝛeret q̃ sua rõ ꝑcise fozmal̃r esset idẽ illi ꝑdicato: qõ nõ posset esse nisi illa rõ ꝑcise includeret ꝑdica. ꝓz ergo ꝓpositio. ¶ Et si fiant syllogismi expositozij vl̃ alicuius alt̃: debẽt solui per artẽ datã in ꝓmo ꝓpoꝛ. vz. q̃ maioꝛ vl̃ minoꝛ reducãt̃ ad ꝓpõnẽ de oi: si sint affirmatiui: vel de nullo si sint negatiui. ¶ Quarta ꝑdicatio est tñ essentialis. ꝙ illa ẽ tñ in diuis qua ponit Hylar⁹ de trinitate. et est illa in qua denotat̃ cõsubstãtialitas ꝙ ozigo: vt filius est de essentia ꝑtis: per hoc essentia. vl̃ substãtia denotat̃ substãtialitas ꝙ hoc ꝑtis. ozigo. Si queras an illa sit essentialis filius est de essẽtia: vl̃ filiꝰ est

Adde ꝫ plura ex modis signandi: vt nostri ingeniole lectoꝛ.

s. adiectiua. secus est de ꝙbis substãtiuis. q̃ considera bn põderando.

ponderaly quasi secũdũ scõm modũ ꝛc. plura addendo.

ponderaly quasi inherentis in diuinis ꝙ in creaturis suo⁹.

Vide vbi supra scotũ in predicabilib⁹. ꝙ ea q̃ ibi notaui ad hec.

Quere. 2. 4. ꝙ. 5. di. 1 sco. ꝙ alios ꝙ max. me fratrẽ adã pro hmõi modi ꝓlogismis.

Ponderaly tñ essentialis.

do igitur a fundamẽto cu sit hitudo vni⁹ ad aliud: ꝙ ad quẽ artifice spectat cõsideratio relatiõis mylitima abstractiõe ꝙ plura alia curiosa. q̃ non sunt pro pane lucrando vt grossis capitibus vr̃ et idiotis ypocritis quoꝝ scire vel scientia est scire cõtinere ꝙ scientes persequi. Cõsiderare ei vitiate abstracta potest intellꝛ vel icõplexe et sic est nullius scientie cum scia sit effectus demõstrationis sed est bñ potis apud intellꝛ. vl̃ cõplexe ꝙ sic si est respectu passionũ tranicendentium dũtaxat pertinet ad metaphy. q̃ itelligo verũ de inferioribus ad ens loquẽdo. si vero respectu ꝓpriarum passionũ ꝙ olim nõ potest ꝓsiderari reꝛo ꝑscindendo ab habitu dine ad fundamẽtũ. vbi aduerte q̃ ppter illã inherẽtiã actualẽ relationis: que forte est fozmaliter illa: ꝛo eaꝺ accñti respectiuo et nõ ꝓpter subiectũ ingẽtum tale: vbi plura addat ingeniosus lectoꝛ.

eēntie. Ad pmā rnde' scdz Sco. dist. 5. q. 2. p. knia
cū. q nō ppe dz aliq̄ ylona esse de essētia absolute
lz addēdo cū substātia ylonā aliquā originātē: dñ
dz q aliqua ylona originata est de substātia illi⁹
ylone. ita q hec: filius est de substātia diuis: nō est
ita cōcedēda sicut hec: fili⁹ est de substātia pris: qz
p scdaz exprimit q substātialitas ꝫ origo ppt gtm
q structū cū casuali ꝓpōnis. per pzimā āt nō nota
tur aliqd originās. Ad aliā dōm: q lz Aug. dicat fi
lium esse filiū eēntie pris. 15. de trini. c. 18. Et doctoz
qdā dicat illā esse ꝓpā: tñ videt ꝓbabili⁹ dōm: q
qcūq; relatiuū cōstruit cū aliquo in tali hitudie
casuali in qua natū est aliqd terminare illā rela-
tionē vt cozrelatiuū: tūc q struit cū illo ꝓcise vt cū
cozrelatiuo. Exēplū pater cōstruit cū relatiuo in
hitudine gti. sic'e in habitudie dti. et minus in ha-
bitudie ablatiui. ꝫ scdz cōem sermonē videt q cū
quocūq; cōstruat tale relt̄m exp̄sse in tali hitudie
casuali illud notat esse cozrelatiuū hui⁹ relatiui.
Nō eni dicimus: iste canis est filius hois: qz est fi-
lius ꝫ est hois: vt dñi canis. ita q ly hois construi-
tur cū ly canis ex vi possessiōis vel posse ssoziis: sed
videtur signire q cōstruat cū ly canis. in ratiōe re
latiui: vt patris. ita igitur in ista: fili⁹ essentie: vi-
detur ly essentie accipi vt cozrelatiuū illius rela-
tiui cū quo cōstruitur: ꝫ tunc ad Aug. qui videtur
huic q tradicere dicendo filius est essentie. dico q
debet intelligi q sit cōstructio intransitiua vt fi-
lius est essentie. i. filius est essentia. nō antē debet
intelligi q sit cōstructio trās itiua: quia alias esset
falsa: vt dictū est. Et si dicat q ad istū. fili⁹ est de
substātia patris. videtur sequi ista. filius est essē-
tie patris. nego sequelā. quia q̄s notat relationē
inter filiū ꝫ essentiā sicut suū cozrelatiuū qđ non
notat alis: sed tm̄ notat cōsubstātialitatē in essē-
tia cū originatione notata in illo qđ construit cū
essentia. Sic ergo. pz. q ad vnitatē ꝓpōnis essen
tialis: vt hic capitur: requirit q sit con substātiali
tas ꝫ origo. ¶ Ulterius notandū est q possumus
inuenire multos gradus in vnitate. in ꝑmo gra-
du est vnitas aggregatiōis que est minima vt in
aceruo lapidū. in scdo est vnitas ozdinis: que ali-
qd addit supza aggregationez. tertia est vnitas
per accns: vbi vltra ozdinē est informatio lz acci
dētalis vni⁹ ab altero eozū q̄ sūt sic vnū. in quar
to est per se vnitas ex pncipiis eēntialib⁹ ex per
se actu ꝫ ex per se pō. in quito est per se vnitas sim
plicitatis q̄ est vera idētitas. quicqd ei est ibi est
realr idē cuilibet ꝫ nō tm̄ est vnū illi vnitate vni
uocationis sicut in aliis modis. ¶ Ultra aūt oēs

Quere henricū ꝫ alios antiquos.

A diuisis ad ꝓiuncta raro valz argum cū

Tangat curiosus lectoz plura h̄ et de natura relatiuoz̄ ꝫ generib⁹ atq; specieb⁹ cōstructionū vt voluerit.

A. k. ad veritatē p̄dicationis.

Tange pla h̄ de hac

Quere sco. in. 3. di. 7. q. 1.

hic p̄ generat. h̄ essē tia est pater. igit hic essentia gnat. Nō sequ tur qz ex identica p̄missa nō sequitur formalis conclusio. Sil'r in ioze reducta ad dici de omni sic. ¶ mne q est hic essentia generat. pz eius simulitas. quere pariēses super ꝑmo priozū et nō curabis de auerroy nz Joāne grammatico ꝫ alīs balbutientibus.

hec oia in sco. vbi infra notatur.

Considera an coincidat cū. 6. infra vide. f. ar. 3. et alibi ꝫ sic istū fuge.

Prima conclusio.

identitate ⁊ ipſius ꝙ fectiõe et an ſit ꝓcez formali.et alia plura vt noſti hic.
Hic vī de mẽte ſco.ꝙ identitas ex natura rei nõ ſit alia ab iſta formali.Sed tu õnia bñ pondera.
Tãge plura hic ⁊ varias imaginationes diuerſoꝝ in declaratiõe hꝰ diffinitiõis vt noſti.et qualiter idẽtitas ex natura rei recte infert ultaz.ꝓſidera bñ ponderando.⁊ an iſta idẽtitas ſit realis relatio cõſidera et alia plura.
Initãtia poſſet tãgi hic ex his q̃ habẽtur ſ.art.3.ꝓte.2.ſ3 ibi notabo qualiter nõ concludit.

Vide ſco.in.2.di.3.q.6.in ſolõne principali ad finez vbi expreſſe habet ad propoſitũ.

Scẽda cõcluſio.
Quere.5.phy.⁊ me. ut Aꝝ.⁊ in ſco.de diſtõne ꝑdicamẽtoꝝ.⁊ inp.t.⁊ alibi.
Tange hic qualiter iſta di.⁊ pcedẽs poſſit eſſe in diuis.tũ qz nõ diſtinctio realis ex tremoꝝ tum qz õnis relatio ibi videt aut cõis:aut ypoſtatica: ſed dic ꝙnr bene ponderando.

Poteſt dici ꝙ ly formaliter eſt tanq̃ diſtrahens vt ſaltem ꝛ iſtas idẽtitates eſt idẽtitas formalis:vt ỏt Sco. 2.di.q.4.ꝑ.ſniarũ. ¶ Iſtis notatis pono duas cõcluſiões.quarũ ꝓma accipio in paſſu ꝓallegato q̃ eſt diffõ idẽtitatis formalis data a Sco.di.2.q.4.ꝓmi. ¶ Voco aũt inq̃t identitatẽ formalẽ:vbi illud qđ ỏz ſic idem includit illud cui ſic eſt idem in ratione ſua formali ⁊ per ſe ꝓmo mõ. Vide bñ hãc diffõnẽ ⁊ videbis ꝙ de intẽtiõe doctoꝝ fuit ꝙ inferi⁹ eſt idẽ formal᷑r ſuperioꝝ:qz dicit doctor: ꝙ illud qđ ſic eſt idẽ.ſ.formal᷑r:includit illđ cui ſic eſt idẽ. Clarũ eſt ꝙ ſuperi⁹ nõ includit inferi⁹ in ratione ſua formali ⁊ per ſe ꝓmo mõ:ſz poti⁹ econtra.niſi dicas ꝙ ponit actiuuz ꝑ paſſiuo ita ꝙ ſit ſenſus:illud ỏz eſſe idẽ formal᷑r alicui q̃ includit in ſua diffõne ſeu ratiõe ſua formali ⁊ per ſe ꝓmo mõ. Sz iſta expõ videt extorquere textũ. Nã eni videt veriſimile ꝙ iſte doctoꝝ.q̃ fuit ita ſubtilis: ⁊ q̃ etiã ꝓmus ample locut⁹ eſt de formalitatib⁹ potuiſſet ſuã diffõné ſic obſcurã. Ex quo inferũt duo cozrelaria.ꝓmuz eſt ꝙ oia ꝑdicata q̃ditatiua ſupioza ⁊ oẽs dñe eſſẽtiales ⁊ modi intrileci non ſũt idẽ formal᷑r ſuis cõſtitutis ſiue inferioribus: ſed bene ecõtra. Aliqui tñ ampliat idẽtitatẽ formalẽ ⁊ dicũt ꝙ oia iſta dñr eſſe idẽ formal᷑r q̃bus cõuenit tñ vna rõ formalis ⁊ q̃ditatiua ſicut ſũt oia indiuidua eiuſdẽ ſpẽi:ſed hoc eſt impꝛopꝛie ⁊ abuſiue vti identitate formali. ¶ Scõm cozrelatiũ ꝙ nullũ ſubiectũ ẽ idẽ formal᷑r ſuo accñti nec ecõtra:qz ſz accñs includat ſubiectũ in diffõne ad ditamentaliõ tñ in ratione ſua formali ⁊ per ſe ꝓmo mõ. Eſſẽtie ei ꝑdicamẽtoꝝ ſunt ipermixte ſcõm Themiſtiũ:qđ debet intelligi formaliter.
¶ Scõa cõcluſio vltius articuli eſt ꝙ illa diſtinguũtur formaliter q̃ hñt aliã ⁊ aliã formalitatẽ quarũ neutra alteram includit in rõne ſua formali ⁊ per ſe ꝓmo mõ:ſicut dicimus ꝙ ſubiectũ ⁊ ꝓpꝛia paſſio diſtinguũt formaliter. ¶ Ex iſta cõcluſione inferũt duo cozrelaria. ¶ Primũ eſt ꝙ eſſẽtia diuina a relatiõibus diſtinguit formal᷑r:qz cõcept⁹ abſoluti nõ includit quiditatiue cõceptũ relatiui nec econtra. Scõm cozrelatiũ:ꝙ oia attributa in diuinis:vt ſunt intellect⁹ ⁊ volũtas:ſi tas eſt attributa noiari:ſapia bonitas et iuſticia.ab eſſentia diuia ⁊ a ſeinuicem:et eſſentia a relationibus formaliter diſtinguũt. ¶ Sed dices videt ꝙ in diuis nõ ſũt plures formalitates: qz formalitas ỏz a forma:ſed in diuis nõ ſũt plures forme.ergo nec plures formalitates. Rñdeo ꝙ argumẽtũ nihil valz.ſupponit.n.qđ ſupius negatũ eſt.ſ.ꝙ formalitas dicat a forma:ſicut capimus formã.⁊ l,

Facili⁹ poteſt ſaluari hãc identitatẽ eſſe relonem realẽ cñ ꝑcedentẽ ſz mmus cñ ſequentes vt ꝓz ſpeculanti.vbi plura conſi dera.
Vide ſco.1.q.quo.ar. 1.ꝓte.2.rõne.2.vbi videtur velle:ꝙ cõſtitutiuũ ſit idẽ cõſtituto formaliter vt ꝓz dei tellectualitate reſpectu eẽn.ſed dic ꝙnr.

Vide ſ.⁊ Bonetum vbi ſupra.
Vide ſco.1.repõtatio. diſt.33.q.2.vbi expreſſe hz hoc ꝙ tenz iſte doctoꝝ. Niſi eni vidiſſez illũ locũ nũq̃ fuiſſez ſecurus i hac difficultate. Et ſi argueret ex natura identitatis cum ſit relatio primi modi ⁊ per ꝙns mutua.5.metap.t.c.20. qđſequit ꝙ ſi homo ẽ idem aiali ꝙ ẽt econtra et vltra.Oẽ ꝙ ſequitur ad aliud abſolute ſequitur ad ipm ẽt eodẽ vtrioꝝ addito ꝙ nõ diſtrahit nec diminuit.ſeq̃t ergo. homo eſt idẽ formaliter aiali igitur ⁊ ecõtra.

A.l.capio.
An plesformeſſpti n

pedičs. vide Sco.2. di.p.pte.2.q.1.solnēdo.1.pnci.ꝛ alibi sepe Quē. f.8.di.p.cōsta. notabiliter. vñ tāge ꝓñr plura hic de idētitate ꝛ diuōne adequata et nō adequata mutua ꝛ non mutua/cōpleta ꝛ non cōpleta. sed si volueris ſaluare ꝓñam dic q aliter in aūte et ꝓñte accipit idētitas forā lis. qz in añte fundamētali ꝛ in ꝓñte terminatiue vt nostri et inferi⁹ magis explicabo. hic enim ſaltāt multi scotistarū i declaratione huius diffinitionis: vt dixi: vñ caute loquēdū est in arduis. quere. 5. me. ad hec. ꝛ 50. atq; 55. di.p. optime ad propositū bñ pōderādo.

7. tri. c. 6.

Hinc arg. pro pō executiua. Uide in. 2. sco. di. 5. hec.

Adde plures auctes scripturarū ꝛ sctōz ꝙ ſ volueris. d. g.

Distributio in termino vt ois hō currit. g̃ iste hō currit. ergo terminꝰ. vt ois hō currit. igit̄ Iocrates currit. in nūero. vt o. ho. currūt. igit̄ isti. o. currunt ergo nūerꝰ. vt. o. ad mittat q fōalitas a fōa dicat adhuc tñ argumētū nō valet: qz ſiſr arguerē: ēntiale ōz ab ēntia: ſz i dinis ſūt mlta ēntialia: sicōz dionỹ. g̃ ſūt multe ēntie ſi istud argumētū nō valet nec tuū. q istō nō valeat pz: qz ꝛcludit ꝛclusionē hereticā Et iō ꝓ me ꝛ ꝓ te dico ad ꝓñaz q nūq̃ bñ arguit a pluriſicatōe ꝓñt ad pluriſicationē añt: maxie in dinis: imo nec ēt i creatuꝛ. vñ ſz ista ꝓña ſit bona. iste hō ē ſcies vl̃ q̄lis. g̃ hz ſciam vl̃ q̄litatē. tñ nō sequit. iste hō habet plures scias vel qualitates. g̃ est plures sciētes vel plures q̄les. Dices q nihil ē ponēdū i dinis nisi q habet a rōne nāli: vt a fide: vel a sacra scriptura: vel ab aliq̃ doctore autētico: ſz iste fōalitates nō hñtur ab aliq̃ istoꝝ q debeāt poni in dinis. g̃ nō ſūt ponēde. Cōtra dico q ſic ex vna de nēcio ꝛ vna de ꝓtingēti iferꝛ vna de ꝓtingēti. ꝓ pozꝝ. ita q ibi est bona ꝓña. ita dico q ex vna credita ꝛ ex alia nāliter cognita ꝙ bona ꝓñam pōt iferri vna credita mō sic ē q credim⁹ ꝛ catholice ꝓfitemur q ēntia dina ē cōicabilis ꝛ de facto cōicat trib⁹ pſonis ꝛ est absolutissima. pñitas nec ē cōicabilis nec cōicat nec est ens absolutuz. Jñi ꝓpōni addo vnā aliā nāliter euidētē. q q̃cūq̃ aliq̃ sic se hñt q aliq̃d ꝙuenit vni ex nā rei ſcilicet ope intelicōs qđ nō ꝙuenit alteri: ē ibi distō ex nā rei. Et q̃ vnū est absolutū a ꝙte rei fōal'r et q̄ditatie ꝛ aliud nō. imo est fōal'r relatiū illa dicūt dilictas fōalitates. isti vitie ꝓpōni adde ꝙte cedētē ꝛ real'r ꝛcludes q i dinis ſut pl'es fōalitates. Et ꝓfirmat per beatū Aug. di. q alio pē est ꝛ alio pē est pē. qz pē est ēntia dina ſz est pē pñitate. Et hoc clarū ē q ē distō iter ēntiā dinā ꝛ pñitatē: ꝛ ſiſr de aliis dicēdū est. Jtē Hilari⁹ de trinitate dic. q nō efficit creatura volūtas: ſz ptās. ꝛc. Jtē gen⁹ ꝛ dēia gñe distinguūtur ꝛ plusq̃ gñe: qz sicōz phm. 4. topi. dēia nō ꝙticipat gen⁹ nec ecōtra et tñ nō real'r distinguunt. igit̄. ꝛc. ꝓbat etiā rōne qz i diffone esset nugatio. ¶ Et ſi arguat in ꝛcia figura ſic. hō fōal'r est aiat ois hō est fōaliter rōnalis. g̃ rōnale ē fōaliter aial. ¶ Rñr bē q ſz ex nēcius nūq̃ ſeq̃t nisi nēciū: tñ ex ꝓpōnib⁹ ꝙ se nō sequunt ꝓpōnes ꝙ se: nec ex ꝓpōnib⁹ fōalibus ꝛ q̄ditatiuis sequunt ꝓpōnes fōales ꝛ q̄ditatiue. ¶ Et ſi ꝛtra p̄dicta arguat iterū negādo distōnē fōalē in dinis sic: nulla ēntia diuina distinguit fōal'r ab ēntia dina: pñitas est ēntia dina. et ſiſr filiatio. bonitas/ſapia. ꝛ sic de aliis. igit̄ pñitas nō distinguit fōaliter ab ēntia diuina. ꝓña est fōalis in. 4. ꝓme. Maioꝝ est istoꝝ fōalizātū qz nihil a se distinguit ex nā rei ꝛ fōal'r. minoꝝ est

diuinis accipiēdo formam vltimo modo considera.

Hic possꝫ imaginari distinctio de ēntiali simulis illi superi⁹ posite de quidditatio. iō diligēter in omnibus vigila.

Uide sco. di. 3. 6. ꝛ. 8. et i. 1. di. 12. ꝛ. 55. ꝛ. 2. q. quolibe. sed instantia vt. in. 3. di. 1. q. 3.

Fundamentū crasse ignorantiū ꝛ ypocritarum.

Tenet gñe materie alī in creaturis qñ. s. ꝓñs distinguit in antecedentibus.

Possꝫ argui sic. q̄ distinguunt in superiori distinguunt in inferiori. g̃ q̄ distinguunt fōal'r distinguunt essential'r ꝛ real'r. Sed aliq̃ capiūt añs ꝙ oppositū. Cōsidera bene vt nosti. vide. f. 8 dis. p. ꝓña. q. 5. et alibi et P. de aqla. 8. di. 1. q. 4. ꝛ. f. 8. dist. 1. ab oriēte ꝛ alios formalistas. Et aduerte q aliud est esse superi⁹ et aliud cōius seu plus se hñs: ꝛ ſiſr aliud esse q̄ditatē, ꝛ aliā aliq̃d q̄ditatis: vt supra notaui.

Uide sco. 5. metaph. et alibi ad propositū Aduerte h q sic res sumit multipl'r: vt supra pz. ita ꝛ realitas. iō q̄tiēs sumit res totiēs ꝛ realitas: ꝛ ecōtra. ſiſr dōz est de for

h.currunt.igitur ille homo currit.

catholica.ꝯ ꝛcluſio ẽa.q̃ eſt ꝓpoſitū.ꝛña nõ peccat nec in mã nec in foꝛa. Rñ̃ q̃ nec iſte ſilꝫs nec oẽs tales ſilꝫes valẽt ex eo q̃ nõ regulant̃ p̃ dici de oĩ vel dici de nullo.ita q̃ fiat diſtributio in termino vel extra terminũ:in nũero vel extra numerũ et tũc maioꝛ erit falſa in ꝓpoſito ꝛ a nobis negata ꝛ nõ ꝛceſſa.vꝫ.iſta.nihil q̃ eſt eẽntia dina diſtinguit̃ foꝛmal̃r ꝛ ex nã rei ab eẽntia dina.Et bẽ in oĩbus talib⁹ ſilꝫis in ꝓpõne q̃ eſt de nullo dꝫ poni nihil qõ eſt.ꝛ in ꝓpõne q̃ eſt de oĩ dꝫ poni oẽ quod eſt.Ad hanc circa p̃dcã icidũt due difficultates:q̃rũ ꝓma eſt q̃ ex eo qõ dictũ ẽ q̃ attributa in diuinis diſtinguunt̃ a ſeinuicẽ ꝛ ab eẽntia diuina foꝛmaliter.ideo queꝛit vtrũ qõlibet attributũ habeat ꝓpꝛiã infinitatẽ foꝛmal̃r diſtinctã ab infinitatẽ diuine eẽntie.cũ ꝓdicatio vni⁹ de altero ſit vera p̃ identitatẽ vt dictũ eſt. ¶ Rñ̃deo bꝛeuiter q̃ oĩa abſoluta cõĩa tribus ꝑſonis hñt ꝓpꝛiã infinitatẽ foꝛmal̃r diſtictã ab infinitate diuine eẽntie verũ eſt tñ q̃ oĩa ſunt infinita radicaliter ab eẽntia diuina:licet nõ foꝛmaliter vt dictũ eſt. Sc̃da difficultas eſt vtrũ ꝛcretũ ꝛ abſtractũ diſtinguũtur foꝛmaliter ſiue ex nã rei. ẽbi gẽa.hõ ꝛ humanitas. Dico q̃ nõ imo ſola rõne diſtinguũt̃:qõ pꝫ ꝑmo q̃ Sco.dicẽtẽ.q̃ pt̃ p̃nitas/gñatio gñat generare:nõ diſtinguunt̃ niſi p̃ modos ſi͛gnidi grãmaticales q̃ ſũt in voce ab intellectu. Et ſi dicas q̃ ꝛcedimus iſtã hõ eſt riſibilis.ꝛ negam⁹ iſtã humanitas eſt riſibil̃:qꝫ hũanitas eſt vltiate abſtractũ.g̃ opꝫ q̃ ſit aliq̃ diſtictio inter hoĩem ꝛ hũanitatẽ.Rñ̃deo.q̃ vna nõ dꝫ ẽa plus q̃ alia niſi ꝓp̃ modos ſi͛gnidi grãmaticales q̃ ſunt in voce ab intellectu ꝛ nõ re ipſa:ꝛ ſic pꝫ q̃ tñ diſtiguunt̃ rõne Si eni ꝓcꝛecile ſtemus in re dico q̃ q̃cq̃d ineſt hoĩ ineſt humanitati:qꝫ nulla eſt ibi penit⁹ diſtinctio et hec de articulo minus ꝓncipali.

Vide in paruis logicalibus et ſup.2.priorum ꝑiſienſes hic.

Vide.26.di.1.reportationũ.ꝛ in.28.vtrinſq̃.p̃.ꝛ.4.q.quoliꝫ. Quẽ Ockã ꝛ alios nominales garulantes hic.

Vide ſco.8.di.p̃.q.3.ꝛ 5.q.quolibe.et.13.di.4.q.1.optie. Sed tã ge inſtantiã ex dictis ei⁹.3.q.plo.ꝛ.2.q.3li. et.2.di.1.q.1.ꝛ.3. Similiter ãre nõ ita eſt de eñtia ꝛ neceſſitate. Et dic cõſequẽter plura bñ meditãdo.

Tãge inſtantiam ad holem.ãre ſco.in antepredicamẽtis q.8. et ea q̃ ibi notaui copioſe ad hec.

Quantum ad quartũ articulum in quo videndũ eſt de idẽtate et diſtõne reali. Notãdũ eſt ꝓmo q̃ multiplex eſt ꝓꝛioꝛitas. ¶ Ꝓꝛima eſt ꝓfectionis:ꝛ ſic dicimus q̃ in vnoquoq̃ gñe eſt vnũ ꝓmũ.i.ꝑfectiſſimũ. ¶ Alia eſt ꝓꝛioꝛitas gñationis:et ſic illa que ſunt ꝓꝛa gñatione ſunt poſteꝛioꝛa ꝑfectione ſaltẽ ſi ꝑs ꝛcurrat intrinſece ad eſſe poſteꝛioꝛis ¶ Alia eſt ꝓꝛioꝛitas nãe ꝛ eſt q̃n ꝑs q̃tũ eſt de ſe nõ hꝫ repugnantiã q̃ ſit ſine poſteꝛioꝛi.ſꝫ hoc tñ repugnet aliq̃n ꝓpter idẽtitatẽ realẽ cũ poſteꝛioꝛi.vl̃ ꝓpter aliq̃d aliud extrinſecũ ꝓꝛi. ¶ Aliqui tñ ſcotiſte dicũt q̃ ꝓꝛioꝛitas nature vel eſſe ꝑs natu-

Tãſ ehic pla de ordinib⁹ ꝛ ꝓꝛioꝛitatibus diuerſis.vt alibi ſepe notaui. Tãge inſtan. ex.8.phy.t.c.75.ꝛ.9 meta.vbi.g̃.

Vide ſco.in.2.di.1.q. 1.ꝛ.5.Quere.f.ꝛ Jo. canonicum.

ma et formalitate.iõ vbi plures realitates et foꝛmalitates ibi plures res ꝛ forme ꝓportionabiliter loquẽdo Sed q̃ res et forma ſumunt̃ p̃ modis famoſioꝛibus:nõ vni tali coꝛreſpõdet plura litas.ꝛc.ꝙide tñ ſco. in.4.di.11.q.1

10.meta.c.2.et inde. 8.phy.t.c.58.ꝛ.9.meta.ter.cõ.15 8.phi.t.c.58.ꝛ.5.meta.t.c.16.

Tange hic de ordine nature poſitiuo ꝛ ne-

ra nō est eē in aliq̄ ꝑozi simplr loquēdo in quo nō sit posterius sed est ꝑsuppositio huius ad hoc. Et istud ꝙrmat Frācisc⁹ in ꝑmo. Aliq̄ etiā ꝑzioritas nature ōz illa que est inter naturā ⁊ naturale. Aliq̄ ōz que est inter lōcalitatē ⁊ formalitatē in eadē natura. ⁊ hoc est tā in diuinis ꝙ in creatis. vt dicit Petrus de aquila lib. ꝑmo. di. 12. Dicit enī ꝙ ꝑzioritas duo dicit. ꝑmū est ꝑgressus de nō esse ad esse in altero. et sic dicit imperfectionē qz stat cū alietate naturarū. Scōz qō ōt: est ꝑzesuppositio huiꝰ ab hoc. ⁊ isto modo nō dicit imperfectionē: qz ꝑt stare cū idētitate nature. Et sic in deo est ꝑzioritas nature isto scōdo mō remota imperfectione ꝑmi modi. Et per istā distinctionē vel declarationē possunt solui oēs auctozitates dicētes in diuinis nō esse ꝑzius nec ꝑsteriꝰ. Alia ꝑzioritas est durationis. ¶ Pzo quo notāndū ꝙ triplex est duratio. ¶ Pzima est respectu dei: et sic eternitas est eiꝰ duratio. ⁊ ideo sic nihil est ꝑziꝰ in duratione in diuinis. ¶ Secūda est respectu angeli ⁊ aliarū rerū ꝑmanentiū: ⁊ talis duratio vocatur euū. ¶ Tertia est respectu entiū successiuoꝝ vel quantū ad suū fieri: ⁊ talis duratio est tēpus. Alia ꝑzioritas est ꝑzioritas oziginis de qua ait Aug. ꝑ. de tri. ꝙ nihil gignit seipm: ⁊ ista ē tā in diuinis ꝙ in creatis. ⁊ sp opz ꝙ sit distō realis inter oziginās ⁊ oziginatū: siue inter ꝑducēs ⁊ ꝑzoductū scōz scotū ꝑzitas oziginis est q̄ ds sic intelligit eē a se. posterioritas oziginis est q̄ ds ōz vel intelligit eē ab alio. vñ Frācis. in ꝑlogo. q. 1. in fi. dicit ꝙ ꝑmū signū oziginis ē eē a se. et scōz est esse ab alio. verūm ꝑus ⁊ posteriꝰ oziginē accipiunt ꝑzo ꝑozi ⁊ ꝑsterioꝛi nā. sic exponebat Petrus de aqla in. 2. mēbzo: ⁊ sic dicim⁹ ꝙ pr̄ ꝑus oziginē est beatus ꝙ generet: qd nō est intelligēdū: vt clarū est: ꝙ sit beatꝰ a se ⁊ ꝙ gñet ab alio: scz qz añq̄ gene ret et perigit eē beatꝰ. ¶ Scōo notādū ꝙ realitas ōz a reali: reale ōo a re. Res aūt vt ad ꝑpositū sꝑ cat sumit a ratus/ta/tū. ⁊ talis ē triplex. q̄dā est eēntie sic est ipsa q̄ditas absolute ꝛsiderata. q̄dā exist̄tie: ⁊ talis est in oi ꝑdicam̄to. q̄dā ōo subsist̄tie. ⁊ talis est in ꝑdicam̄to substātie solū in ꝑposito aūt reale sumit a re scōo vel tertio mō dicta. nō aūt a re eēntie: qz in dinis est distō realis et tm̄ vna essentia. nec sumit a re dicta a reoz/ris. q̄ est cōis ad oīa entia imaginabilia: qz tunc inter chimerā ⁊ aliō fictitiū eēt distō real. ¶ Tertio intelligēdū ꝙ in dinis res ꝑt sumi dupl̄r. vno mō essentialr: ⁊ sic est tm̄ vna res: qz vna eēntia ⁊ vna exñtia. alio mō ꝑsonalr et sic in diuinis sunt tres

gatiuo. vide sco. 1. di. 2. ꝙ. 3. di. 3. et alibi. Quere scotū i quoli. q. 4. arti. 1.

Quere eū alibi. nā. 9 di. ꝑ. videt dicere op positum huius.

Quere Boe. 5 conso. prosa. 6. 2. scotū. 6. q. quolibe. et alibi. Quere sco. in. 2. di. ij. parte. 1. copiose.

Quere. 4. phi. vt scis c. 1. idē. 2. de anima. t. c. 47. Uide. 2. ꝙ. 3. di. ꝑ. ꝙ alibi plerūq̄ idem. Quere ꝑ. di. 2. ⁊ alibi plerūq̄.

Tange hic plura contra thomistas negātes hāc ꝑzioritatem et concedentes ordinem oziginis ignorātes ꝓpria voce. quere. ff. ⁊ alios scotistas vt et vbi scis.

Pōdera dñam inter ordinē oziginis et oziginationū ⁊ inter oziginē simpliciter ⁊ fm quid.

Uide expressā auctoritatē aug. in li. de tri plici habitaculo contra hmōi obstinatos

Tange plura hic. vide sco. 2. di. 1. ꝑte. 2. q. 1. soluendo ꝑmū ꝑncipale. ⁊ 8. dist. eiusdē ⁊ alibi. vide. 3. di. 1 q. 5. et. 36. dist. 1. vt ꝛ. notauī ad hoc ⁊ tange instantiam ad hominem hic quis supius dixit ꝙ quiditas sub modo vocatur essentia.

Tāge h ꝑla caute incedēdo. vide. ff. in ꝑ. consla.. di. 32. ⁊ Ockā in ꝑmo. di. 1. q. 4. solutiōne motiua scoti vide Scotum in ꝑmo dist. 1. q. secunda contra op̄. arg. 1. et tange instantiaꝫ contra ullam ꝑzioritatem de qua dicitur in littera ꝙ pr̄ est ꝑus btūs ꝙ generet cū ipsa gñatione actiua sit ꝑmo pater. Et dic cōsequēter bene ponderādo vide Scotum. 1. dist. secūda. q. ꝑma. ⁊. 14. q. quolibe. et alibi sꝑe. ⁊ ea que ibi notā-

ni ad hec recurre ad hūc dictū vel ad ordinē predictoꝝ inter se et ad subm presuppoſito tñ subiecto.

Uide sco. in.2.di.1. q. 4. et vbi ꝛ. et ea q̄ ibi nōni copioſe ad hoc ꝛ pcipue de identitate relatiōis ꝛ fundamēti ꝛ alioꝝ. ꝛ adde plura pro ꝛ contra.

Primū inconueniens. Uide sco. in quolibeto. q.3. ad finem.

Secūdū inconueniēs

Quere. 8. phyſico. et 2 ce. et. mū. 1. 9. atq; 12. meta. ꝛ. 2. de ge. ꝛ q' ibi sepe.

1. tri. ꝛ. 2. de anima. t. c. 4. 75. 47.
Adde q̄ insurgūt ex natura rei vt scis

Tange instantiā de notionalib⁹ vt scis: ſz dic consequenter.

Ut est in platone diſtinguit a socrate et econtra. sed consi dera caste.
Notificat hāc diſtōnē in abstracto q̄ de' ūs nō fecit.
Tāge instantiam ex 45. dist. 4. q.3.

ſubſtētes. ¶ Iſtis ꝓſuppoſitis pono duas ꝛclusiones de idētitate reali. Quarū ꝑma est. illa ſūt idē realr q̄ sic se hñt q̄ vnū nō pōt eē sine alio seu vnū ipoſſe ſepari ab alio absq; ꝛtradictiōe. Et cū hoc q̄ ipoſſibilitas ſepatiōis nō ꝓueniat a cā extrīseca: ꝛ q̄ vnū reſpectu alterius nō sit oꝛiginās ad aliud oꝛiginatū. q̄ nō sint in plurib⁹ reb⁹ realr diſtinctis. Dēs iſte tres ꝓticule sūt accipiēde copulatiue ita q̄ vna ꝛditio nō ſufficit sine alia. vñ nō valet ꝛña. hoc nō pōt eē sine illo. g̃ ē idē realr illi. qz tūc q̄libet relatio q̄ ieſt eēntie diuie q̄ actū intellect⁹ diuini eſſet realis: qz q̄cq̄d est idē rei est reale: ꝛñs est falſū. vt ptz ex. xxx. di. ꝑmi. ant q̄ talis eſſet eadē illi eēntie: qz impoſſibile est illi eēntie eſſe sine ea. qz ſi talis relatio poſſet eſſe noua tūc intellect⁹ diuin⁹ poſſet mutari. ꝛñs est falſū. ſz talis ipoſſibilitas ꝓuenit a cā extrīseca: qz ab intellectu diuio. Sicr scōm phm ꝛtradictio est celū eē sine motu nō q̄idē ex cā itrīseca i celo ſz ex cā extrinseca moūēte: nō tñ ſeq̄r q̄ celū ſit mot⁹ realr: ſz nō poſſit eē sine eo. ¶ Iſta ꝑma ꝛditio ꝓbat a doctoꝛe in. 2. di. 1. sic̄ ꝛtradictio dicta de aliq̄b⁹ est via ꝛcludēdi diſtinctionē ita ipoſſibilitas recipiēdi p̄dicationē ꝛtradictoꝛioꝝ ptinētiū ad eē ē via ꝛcludēdi idētitatē in eē: ꝛ hoc vbi nō ē dependētia eēntialis q̄ reqrit diſtinctionē manifeſtā. ¶ Scēda ꝛditio ꝓz: qz nihil ſeipm ꝓduit. ¶ Tertia p̄ cōditionē notāter ponit qq reſ'ones q̄ ſz nō sic se habeāt q̄ vna poſſit eſſe sine alia: vel q̄ vna sit ꝓducēs ꝛ alia ꝓducta: qz tñ nō sic se hñt q̄ fundant in plurib⁹ reb⁹ realr diſtinctis sicut ꝓz de pēnitate ꝛ ſiliatiōe: de duab⁹ ſilitudinib⁹ eq̄litatib⁹: iō realr diſtinguunt. ¶ Ex q̄ ſequero aliā coꝛrelaria. ꝑmū q̄ oia eēntialia ꝛ notionalia eēntie diuie vnica realitate reanť. Sicr oia attributa sūt eadē realr ꝛ cū eēntia ꝛ cū ſe inicē ꝛ cū ꝑſonis diuis: ꝛ ꝑſone diuine cū eēntia diuina. ¶ Scōz coꝛrelariū q̄ oēs dēie eēntiales: modi intrīseci i eodē ſuppoſito vnica realitate reanť. ¶ Tertiū coꝛrelariū q̄ oē ſuperi⁹ est idē realr cū ſuo inferioꝛi. ¶ Et ſi dicas q̄ diſtinguunt realr. Dico iſte due sūt ꝛcedēde: hō est idē realr cū ſoꝛte: ꝛ hō diſtinguit realr a ſoꝛte. ¶ Quartū coꝛrelariū q̄ illa q̄ sūt in pō obiectiua nec diſtinguunt realr nec sūt idē realr: qz ad idētitatē realē ꝛ diſtinctionē requirit q̄ vtrūq; extremū sit aliq̄d poſitiuū exñs. Et ex hoc ꝓz q̄ diſtō realis est illa cui⁹ extrema hñt aliā ꝛ aliā realitatē foꝛmalit̄ poſitiuā actualis exñtie vel saltē ſubſiſtētie. dē notāter aliā ꝛ aliā realitatē. ꝓpter ſubiectū ꝛ ꝓpriā paſſione: qz realr diſtinguunt: qz nō

Et dic ꝛñr ponderando an etiā ens ratuz extēdat se ad rē eēntie. ꝓsidera plura ad dēdo ex dictis supra articulo. vt scis.
Consideta an idētitas iſta realis sit relatio realis vel rōnis vide Sco. optime. 5. meta. q. 2. de relatione. vide phm. 4. meta. t. c. 3. vbi deſcribit idētitatē vel eadem realiter.
Hic ſequit q̄ reſpect⁹ rōnis hñt eſſe ſubm contra aliquos.
Quere mgſm ꝛ ſcotū et alios ibidē. q. 2. A. 1. illam eſſentiam. q. 5

Uide ergo q̄ einsdez ſimpliciter ad ſeipm nō sit idētitas realis ꝓsidera bñ. ſiliter pōt dici q̄ non diſtinguitur ꝓprie foꝛmaliter nec ex natura rei entia in eſſe obiectuo: vl ſific realr ſuo mo-

Tange hic plura de subiecto et passiõe vt nosti in via sco. quere sup. q. sco. i porphiriũ ea que notaui.

hñt nisi vnã realitatẽ exñtie. Dẽ realr positiuaz pp negatões ꝫ ꝓuatiões. dz actualr exñtie: pp ꝺditates diuersarũ spẽrũ: qz ꝺditas vt ꝺditas nõ hz exñtiã p se. dz vel saltẽ inhsistẽtie: qz i diuis ẽ tm vna exñtia lz sint tres subsistẽtie. ¶ Scõa ꝛclusio hꝰ arti. est ista. q illa sũt distincta realr q̃ sic se hñt diliũctiue: q vnũ põt eẽ sine alio: vr q vnũ ẽ ꝓducẽs ꝫ aliꝺ ꝓductũ: vr q̃ sũt i plibꝰ rebꝰ realr distincta: et dixi diliũctiue: qz ad inferẽdũ distõnẽ realẽ sufficit hẽ aliq̃ ista ꝙditionũ. ꝓma ps ꝓbatur p doctorẽ in. 2. di. 1. Nihil est idẽ realr. a. sine q̃. a. põt eẽ realr sine ꝛtradictõe: qz alr idẽ sit eẽt ꝫ nõ eẽt: q vr eẽ opositũ. 1. ꝓncipii ex q̃ ꝓncipio vẽ stati ꝛcludi diuersitas entis: qz si de aliqbꝰ duobꝰ dicãr ꝛtradictoria eodẽ mõ q̃ dicũr de eis: videt eẽ nõ idẽ. ꝫ ita si ꝛtradictoria: eẽ ꝫ nõ eẽ dicãr de eis videt eẽ nõ idẽ in eẽ siue nõ idẽ ens. Et ꝛfirmat rõ qz si ista ꝓpõnẽ: alia sũt distincta realr q̃ũ vnũ põt manere sine altero: negaret pterꝰ: nõ vr relinq vñ possit dictõ entiũ ꝓbari. dicẽt. n. pterꝰ q nõ tm pres nãe vt subã ꝫ accñtia cõita sũt eadẽ: lz q soz. ꝫ plato vel soz. ꝫ lapis nõ differũt realr. ꝫ si arguas ꝛtra. soz. pt eẽ soz. nõ exñte platõe. ergo distinguunt realr. negabit tibi ꝛsia. qz pterꝰ nebit tibi ꝓpõnẽ cui interi; q̃ negata pit tota doctrina phi. 7. topi. q̃ docet q ꝓblema facilr destruit ꝓ ꝓpõnẽ iuẽtã lz difficilr ꝛstruit. Di aũt negẽt ꝓpõ ista nõ vr posse destrui: qz nõ destruit p ꝛtradictionẽ nec p aliquã aliã oppõnẽ: aut saltẽ nõ faciliter. ¶ Ex q̃ infero q totũ distinguit realr a suis ptibꝰ loquẽdo dẽ toto eẽntiali itegrali ꝫ q̃titatio. ¶ Secundũ correlariũ q res generũ actualiter existentes. similiter ꝫ indiuidua tã eiusdẽ spẽi q̃ diuersarũ spẽrũ eiusdẽ ꝓdicamenti actualiter exñtia realiter distinguuntur: etiã materia ꝫ forma realiter distinguunt. ¶ Tertiũ correlariũ. q tres psone diuine distinguunt realiter a se inuicẽ et nõ sunt idẽ realiter nõ obstãte q vna non possit eẽ sine alia: qz hoc nõ est nisi ꝓpter vnitatẽ eẽntie. Dices arguẽdo ꝛtra. q̃cũq vni ꝫ eidẽ simplr sũt eadẽ simplr illa inẽ se sũt simplr eaꝺ. ꝓmo porr. ꝫ. 1. phisicorr. sed plone diuine sunt idẽ realr eẽntie. ergo inter se sũt eedẽ realr. Dico bẽ omissis multis solutionibꝰ q illa regula debet intelligi q si aliqua vniant vel idẽtificẽt realr vni tertio q sit hoc aliqꝺ. i. incõicabile. illa etiã idẽtificabuntur inter se. Si vero illud tertiũ se habeat vt q̃le quid ꝫ vt cõicabile. nõ oportet q illa identificata in vno idẽptificent inter se. Et hec de quarto articulo minus pꝛincipali.

Tange hic plura de subiecto et passiõe vt nosti in via sco. quere sup. q. sco. i porphiriũ ea que notaui.

q. 5.

Secunda cõclusio.

Tange instantiã de subiecto et passione: que ꝺr plerũq in doctrina sco. causari effective a subiecto. ꝫ q̃ rees q̃ notaui sup. q. sco. in porphi. ꝫ alibi.

Uerum est de diffinitione secus de accñte quere ibidẽ.

Cõsidera bene hic de distinctione totius a partibus an. s. sit mutua an terminatia vr subiectia vt infra magis notabo.

Pondera ly actualiter exñtia

Tange hic plura de distinctione psonarũ inter se ꝫ ab eẽntia ꝫ ppꝛietatibꝰ vt nosti.

c. 8. ꝫ. 9.

Faciliꝰ est destruere. ẽ.

T. c. 17.

Quẽ sco. 2. di. 1. pte. 5 q. 1. soluẽdo. 1. ꝓncipale copiose et alios vt nosti. Nam vario modo exponit illa ꝓpõ diuersis qr examinata bene et quõ lz de toto ꝫ ptibus dic cõsequenter.

Erm. i diuis de gñatione ꝫ spiratiõe in pfe lz põdera istã. ꝫ icrestur sic explifica.

Articulus secundus

Aduerte q distō formalis iter formalitates essentialis inter eētias realis inter res et sic de alijs appropriate poni debet.

QUantum ad quintum articulum qui est de identitate ⁊ distōne essentiali noto aliqua. ¶ Prio q duplex est ordo essentialis: vt ad pns sufficit. vn⁹ est scōm quid ⁊ est qñ posteri⁹ dependet sic a priori. q licet nō possit esse sine illo q potētiā nālē pt tñ q ptētiā dinā licut est ē accīte respectu suaze: saltē de aliq: ⁊ de substātia respectu cāx scōarū extrinsecarū. Alius est ordo essentialis simplr et est inter illa que sic se hñt q implicāt ⁊ tradictionē etiā q quātūcūq potētiā posteri⁹ esse sine priori: ⁊ accipio ibi ordinē essentialē p dependētia eētiali et sic dico q qñcunq aliqd habet ordinē eētialem illo scōo mō ad aliud in rōne depēdētis ad independēs tali depēdentia: identificatur realiter cū sua depēdentia: sicut dicim⁹ de creatura ⁊ sua dependentia quā habet ad deū ⁊ de toto respectu suarū partiū. Scōo notandū q idētitas eētialis capit dupliciter. vno mō p illa idētitate q aliqua idētificātur vni eētie singlāri ⁊ sic inter idētitatē essentialē ⁊ realē nō est dīa ptercp in diuinis: qz licet tres pſone diuine sint eedē realr vni eētie singularissime: et p q nō dīr eē idē eētialiter nō tñ dīr esse idē realiter. In creaturis vero nō est instātia: qm oia eadē essentialiter sūt eadē realiter. ¶ Secūdo mō capit idētitas eētialis p illa idētitate q aliq dīr esse de eētia alicui⁹ sicut cōcurrūt intrinsece ad eētiā alicui⁹. ¶ Istis notatis pono duas cōclusiones. ¶ Prīa q oia illa dīr esse idē eētialiter q idētificant realiter vni eētie singularissime: capiēdo pmo mō idētitatē eētialē vel q sunt de eētia intrinseca alicui⁹: capiēdo idētitatē eētialē scōo mō. ¶ Ex q infero q q̄cūq idētificant cuicūq singulari mundi siue in diuino: siue supposito illa sunt idē eētialiter. ¶ Scōa conclusio q illa distinguunt eētialr q hūt diuersas nās siue eētias realr distinctas. vel que nō concurrūt ad rōnē intrinsecā ⁊ eētialē alic⁹ scōm duo mēbra posita i pdcā diuisiōe de idētitate eētiali: ad quā cōsequenter posset dari vna alia diuisio de distōne eētiali. Intellige tñ q ad distōnē vel idētitatē eētialē. ⁊ sūr ad quācūq idētitatē vel distōnē q est seclusio ope intellect⁹ requrunt extrema eē positiua ⁊ exīntia: qz accūs nō pōt hīre nobilio eē ⁊ vt⁹ q suū subm vel fundamētū. Et si q̄ras q cū ego nō sim realr idē cū antixpo vt clarū est. Nūqd dīs sequit q sum realiter distinct⁹ ab eo Dico q nō sz dīs sequit q sim sibi non idē. ⁊ sic de alijs. Et hec de quito articulo min⁹ principali.

Videsco. 1. di. 2. q. 1 alibi ad propositum.

Prima conclusio.

Secūda conclusio.

Instātia ꝯ distōne ex natura rei. sed considera.

Nota distinctio talis.

Posset dimitti vt .S. de ordine nature dictū est.

Ordo eētialis est m plus cū dependentia talis vt ptz in ordine predicamētali et specierū vniuersi.

Pōdera etiā q aliter est loquēdum de his que conueniunt ⁊ distinguuntur: ⁊ aliter de his in quibus sic vel sic.

Tāge alti⁹ pla hic.

Considera de toto et partibus instantiam vt infra notabo.

Ergo materia ⁊ forma sunt idez eētialiter. vide alios ad oppo. A. l. distinctione.

Nota q ad distinctionē essentialem requiritur alietas quidditatū ⁊ exīntiarū vel subsistētiarū: ideo distinguit a reali ⁊ formali. Vide. 2. di. 1. in sco. q. 4. et alibi. et in. F. vt nosti.

Tertii Articuli Principalis.

Prima cõclusio.

Secũda cõclusio.

QUãtũ ad sextũ arti. qui est de idẽtitate subiectiua ꝛ eiꝰ distõne est duplex modꝰ dicẽdi. ¶ Primꝰ q illa dicũt esse idẽ se totis subiectiue q̃ q̃ditatiue cõueniũt in aliqua realitate põli ꝛ ꝓtrahibili p realitatẽ dẽie. Et per oppositũ illa distinguũt se totis subiectiue q̃ in nulla tali realitate q̃ditatiue conueniũt. Et ex isto mõ dicẽdi eliciũt tria corrolaria. ¶ Primũ q quecũq; icludũt idẽ genꝰ q̃ditatiue sũt idẽ se totis subiectiue. ¶ Scõm corrolariũ. q oia p̃dicamẽta a se inuicẽ: deꝰ etiã ꝛ creatura: se totis subiectiue distinguũt. ¶ Tertiũ corrolariũ. q plone diuise se totis subiectiue distinguũt. ꝛ sic scõz istũ modũ dicẽdi idẽtitas subiectiua est iferiꝰ ad identitatẽ obiectiuã. ꝛ distõ obiectiua est iferius ad distõnẽ subiectiuã. Quecũq; ei sũt idẽ se totis subiectiue sũt idẽ se totis obiectiue ꝛ nõ ecõtra: et q̃cũq; distinguũt se totis obiectiue distinguũt se totis subiectiue ꝛ nõ ecõtra scõm istũ modũ dicẽdi: q̃re ꝛc.

Prima conclusio.

Secũda cõclusio.

¶ Aliꝰ modꝰ dicẽdi est q illa dicũt idẽ subiectiue q̃ realitates p̃nt sic' esse in eadẽ re vel per identitatẽ realẽ: vl' p mõz ifoꝛmantis vl' ifoꝛmabilis Et p oppositũ illa distinguũt se totꝫ subiectiue q̃ realitates nõ p̃nt sic' esse i eodẽ nuũ altero p̃dcõꝝ mõꝝ. ſ. vl' per modũ ifoꝛmãtis vel p modũ ifoꝛmabilis: vel p idẽtitatẽ realẽ. ¶ Ex hoc inferũt aliq̃ corre ¶ Primũ q oia q̃ sũt in diuis sũt idẽ subiectiue. ¶ Scõm q oia in vno individuo siue sit supꝛa siue accẽtia absoluta siue respectiua sũt idẽ subiectiue. ¶ Tertiũ corrolariũ. q duo idiuidua eiusdẽ spẽi: maxie de p̃dicamẽto substantie ꝛ etiã alteriꝰ spẽi ꝓplete eiusdẽ p̃dicamẽti distinguũt se totis subiectiue: ¶ Quartũ corre. q duo cõtraria ꝛ duo relatiua opposita maxie de scõdo mõ relationꝫ: sic' dẽie eẽntialiꝫ diuidẽtes genꝰ distinguũtur se totis subiectiue scõm istũ modũ dicẽdi. Et si q̃ras q̃s istoꝝ mõꝝ est ꝓbabilioꝛ. Dico q vterq; est ꝓbabilis: nec est dẽia iter eos niũ in mõ vtẽdi vocabulo. et ideo q̃ voluerit tenere alterũ illoꝝ: dicat ꝓut. ꝛ hoc de. 6 arti. minus ꝓncipali.

Põdera istãtiam de personis ex descripti one harũ vt supꝛa notaui.

Nota ly complete signanter.

Põdera instantiã de mouẽte ꝛ moto ꝛ dicꝫiter.

Prima cõclusio.

Secunda cõclusio.

QUãtũ ad septimũ. ſ. de idẽtitate obiectiua ꝛ eiꝰ distõne. dico bꝝ q illa sũt idẽ obiectiue de q̃ꝰ ꝓt p̃dicari aliq̃d p̃dicamẽtũ q̃ditatiue: siue illd sit limitatũ: siue trãscẽdẽs: siue dicat realitatẽ põle: siue nõ Et illa distinguũt se totꝫ obiectiue de q̃ꝰ nõ ꝓt p̃dicari tale p̃dicamẽtũ q̃ditatiue. ¶ Ex hoc inferũt aliq̃ corrolaria. Primũ q deꝰ ꝛ creatura sũt idez se totis obiectiue. ꝛ etiã decẽ p̃dicamẽta. Scõz q

Prima via.

Hoc mõ ꝓt saluari q materia ꝛ forma sũt primo diuersa et sic de multis alijs.

Videtur q potius diuersa q̃ distincta talis deberẽt dici: sꝛ tu salua bis vbiq; auctorẽ vbi apparẽtia sinũt.

Secunda via.

Isto mõ describũtur cõiter ab auctoribus vt supꝛa notaui descriptiones. si vero p mũ modũ tenere voluerit aliter describẽ potes.

Secundus modꝰ cõmunioꝛ sed primꝰ subtilioꝛ vterq; sustẽtabilis ꝛ nũc vnus nũc alius necessarius ad dubia euadẽda. cõsidera.

Hic põt imaginari q non requritur necessario cõuenientia q̃ditatiua vnius ocꝰ p̃dicabilis: sed vel illa vl' realis vl' denotatiua vl' ꝓceptꝰ vnius ocꝰ ꝛ tũc cessant instãtie de potẽtijs aie ꝛ primo diuersis sed vbiq; valz q̃ntia in identitatibꝰ ꝛ distinctionibꝰ: sed tu ola masticabis bene.

passiões entis a seiuicē ⁊ ab ente distiguūt ſ⁊ totis obiectiue. Tertū cozrelariū. q dīe vltie: ⁊ bē oia illa q̄ sūt ꝑmo diuersa distiguūt se totis obiectiue. ¶ Pzo q̄ notādū q aliō est dicē aliq̄ esse diuersa: vl̄ dīa. nā dīa sūt alicui idē entia: hoc est dcm: in aliq̄ ꝙditatiue ꝙueniūt: ⁊ in aliquo ꝙditatiue differūt. diuersa sūt q̄ in nullo ꝙditatiue ꝙueniūt: iuxta qō dicit Sco. q ois dīa differētiū reducīt ad aliq̄ ꝑmo diuersa alioq̄n nō esset stat⁹ in differētibus. hoc notato ꝑbat sic ꝑpo. rōne Scoti. gra exempli accipiāt duo dīa ⁊ si sint. ⁊ pla. soz. ⁊ pla. in aliq̄ ꝙueniūt ⁊ q aliq̄d differūt. vt ꝑz ex supposito. accipiāt ergo illa q̄ differunt ⁊ sint a. ⁊. b. vl̄ ergo a. ⁊. b. sūt diuersa vl̄ dīa: si sūt diuersa: habeo ꝑpositū. ſ. q ista distiguūt se totis obiectiue: si sūt dīa q̄rā sicut ꝑus. vl̄ ergo erit ꝓcessus i infinitū qō est icōueniēs: vl̄ stabit ad aliqua q̄ se totl obiectiue distiguūt. ⁊ hic ꝛ. 7. arti. min⁹ ꝑncipali.

Tange instan. ad hominē hic ⁊ dic ꝓpter pōderādo ly se totis ḧ. 5. di. 1. q. 2.

QUātū ad vltimū articulū ꝑncipalē ꝑ ꝓpleméto h⁹ qōnis qui est vltimatiu⁹ ⁊ iuestigatiu⁹ idētitatū et distōnū. ꝑmo diuidēdo i duas ꝑtes ꝑncipales: sic ꝑcedā. in ꝑma ꝑte dabit mod⁹ venandi distōnes ⁊ idētitates. in ſcda ꝑte dabit mod⁹ inferendi vnā distōnē ⁊ idētitatē ex alt̄a. ¶ Quātū ad ꝑmā ꝑtē ꝑmo icipiā a distōne rōnis. ⁊ ꝑz ampliozi declaratiōe notādū q distō rōnis iuestigat ꝑpt diuersas relatiōes rōnis attributas ꝑ actū rectū vl̄ collatiuū itellect⁹ et idē obiecto vl̄ diuersis hoc modo q̄ vl̄ res realis ꝙpat ad rē realē: vl̄ realitas ad realitatē: ⁊ hoc vl̄ ad seipsā vl̄ ad aliā in vno ⁊ eodē obiecto fozmali. vt q̄n itellect⁹ ꝙpat colozē et disgregatiuū in albedie: vl̄ res rōnis ad rē realē: vt q̄n itellect⁹ ꝙparat gen⁹ ad aial et econuerso: vl̄ res rōnis ad rē rōnis. vt q̄n itellect⁹ ꝙpat gen⁹ ad speciē ⁊ econuerso si ꝑmo mō: vl̄ res realis ꝙpat ad se ipam vl̄ ad aliā. si ad ipam: vl̄ ꝙpat ipa vt itellecā ad seipsam nō itellectā: vl̄ ad seipsā vt itellecā. Si ſcdo mō: vel igit ꝙpat ipa res ꝛcepta sub vno mō ꝛcipiēdi ad seipsa: vl̄ ad aliā: vl̄ sub alio mō ꝛcipiendi. si ꝑmo mō: vl̄ igit sub mō ꝛcipiēdi grāmaticalr: vt significādo aliq̄d in recto vl̄ i obliquo: vel logicalr: puta in ꝛcreto vel in abstracto. ⁊ sic ſcdm diuersas ꝙpationes itellect⁹ ad res easdē vel diuersas sozt̄ distō rationis. Distictio vero ex natura rei inuestigat ꝑ q̄tuoz gra oppōnts. ¶ Pzio ꝑ oppōnē relatiuā. ¶ Scdo ꝑ oppōnē ꝛtrarioꝝ. ¶ Tertio ꝑ oppōnē puatiuā. ¶ Et q̄rto ꝑ oppōnē ꝛtradiōzioꝝ sic: q̄ ipolr est duo opposita siue

Aduerte hic ꝓpter latrātes q ꝓpt diuersitatē fundamētoꝝ ⁊ terminoꝝ diuersificāt rel'ones ⁊ ita idē tit. ates ⁊ distictiones ly igit possēt oēs preter op⁹ intellect⁹ reduci ad vnā vl̄ duas subiectiue nō tñ terminatiue ⁊ fundamētaliter. Exēplū de socrate ꝙpato diuersimode: et sic de alys. Denoiatio igit ⁊ variatio harū distōnū fit in ordine ad extrema. quare tene cum isto et alys antiqs in numero ⁊ varietate harū identitatū ⁊ distōnū ⁊ solue instantias modernoꝝ hic bene examinando et memoz pauꝑis hybernici.

Quere alias formalist⁊s hic vt nosti.

Pōdera instantiam ꝓpter ly nō intellectā ⁊ dic ꝓpter.

Uide ſco. in. 1. dist. ij. q. 4. ⁊ pōdera an cōcretū ⁊ abstractū sint grāmaticales mōi significādi vel logicales mōi intelligendi vt alibi notaui.

A. l. oritur.

Tãge hic pla ex sco. de his motionibus.

relatiue siue ꝑuatiue siue ꝙtrarie siue ꝙtradictorie sit eidē respectū eiusdē q̃uenire ⁊ differre:ió ⁊c

Exēplū de oppōne relatiua:vt qz itellect⁹ agēs mouet intellectū possibilē:⁊ itellect⁹ potis mouet ab itellectu agēte.q̃cludim⁹ ibidē esse distōnē ex nā rei.Exēplū de oppōne cōtradictoria:vt qz superius est cōicabile plūb⁹:ideri⁹ no cōicabilis no:ió ⁊c.Exēplū de oppōne ꝑuatiua vl̄ q̃li ꝑuatiua:vt qz essētia diuia est cōicabilis plūb⁹ plonis:plūitas vero icōicabilis.ió ⁊c.Exēplū de ꝙtraria oppōne:capiēdo large ꝙtrarietatē:vt qz hō fozmal⁹ est ad se:depēdētia q̃ depēdet ad deū fozmalit est ad aliō ió ⁊c. ¶ Distictio ãt fozmal⁹ facilis est ad inuestigādū:dūmō extrēa sint positiua. ¶ Tñ quadꝛuplici via ꝑt inuestigari. ¶ Pꝛio ꝙ via excluſōis.Dia ei q̃ sic sꝙ hñt ꝙ vnū nō est de ꝙceptu q̃ditatiuo alteri⁹:illa fozmalit distiguūt. ¶ Scdo ꝙ via diffinitiōis sic.q̃cūq; ei hñt distictas diffōnes q̃z vna nō icludit i alia illa fozmal⁹ distiguūt ¶ Tertio ꝙ via descriptiōis sic:q̃z descriptiões sūt diuerse illa fozmaliter distiguūt:itelligēdo ꝙ descriptionē manifestationē ꝙstitutā ex gñe et ꝓpꝛia passiōe. ¶ Quarto ꝙ via demōstratiōis sic:q̃cūq; est aliq̃d demōstrabile de aliq̃ ⁊ de alio nō:illa sūt distincta fozmaliter. ¶ Pōt tñ addi quito via reduplicatiōis scōz Fran.sic.q̃ aliq̃d ꝙpetit alicui igītū tale ⁊ nō alii:sicut viuere ꝙpetit hoi igītū hō ⁊ nō lapidi:illa fozmal⁹ distignūt. ¶ Distō vo realis quadꝛupl⁹ poterit inuestigari. ¶ Pꝛio ꝙ via gñatiōis sic:quoꝝ vnū gñat alio nō gñato illa distignūt re aliter. ¶ Scdo ꝙ via cozruptiōis. ¶ Tertio per viā ozigis. ¶ Quarto ꝙ via sepate exñtie vl̄ subsistētie. ¶ Distō etiā eētialis q̃dꝛuplici via inuestigat. ¶ Pꝛio ꝙ via gnōnis. ¶ Scdo ꝙ via cozruptiōis. ¶ Tertio ꝙ via sepatiōis. ¶ Quarto ꝙ via depēdētie. ¶ Distictio tñ se totis subiectiue ꝙ via actualis sepatiōis poterit inuestigari isto mō q̃ aliqua actual⁹ scōm esse exñtie vel subsistētie sepātur ab iuicē illa se totis subiectiue distiguūt. ¶ Sed distō se totis obiectiue sic inuestigat:q̃ in nullo q̃ditatiue q̃ueniūt illa sūt se totis obiectiue distincta. ¶ Ex q̃b⁹ sequit ꝙ idētitas istoꝝ ꝑ oppositū eoꝝ q̃ dcā sūt de distōib⁹ poterit inuestigari.

Hic loquitur de distōne ex natura rei extē siue.vt pz.tu vero restringe ois.

Uel per viā diuisiōis scōm alios. hoc dicit ꝓpter superi⁹ ⁊ inferiꝰ in lineis predicamentali.

Tollit instantiam.sz cōsidera adhuc instātiā cū eiusdē ꝙtingit esse plures passiões.dic ꝙ nō plura gña dispersa saltim.

Hic loquitur scōm se cūdū modū ponendi illā distōnem.

Uerū est in his q̃bus hec ⁊ alie conueniūt: vel aliter cōsidera bene ponderando.

Uerū est sed non gña foꝛe iō est distributio accōmodata:nisi aliter defendatur vt infra notabo.

Prima cōclusio.

Quātū ad scdam ptē huius articuli. Pꝛio inuestigem⁹ modū inferēdi vnā idētitatē ex alia. ¶ Scdario vnā distōnē ex alia. ¶ Quantū ad ꝓmū pono duas ꝙcluſiones.q̃rū ꝓma est ista:ꝙ prima idētitas est idētitas se totis obiectiue.q̃z ab oib⁹ infert et

Secūda cōclusio.

Posset hic probabiliter dici q totū est idē formaliter ꝓtib⁹ eēntialib⁹: ⁊ etiā realr ꝛ nō ecōtra: ⁊ tūc valz ꝓña in oibus vt ꝓz. Contra hoc vr esse intentio doctoris in.3.dist.ij.⁊ ſr. 7.me. Dic q pōit tria distōnē ex natura rei vl q est denoiatio extrīseca et terminatiue ⁊ nō formalis neq; subiectiue. ⁊ in hoc saltē refert Aueroys. 1. phi. sed qualiter tūc valz disputatio scoti. ꝓtra eū dic ꝓñr et q̄r manēti non manēs erit idē ꝓtra sco. 1. dist. ij. ⁊ alia plura adde vt scis ⁊ dic ꝓñr. Sed pōdera argumētū vt. s. notaui in sūma de idēti tate formali. et dic ꝓñr vt ibi habes ꝓpando ꝓz inferi⁹ ad superi⁹ S5 adhuc subtilius possent plura hic introduci r̄currēdo ad diuersitatē rei totalr ⁊ ꝓtialis ⁊ q vno mō nō manēt ꝓtes cōrupto toto: sed bñ alio mō. q̄re. 9. q. 4. ⁊ alibi. Cōsidera etiam q alia est identitas formalis phice ⁊ metaphy. loquendo sicut alius ⁊ alius modus predicādi. vl forte nō est ꝓcedēda idēntitas talis ⁊ talis nisi ꝑcise in cōsideratione metaphisicali ⁊ sic tenebit ꝓña ab vna ad aliam. Multa alia hic cogita si vis saluare in oib⁹ illas illationes valere: q omo cōari debet ingenios⁹ lector.

ipa nullā aliā ifert. ¶ Scda ꝓclusio q maxia idē titas est idētitas rōnis: qz oēs alias ifert ⁊ nō ecō tra: post istā é idētitas ex nā rei q̄ oēs alias sequē tes ifert ⁊ nō ecōtra. Sicr dico de idētitate formali ex reb⁹ nō ꝓpositis ex re ⁊ re: capiēdo ꝓpe idētita tē formalē: ita q semp maioz idētitas ifert minorē in talib⁹ reb⁹: in reb⁹ āt ꝓpositis ex re ⁊ re: identitas formalis nō ifert alias idētitates. Mā. n. ⁊ forma sūt eedē formalr ꝓpositō: cū sint de sua diffōne scōm philosophū. 7. meta. ⁊ tñ distinguūt realr ab eodē. Idētitas aūt realis ifert idētitatē eēntialē: ⁊ etiā idētitatē subiectiuā: scōm scōm modū dicēdi. de idētitate subiectiua: nō tñ scōm ꝑmū. nec ifert etiā idētitatē obiectiuā: nec scōm ꝓmū: nec scōm scōm modū dicēdi potētie. n. aie seu passiones entis sūt eedē realr iter se ⁊ eēntialr: ⁊ tñ distinguūt se totis obiectiue: cū in nullo q̄ditatiue cōuenīāt. ¶ Et si dēt q ꝓueniāt: saltē ego veniā ad ꝑmo diuersa p q̄ iste pōe aie dīnt: ⁊ ista erūt distincta se totis obiectiue ⁊ nō realr. Et bē nō ꝓnt videre quō vna idētitas p bonā ꝓportiā posset iferre oēs alias idētitates: ꝛ aliq̄ aliqs iferāt: vt dcm ē. ¶ Quātū ad scōm de mō iferēdi vnā distōnē ex alia: pono istā cōclusionē: q maioz distō ifert minorē: tñ nō video iudicio meo q̄r vna distō p bonā ꝓportiā posset oēs alias distōnes iferre: ꝛ aliq̄ aliqs iferāt. Myma tñ vr esse distō rōnis: qz ab oib⁹ infert: q declaro sic. due pōe aie distinguunt se totis obiectiue: eodē mō q̄ dcm est: ⁊ tñ nō distinguūt se totis subiectiue: scōm scōam opinionē supi⁹ recitatā de distōne subiectiua. nec etiā ifert distōnez realē: scōm oēs formalizātes. nec eēntialē. mā etiā ⁊ forma distinguūt realr a ꝓposito: ⁊ tñ nō formalr: vt iā dcm est. ista mihi videt ꝺa: ꝛ multi formalizātes dicāt oppositū. soluāt tñ difficultates ibi tactas. ꝓz. de potētiis aie se totis obiectiue distinctis: ⁊ tñ nō realr nec eēntialr q̄ etiaz sūt eedē realr nō tñ obiectiue: etiā de mā ⁊ forma q̄ sūt eedē formalr cū cōposito ⁊ tñ nō realr: imo distinguūt realr: nec vnq̄ Sco. ozdinauit illas ꝓportiones sue illatiōes: nec etiā hñt aliq̄ rōnē ꝓueniētē: ideo eadē facilitate q̄ sic affirmāt ⁊ ozdinānt: ⁊ destruūt. Et hec de cozpore questionis.

Ad argumēta ꝓncipalia. Ad ꝓmū

cū ꝺr: ille formalitates vl sūt aliq̄ res ⁊ c̄. dico q sūt aliq̄ realitates ⁊ nō ꝓpe aliq̄ res sed magis aliq̄d rei. ⁊ cū infert. ergo distinguūt realr. verū est accipiēdo distōnē realē large ꝓ oi distōne q̄ est seclusio ope intellectus: nō tñ distinguūt realr accipiēdo ꝓpe Sed potius econtra nisi detur mutuitas. T. c. 9. ⁊. 35.

Cōsidera vt supra notauī articulo. 7. ij. ꝓncipalis. ⁊ applica primū ⁊ scōm modū dicēdi ad ea q̄ ibi dixit de diuersis modis accipiēdi has duas idētitates. Et qō dicit ꝙ potētijs aie ⁊ passiōib⁹ entis q. s. sūt eedē realr inter se: possz negari per se loquendo sed verū est ꝓ accūs ꝓp videlz tertiū. considera bene vbiq;. b. Quere singularissime sco. 1. reportationū di. 33. q. 2. de idēti tate ⁊ distōne formali terminatiue ⁊ subiectiue ⁊ eodē modo pōt dici de aliis identitatib⁹ ⁊ distōnibus vide. 35. di. i. ⁊ 30. expresse ad ꝓpositū pōderādo. Tange etiā hic ea q̄ hz sco. ij. q. q̄libe. ad finē de distōne maioz ⁊ minoz intensiua ⁊ extēsiua. et quere originales formalitates sco. ⁊ logicā ei⁹ in formalitatibus vt nosti.

Pro op. h⁹ auctoris posset adduci illō dictū sco. ij. di. i. q. 4. in solutiōe ꝓncipali. vbi dicit q ta in in rebus cz in intellectu. ꝺria maioz manifesta est ⁊ ex illa cōcludit frequēter ꝺria minoz q̄ est immanifesta. notāter dicit frequēter et nō semp saltē gratis materie. q̄quid sit de forma argumentan-

Quere bonetū vbi.ē ad hec.

distōnē realē p illa q̄ est inter rē ⁊ rē. ¶ Ad scōm cū dr.q̄ distinguūt ex nā rei distinguūt realr.dico q̄ verū est realr.i.per realitates ⁊ ex nā rei.nō tñ sicut res ⁊ res:qz alia est distō rei ⁊ alia ex nā rei vt dcm̄ ē ¶ Ad tertiū cū dicebat sicut se hz res subiecti ⁊c.q̄ ꝑpe nō est hic locꝰ a trāsmutata ꝓpr-tiōe:qz vbi est ꝓpr-tio vl'locꝰ a trāmutata ꝓpr-tiōe oportet q̄ sit distincte res qz ꝓpr-tio etiā tm̄ rerū ⁊ p q̄ñs tm̄ fūdat i illis q̄ sūt res ⁊ res.cū igit res subiecti nō sit alia res a re passiōis sed eadē ⁊ idistincta:iō nō pōt fūdat ꝓpr-tiōem.nec per cōs erit locꝰ a trāsmutata ꝓpr-tiōe. ¶ Uel aliter dr hz ista solutio sit bōa q̄ similitudo argumēti nō valz est ei similitudo ⁊ dissimilitudo.similitudo est ista q̄ sicut res subiecti nō pōt esse sn̄ re passiōis ita fōalitas subiecti nō pōt esse sn̄ fōalitate passiōis.dissimilitudo āt ꝑpē quā claudicat est:qz res subiecti tranſit in idētitatē realē cū re passiōis ⁊ ecōtra.fōalitas āt subiecti non trāsit i idētitatē fōalē cū fōalitate passiōis nec ecōtra.q̄re ⁊c. Ad q̄rtū cū dr q̄ fōalitas substātie est ūa res.dico q̄ ois talis est ūa res si sit in substātia in recto.vñ eo mō q̄ talis fōalitas ē substātia vl'aliq̄d aliud:est res.mō nō ois formalitas substātie est ūa res in recto:sz aliq̄ i rectō ⁊ aliq̄ in obliq̄:q̄re ꝑpe nō dz dici illa q̄ est in obliq̄ ꝑpe substātia:sz substātie:⁊ iō nō opz q̄ illa q̄ sunt distincta p fōalitates semp distinguāt sicut res et res sz sicut rei ⁊ rei. ¶ Ad quītū dr q̄ q̄cūq; hñt diuersas distōnes distinguāt realr.vez est ꝙ habeāt diuersas distōnes q̄ditatiuas q̄stitutas ex gñe et dīa:nō opz āt ꝙ habeāt solū diuersas rōnes fōales ab intellectu ex nā rei fōalr q̄ceptibiles. ¶ Ad sextū cū dr q̄ tūc ab vno ⁊ eodē ⁊c. Dico q̄ ab vno ⁊ eodē nō pōt sumi vnitas rerū ⁊ p'alitas rerū respectu eiusdē.dico tm̄ q̄ ab vno ⁊ eodē pōt sumi vnitas rei ⁊ p'alitas fōalitatū:q̄ nō opponūt in eodē nec repugnāt. ¶ Ad septimū cū dr accipio formalitates subiecti:⁊ ꝑpe passiōis ⁊c.admitto totū.Et cū post dr:vl'his fōalitatib⁹ subiecti ⁊ passiōis est aliq̄d cōe vl'nihil.dico q̄ nihil est cōe vni uocū vnivoce dcm̄.hñt tm̄ vnā cōem realitatē subiectiuā in qua realr q̄ueniūt ⁊ differūt hz nō q̄ditatiue.Et cū vltra dr:q̄cūq; distinguūt se totis obiectiue distinguūt se totl obiectiue ⁊ realr.dico q̄ argumētū ē bonū q̄tra illos q̄ dicūt q̄ distō se totl obiectiue infert distōnē se totl subiectiue ⁊ oēs alias: sz ego nō dico sic:iō dico q̄ aliq̄ se totl ē diuersa pōt ē dupliciter.vno mō i fōalitate obiectiua:⁊ sic ille fōalitates subiecti ⁊ ꝑpe passiōis sūt ꝓpr diuersę:nec postea sequit̄ q̄ distinguant realr.alio modo in re-

Uide sco.i primo di. 36.⁊ in.4.di.43.q.3. ⁊ alibi ⁊ alios ad pro positum.

Considera hic plura quere scotū.8.dist.p. oxoñ. et.45.dut.p. parisien.

A.l.suba.

Tāge instātiā ⁊ maxime non tenendo distōnem realē predicamentorū.

Considera an sit vir verū ⁊ tāge hic instātiae.

Considera euasionē alio mō vt supra notam pla addēdo.

Accipit idētitatē subiectiuā scōm secūdū modū.

di.Facit pro alia via dcm̄ Ar.5.meta.t.c. 12.vbi vult q̄ vnitas maior infert minorē. Sagax lector eligat viā ꝓbabiliorē.sed si apparētia sineret cū cōi via tenēdū est.

litate subiectiua:z sic realitas z formalitas subiecti z passiōis nō sūt pmo diuerse:qz cōuenīūt in realitate z entia subiecti z passiōis z in eā identificāt realr. ¶ Ad aliā pbōnē cū dr qrēdo de illo in quo cōueniūt:vel est ens reale vel rōnis. Dico q in nullo cōueniūt ḋditatiue:nō illō nō est ens reale nec ens rōnis.dico tñ q i aliquo queniūt denominatiue z illō est ens vl' res trālcēdēter.dico etiā q queniunt in realitate subiectiua:sicut dcm est. ¶ Ad octauū cū dr:q̄cūqz distinguūt ḋditatiue ꝛc. nego:ad pbōnē:qz ḋditas et res idē sūt:verūz est sed inadequate:qz cū vnitate rei pōt stare palitas forālitatū. ¶ Ad nonū cū dr ab herueo.nulla passio ꝛc.trālcat p nūc.postea cū dr in miozi:sed distō est pa° entis:qcedat tot° ille pcessus vlqz ad miozē p illā in qua dr:oē ens est reale vel rōnis: vt pz 5.me.dico q oē ens est reale.i.secluso ope intellect° vel rōnis.i.per op° intellect°.postea cū in cert.ergo ois distō est realis vel rōnis.dico q ois distō est realis.i.secluso ope itellect°:q a nobis vocat distō ex nā rei:vl' rōnis.i.p op° itellect°:tñ inter illas distōnes mediat distō ex nā rei z forālis.

l.ppe supra.alr nō.

Tange instātiā ex dictis supra ar.2.ij.pncipalis vbi dixit q est acceptus formalitatem scōo mō ibi assignatā in hīs locutionibus dic pnter bene pōderādo.

¶ Ad decimū cū dr.q̄cūqz distinguūt nuō ꝛc.cōcedo illā maiozē z nego minozē.i.q q̄cūqz distinguūt formaliter distinguūt nuō Et ad pbōnē:qz q̄cūqz distinguūt forālr distinguūt ḋditatiue:trālcat.sed q̄cūqz distinguūt ḋditatiue distinguūt specifice:nego illā.z si adhuc cōcederet nō seqret vltra.distinguūt specifice ergo distinguūtur nuō:qz scōm eos actio z passio distinguūt spē:z tñ sūt vn° mot° nuō vt ipi dicūt.q̄re ꝛc. ¶ Ad vndecimū cū arguebat Frā.de marchia illa que habent realr z entialr diuersas formas ꝛc.qcedo accipiēdo formā pmo z scōo mō:nō āt accipiēdo formā 5.mō. Et ad minozē cū dicit.q̄cūqz distinguūt formalr distinguūt per formas:verū est p formas.i.ḋditates.z accipiēdo formā 5.mō:nō āt accipiendo formā p forma accntali vel substātiali:nō tot° pcessus sequēs nō valz qz pcedit ex falso intellectu.

Quere sco.13.dist.4. z alibi vt nosti.

Vide supra qte.5.ar. 2.pncipalis.

¶ Ad duodecimū cū dicebat:nūl illa q foralr distinguūt ꝛc. qcedo respcū illoz a qb° facit differre vl' distingui realr.z dico bē q eo mō quo formalitas est pncipiū distinctiuū eo mō facit differre:si realr realr. si foralr foralr. ¶ Ad qrmationē pōt dici q nō est sile:qz in dcīa rōnis est aliqd actuale:puta ipa relatio rōnis:z aliqd potētiale puta ipm subiectū vl' fundamētū. Nō āt opozteт q ita sit in oi distinctione ex nā rei.

Considera aliter. Hoc facit p illa imaginatione quā supra notaui de per se distinctiōe z per accns idētitate aliquoz.i.in tertio.vl' rōe infinitatis extremoz̄ qsidera bñ totū z dic pnter.

¶ Explicuit formalitates moderniozes de mēte doctozis subtilis Joānis Scoti. Impzesse Nō donius per me wynādū de wozde sub signo Solis cōmozātē ivico āglice nūcupato (the flete strete)